

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ORDU GREVE!

Sayı 60, Eylül 2011-9,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

SERHAT ÖZCAN
MEHMET ALİ TOK
HAKAN GÜLSEVEN
ONUR DALAR
YAVUZ ALOĞAN
G.HAYDAR KILIÇARSLAN
HAKAN AYTAÇ
HAKAN SOYTEMİZ
OSMAN OĞUZ
CAN GÜROLA
BARAN ÖZTÜRK
CEM KAÇAR
NAZMİ ORÇUN ÇOBAN
FATİH ÇELEBİ
ÇAĞIN ERDİNÇ
HAKAN TABAKAN
HALDUN AÇIKSÖZLÜ
ÜMİT DERTLİ

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

Akşamsefası

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

SERHAT ÖZCAN

Aslı bozuk işin taklidi...

Günün modasına uymuş bir genç kızımız. Saten ateş rengi bir türban takmış kafasına. Alnındaki siyah bant da, başına taktığı şeyin altından geniş alnını perçem derdinden kurtarmış belli ki. Asortik gözlüğünse Türkçe bilmediğine bahse girerim. Her şey, en pahalısından. Bir ucuzluk var ama, o belli ki estetik algı yoksunluğundan.

Çeşme akarken doldurulmuş küpten biraz da içme isteği hafif bozmuş belki de ezelden bozuk içsel dengeleri. Yanında alışveriş poşetlerini taşıyan adamla koca bir cipin önünde durup kapıları açtı. Adamın ezik duruşundan ve aşırı saygısından, emrinde çalışanı olduğu belli. Dar kotunu mini etek kıvamında örten penye giysi başındaki kırmızıyla uyum sağlasın diye herhalde, yavruağzı renginde seçilmiş. Yaklaştığında giysinin dekoltesiz göğüs hizasına gelen kısmındaki slogan dikkatimi çekti.

'Sweet kiss me'. Altında 'Love Girl' yazıyor. Yani tatlı öpülmek istenen, bir aşk kadını.

Poşetleri taşıyan adamın eline sağlam bir para sıkıştırıp, "Herkes bana bakıyor değil mi?" diyerekten tek ayağını koyduğu yükseltiden kalçasını son derece kıvrak ve atik bir hareketle sürücü koltuğuna yerleştirdi. Hızlı bir kalkışla şehrin trafiğine saldı kendini.

Neydi bu, diyecekken sırtındaki ağır çuvala ve nefes nefese, arabaların arasından geçerek benim bulunduğum kaldırıma geçen, çöplerden satılabilecek malzemeleri ayıklayan üstü başı kirli sevecen bakışlı genç, bir hamleyle sırtındaki çuvalı yere bırakıp mola verdi. Cebinden tek bir sigara çıkarıp sağına soluna baktı ve bana gelip çatlak ve hırıltılı bir sesle ateş istedi, sigarasını yaktım döndü sırtını çuvalının başına gitti. Döndüğünde sırtındaki yazı dikkatimi çekti. 'Lucky' yazıyordu sırtında. Yani, şanslı!

Askeri renk keten gömleğinin, bir sürü yerine askeri armalar yapıştırmış ve yaz günü bağciksız postalla gezen gencin içindeki fanilada da 'Seks Makinesi' yazıyordu.

Kimi bilmemekten, kimi görgüsüzlükten, kimi yokluktan, kimi de gırgırına giyiyor bu tarz şeyleri. Bazıları da ait olduğu yeri belirtme amaçlı, takım veya parti taraftarları gibi giyiniyor sürekli. Kıçına bir eşofman geçiren dünya turuna çıkabiliyor anlayacağınız. Bence sakıncası yok ama

bir ucubeleşme oluyor ya zaman içinde, ona takığım sadece.

Televizyonda gördüğümüz 'Dubai' alışveriş merkezlerinden hamdolsun bizde de bir sürü var artık. Hatta sermayenin iktidara, özel yetkili savcılarla devredildiği günümüzde daha onlarcasının açılacağından emin olabilirsiniz. Çok büyük işadamlarının, çok önemli köşeleri tutmuş 'itibar sahibi' zenginlerin ellerindeki malları nasıl 'paşa paşa' peşkeş çektiklerine de tanık olmaktadır, olacağız da.

Başkomutan Abdullah Gül gireceği savaşlarla ilk mareşal Cumhurbaşkanı olursa da şaşırmanın sakını. Farkında mısınız son seçimden sonra yeni kılık kıyafet yasası çıkmış olmalı ki, bir anda herkes Osmanlıdan kalma yastık altı giysilerini çıkarıverdi naftalinli sandıklardan.

Hiç bir şey yokmuş gibi davranmaya devam ederek yaptılar her şeyi. Gül'ün, Erdoğan'ın, Arınç'ın, Çiçek'in, alçakgönüllü durmaya çalışmalarının gerisindeki alaycı tebessümü görüyor musunuz?

Ucube hikayeler anlatayım dedim bu sayı. Giyim kuşamdan, değiştirilmeye çalışılan yaşam tarzlarından, sanata, bilime, topluma, spora, insan haklarına, giyim kuşama, kadına, gençliğe, emeğe, dış işlerine, iç işlerine, ekonomiye bakıştan ucubelik akıyor mu?

Estetik değerden yoksun her şey değil midir ucube? Değişimin farkında mısınız?

Zaten olmayan, seçimden seçime kurtadama dönüşen muhalefetin, nasıl kuzulaştığının ve medyada artık yer bulamadığının farkında mısınız?

Sizlerin de hedefiniz 2023 mü?

2023'de ne olacağını sanıyorsunuz? 'Durmak yok yola devam'ın anlamını çözemeyecek zekada birileri var mıdır? 'Yetmez ama evet'çi 'aydınlar'a yetmiş midir? Yettirmek için biz de bir şeyler yapalım mı? Mağdur edilen takımlarınıza verdiğiniz desteği, diğer mağdur edilenlere de vermeyi düşünür müsünüz?..

Biraz kendimize gelip şuurlarımızı açma zamanıdır. Atı alan Atlantik'i geçmiş, biz hala Üsküdar'da arıyoruz.

Medyamız, muhalefetimiz, sendikalarımız, sivil toplum örgütlerimiz, 'demokratik ortamda herkes birbirini anlasın, dinlesin' ayağında.

Sizi dinleyen var mı? Özel telefon görüşmeleriniz dışında tabii...

Siz oturun, kırırdamayın yerlerinizden, sizin yerinize kendini yakacak alıştığınız, kanıksadığınız, çok da önemsemediğiniz birileri çıkacaktır elbet. Bir iki gün 'ah vah', sonra medya unutturur nasıl olsa.

İşte bunlar da bir ucubelik. Doğru anlayan dostlara selam olsun. Canını sıktıklarımaysa verecek selamım da kalmadı artık. Haydi elleeeer!..

RED beş yaşında...

60. sayıyla birlikte, RED beş yılı geride bırakmış oluyor. Bu beş yıl içinde pek çok dost edindik. RED bir sürü insanı birleştirdi, okurlar yazar oldu, bir kimlik yarattı, referans haline geldi. Elbette bir sürü düşman sahibi de olduk, lakin onların bize düşman olması hiç rahatsız edici değil, tersine gurur verici.

Geride bıraktığımız beş yılda, dünyada büyük altüst oluşlar yaşandı, devasa kitlesel mücadeleler sonucunda diktatörlükler devrildi, rejimler değişti. Tüm bunlar olurken, Türkiye'de de çok özel bir süreç gelişti; AKP çatısı altında bir araya gelen tarikatlar koalisyonu, emperyalizmin tam desteğini de arkasına alarak, geleneksel laik eliti tasfiye etti, iktidarını perçinledi, devlet egemenliğini devraldı. Bu süreç, sol içinde bugüne dek görülmedik ölçüde bir kafa karışıklığını da beraberinde getirdi. Kendisini 'sol'da tarif edenlerin bir kısmı açıkça iktidar destekçisi bir görüşe dönüştü. Kimileri de 'ulusalci' bir savrulma yaşayarak burjuva kesimler içinde işbirliği yapacak 'milli güçler' aramaya başladılar...

Bugünden geriye baktığımızda, yayın sürecimiz boyunca kimi acemilikler ve hatalar yapmış olabileceğimizi, fakat her kritik dönemeçte son derece doğru tutumlar aldığımızı tespit ediyoruz. Özellikle soldaki liberal savrulmayı en önce fark eden sol yayının RED olduğunu vurgulamak gerekir. Bu savrilmaya karşı açıktan

açığa tavır aldığımız zaman, ne yazık ki solun önemli bir kısmı Baskın Oran ve Ufuk Uras'ı umut olarak görüyor ve Meclis'e yollamak için çabalıyordu... Beklentiler hüsrarla sonuçlandı...

Malum Ergenekon operasyonları başladığında da, bu operasyonların kontrgerillayı tasfiye etmek şöyle dursun, güçlendirdiğini, 'derin devlet'in sadece el değiştirdiğini vurguladık. Ama söz konusu dönem at iziyle it izini öylesine birbirine karıştırdı ki, zipçıkta medya maymunları Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'ı bile 'Ergenekoncu' ilan etmeye kadar vardırı işi. O zaman gerçekten darbelere ve darbelerle karşı bir süreç yaşandığını zanneden ve bizi 'ulusalci' cenaha kaymakla

eleştiren kesimler, bugün AKP iktidarı altında devrimcilere yönelik düzmece operasyonları, internetten yayınlanan ABD merkezli videoları, Ahmet Şık'ın, Nedim Şener'in bile 'Ergenekoncu' diye suçlanıp cezaevine atılmasını, yani 'İmamın Ordusu'nun neler yapabildiğini gördükçe, umarız yaşananların gerçek muhtevasını fark etmiştir.

Şimdi önümüzde zor bir süreç var. Biz doğru bildiğimizi söylemeye devam edeceğiz. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, yoksulların sesi olmaya çalışacağız. Kardeşimiz telakki ettiğimiz tüm devrimcilerle birlikte, bu kokuşmuş düzene karşı mücadele edeceğiz. Çünkü bu toprakların tek umudu devrimcilerdir...

3

Senaryonun eksik parçası: İstiklal Harbi

Tarihin cilvesi midir bilinmez, bir asır önce tarifsiz acılar yaşamış eski Osmanlı toprakları, bir asır sonra yine altüst oluyor. 'Medeniyet'in doğduğu Kahire-Mezopotamya-Atina üçgeni, çevresiyle birlikte bir ateş çemberine dönüşmüş vaziyette. Asırlardır yüzü gülmeyen halklarımız, 'medeniyet' denen sınıflı toplumun en rezil ürünü savaş cehenneminden bir türlü kurtulamıyor. Akadlar'ın ilk düzenli ordu sistemini 'icat ettiği' bu topraklar lanetlenmiş sanki, üzerinden ordular ve savaşlar eksik olmuyor...

Bir asır sonra, Balkan Harbi'nden Birinci Cihan Harbi'ne tüm savaşlar yineleniyor sanki. Bu asrın Balkan Harbi biraz erken başladı. 1989'da 300 binin üzerinde Müslüman Bulgaristan'dan Türkiye'ye kaçmak zorunda kalmıştı; oradaki can çekişen rezil bürokratik rejim Müslümanlara zulmü reva gördü, Türkiye'deki -Özal liderliğinde- Amerikan uşakları da bunu antikomünist ajitasyonun malzemesi haline getirdi. Şimdi, o zaman gelenler geri dönmeye uğraşıyor, hatta pek çoğu döndü ama bizim haysiyetsiz medyamızda, Bulgaristan Müslümanlarının neden geri döndüklerinden bahseden yok!..

Hakiki Balkanlaşma

Bulgaristan trajedisinin ardından Yugoslavya'nın parçalandığı ve 'mini devletler'in ortaya çıktığı hakiki bir 'Balkanlaşma'ya yol açan savaş başladı. 1984'te imrenilecek bir organizasyonla kış olimpiyat oyunlarını düzenleyen, farklı etnik ve dinsel kesimlerin barış içinde bir arada yaşadığı Saraybosna, 1990'ların başından itibaren tüm dünyanın gözleri önünde bir toplu mezar cehennemine dönüverdi. Daha önce

Kosova'da halk 'kurtuluş'u kutlarken, Arnavut bayraklarının yanı sıra ABD ve Britanya bayraklarını da sallıyordu. Emperyalistler onlara sahte bir 'kurtuluş' müsameresi düzenlerken, aynı zamanda organ mafyasını idare eden liderleri Haşim Tacı, tebasının böbreklerini pazarlıyordu!

Katolik Hırvatlar, göz kamaştırıcı siyasi hamlelerle Avrupa'nın kanatları altına alınmıştı. Müslüman nüfusun Rusların etkisindeki Ortodoks Slavlara karşı tek tutunacak dalı ise Amerika'ydı. Türkiye her zamanki taşeron rolünü oynayarak, Bosna ve Kosova'yı 'Batı medeniyeti'ne bağlamak için var gücüyle çabaladı. Bu amaca bir süreliğine ulaşıldı da. Ama tehlike çanları yine çalıyor; Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, geçtiğimiz haziranda ABD dönüşünde Bosna'ya uğrayarak malum 'ulaklık' görevini ifa etti, giderek artan gerilimleri uzlaştırmak için ABD'nin formüllerini taraflara ilettili. Ne var ki halklar, 'büyük Rus şovenizmi'ni canlandırmış ve eski hakimiyet alanlarını yeniden talep etmeye başlamış Putin Rusyası ile Amerikan emperyalizminin yeni çatışmaları arasında kalabilir her an. Yeni toplu mezarlar uzak bir ihtimal değildir. 1990'ların başında Avrupalı asilzadelerin smokinlerine kan sıçrayacağını kim tahmin edebilirdi ki? Bu yüzyılın Balkan Savaşı 1990'ların ikinci

yarısında Kosova'da devam etti. Kosova Kurtuluş Ordusu'nu (UÇK) kuran Arnavut ulusalcıları Adem Yaşari ve Zahir Paşaziti'nin -ihbarlar neticesinde Sırplar tarafından tuzağa düşürülerek- bertaraf edilmesinin ardından, bir çeşit 'darbe' ile 'Yılan' lakaplı organ mafyası lideri Haşim Tacı 'tek lider' haline geldi. Amerikan uşağı Haşim Tacı'nın liderliği ele geçirmesinin hemen ardından NATO bombardımanı başladı. Bu esnada Haşim Tacı, bir yandan esir Sırpları ve kendisine muhalif Arnavut 'kardeşleri'ni öldürüp böbreklerini ve diğer 'kıymetli' organlarını satmakla meşguldü. Tüm bu ticari faaliyetle NATO destekli 'kurtuluş savaşı'nı bir arada yürütebilen Haşim Tacı'nın liderliğindeki Kosovalılar, neticede meydanlara dökülüp emperyalist ABD ve Britanya bayrakları sallayarak 'özgürlüklerini' kutladılar. İkinci Dünya Savaşı'nda faşist İtalyanlara ve Nazilere kök söktüren, dağlarda keçi gibi savaşan kahraman Arnavut halkının bu derece aşağılık bir hal

alması, tarihin en büyük trajedilerinden biridir ve hiç kuşkusuz başındaki 'Yılan'ın marifetidir. (Arnavut halkına laf etme cüretini, kendini Arnavut diye tanımlayan bir soydan geldiğim için rahatlıkla gösterdiğimi belirtmeliyim.) Kosova'nın hali, bize 'her kitle hareketinin aynı zamanda liderliğiyle birlikte değerlendirilmesi' yönündeki altın öğüdü veren Arjantinli devrimci Nahuel Moreno'yu yad etme imkanı tanıyor.

Türkiye solunun pek az tanıdığı Nahuel Moreno, 1987'de öldüğünde, Latin Amerika devrimci hareketi içinde çok etkili, bizim için de keşfedilmesi gereken önemli bir miras bırakmıştı geride. Moreno, bir dünya ekonomisinin ve siyasetinin varlığından yola çıkarak, tek tek siyasi gelişmelerin sadece kendi ulusallıklarıyla ele alınamayacağını belirtiyordu. Emperyalizm gözardı edildiği takdirde, hiçbir siyasi gelişmenin anlaşılamayacağını, uluslararası devrimci siyasette emperyalizmin yenilgisinin esas olduğunu, bir bütün olarak insanlığın ve hatta gezegenin ancak uluslararası ölçekte emperyalizmin yenilgiye uğratılmasıyla kurtulabileceğini vurguluyordu. Tam da bu sebeple, yaşamını devrimci bir Enternasyonal yaratmaya adanmış. Eğer ortada bir devrimci önderlik yoksa, kitle hareketlerinin kazandığı her zaferin geçici olacağını, devrimci bir önderlik tarafından sosyalizme ilerletilemeyen her zaferi büyük yenilgilerin takip edeceğini söylüyordu.

Kahire-Mezopotamya-Atina üçgenini çevreleyen eski Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasında bugün olup bitenleri de ancak bu kavrayışla doğru anlayabiliriz. Emperyalizmin rolünü dikkate almadığımızda ise, emperyalistlerin elinde bir oyuncak haline gelmemiz kuvvetle muhtemeldir.

LİBYA'DA KADDAFİ'NİN DEVRİLMESİ, EMPERYALİZMİN ROTASI, TÜRKİYE'NİN ROLÜ...

Ömeğin, artık kimse Irak işgaline gerekçe olarak gösterilen ve hiçbir zaman bulunamayan 'Saddam'ın kitle imha silahları'ndan söz etmiyor. Ne var ki, daha birkaç ay önce ortaya çıkan gizli belgelerde, Britanya hükümetinin Irak işgalinden önce petrol şirketleriyle Irak milli petrollerinden nasıl pay alacakları üzerine görüşmeler yaptığını ortaya koyuyordu. 1 milyonun üzerinde Iraklı kardeşimizin katledilmesi, işte bu kirlili petrol pazarlıklarının sonucudur. Saddam'a karşı mücadele eden kesimler kendi devrimci liderliklerini yaratamadıkları için, bugünkü sömürge yönetimi altında, emperyalizmin köleleri haline geldiler. İşgal öncesinde, mazlum Kürt halkını temsil ettiklerini öne süren Barzani ve Talabani liderlikleri bugün milyarlarca dolarlık serveti denetliyor. İşbirlikçi Barzani ve Talabani'nin aksine, Irak'ta yaşayan Kürtler hâlâ yoksulluk ve yoksunlukla cebelleşiyor...

İsyan bıçak sırtında

'Arap Baharı' olarak tanımlanan devrimci dalgayı da aynı şekilde ele almak durumundayız. Özellikle Tunus ve Mısır'da yüzbinlerin, hatta milyonların sokağa dökülmesiyle, onca yılın diktatörlüğü devrildi. Bu büyük zaferler birer işçi iktidarına evrelemediği için, her iki ülkede de rejim kendini yeniden tesis etme rotasına girdi. Mısır ve Tunus'taki devrimci süreçlerin en önemli kazanımı, coğrafyamızda isyan geleneğini yeniden yeşertmeleri oldu. Pek çok ülkede kitleler hareketlenmeye başladılar.

Bu ülkelerden Libya'da gelişen süreç, 42 yıllık zorba diktatör Kaddafi'nin devrilmesine yol açtı. Silahlanmış kitlelerin neler

yapabileceğini bir kez daha gördük. Ne var ki, tek başına ele alındığında kitleler için büyük bir zafer olarak görülebilecek bu gelişme, emperyalizm tarafından yine Libya halkına büyük yıkımlar getirecek bir avantaja dönüştürülmeye başladı bile. Ergin Yıldızoğlu'nun, konuyla ilgili yazdıkları iyi bir özet teşkil ediyor:

"Libya olayı, talep yetersizliği, yatırım, 'süper kâr' alanı eksikliği -kaçacak mekân yokluğu- sıkıntısı çeken Batı sermayesine, petrol, gaz ve devasa içme suyu kaynaklarıyla, Merkez Bankası'nın 140 ton altın stoklarıyla, özelleştirmeyi bekleyen işletmeleri, savaşın sonra yeniden yapılması gerekecek kentleriyle, altyapısıyla, silah satın alma, tüketim malı ithal etme kapasitesiyle potansiyel olarak yeni, büyük değerlenme olanakları sunuyor. Gazeteler, ABD ve Avrupa, hatta Körfez şirketlerinin çoktan kuyruğa girdiğini belirtiyorlar."

Peki bu ortamda devrimci bir liderlik gelişebilir mi? Zor görünüyor. Bir 'kabileler ülkesi' olan Libya'da, 150 kadar kabilenin güçlü 30'u arasındaki dehşet dengesi üzerine kurulan toplumsal ilişkilerin içinden, üstelik büyük ölçüde 'ithal' bir işçi sınıfı olduğunu düşünürsek, devrimci bir alternatif çıkacağını ummak hiç de kolay değil. İsyanın denetimini elinde tutan Ulusal Geçiş Konseyi ise, emperyalizmle daha en başından anlaşmaya varmıştı. Fransa isyancıları Ulusal Geçiş Konseyi aracılığıyla silahlandırdığını alenen itiraf etti.

Bizim 'delikanlı'lar!

Bölgedeki her gelişmede olduğu gibi bu işte de Türkiye taşeronluk rolünü pek güzel oynadı. 28 Şubat 2011'de Libya'ya NATO müdahalesine açıkça karşı çıkan, "NATO'nun Libya'da işi ne?" diye diklenen Tayyip Erdoğan'ın, daha sonra Libya'ya Fransız bombardımanı sırasında o ilk delikanlılığından eser yoktu. Dahası, Libya'ya yollanan NATO deniz gücüne TSK'ya bağlı gemiler de katıldı ve NATO'nun bombardıman hareketi İzmir'deki karargahtan yönetildi. Bu kadar da değil; emperyalizmin ajanı rolündeki Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı Mustafa Abdülcelil, Abdullah Gül tarafından Çankaya Köşkü'nde ağırlandı; Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu çatışmaların ortasında Libya'yı ziyaret ederek ABD'nin ulaklık vazifesini ifa etti... Kim bilir, emperyalistler Libya'nın kaynaklarını yağmalarken, onların da önüne birkaç kırıntı atılabilir. O kırıntılar, yandaşlarının yeşil sermayesini büyütebilir...

BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ, SURİYE, NATO SEVİCİLER VE İRAN KUŞATMASI...

Bugün Suriye'de de benzer bir süreç yaşanıyor. Arap Baharı'nın etkisiyle Beşşar Esed rejimine karşı, özgürlük ve demokrasi talebiyle kendiliğinden gelişen kitle hareketi, İsrail-ABD-Türkiye bağlantılı çevrelerin kurbanı oluyor. Artık çok net biliyoruz ki, sokağa dökülen kitlelerin yanı sıra, asker ve polise ateş açarak devlet terörünü tetikleyen İsrail-ABD-Türkiye destekli kimi İslamcı örgütler birer **provokasyon makinesi** gibi çalışıyor. Bu İslamcı örgütlerin yarattığı tehdit çok büyük. Çünkü Suriye de bir dehşet dengesi yaşıyor. Tıpkı Lübnan'da olduğu gibi farklı din ve mezheplerin mozayiginden oluşan bir toplumsal yapısı var; kuzeydeki Kürt nüfusu da bu mozayige eklemek gerekir. Osmanlı İmparatorluğu Birinci Cihan Harbi'yle birlikte dağıldıktan sonra Fransız sömürgeci olan Suriye'de, Fransızların sömürge rejimini sürdürmek için sürekli beslediği iç gerilim ve çatışmalar, bağımsızlığın ilanından sonra da sürdü. Bu çatışmaların bedelini ağır ödeyen Suriye'de Baas rejimi, çatışmaları sona erdiren farklı kesimler arasında bir denge kurabildiği için bu denli uzun soluklu bir rejim oldu. Suriye'deki Hristiyan kesimlerin İsrail ile Lübnan'daki Hizbullah arasındaki savaşta Hizbullah'ı coşkuyla desteklemiş olması, bu dengeye verdikleri önemi ve İsrail'i bu denge üzerinde bir tehdit olarak algıladıklarını gösteriyordu. Şu anda Ortadoğu'da Rusya'nın en önemli müttefiki ve Lübnan'daki Şii Hizbullah'la İran arasındaki bağlantı noktası olan Suriye'de, **toplumsal dengenin dinleri ve mezhepleri aşan laik bir devrimci işçi sınıfı hareketi tarafından değil de, İsrail-ABD-Türkiye destekli İslamcı provokasyon örgütleri tarafından değiştirilmesi halinde, milli ve dini boğazlaşmaların**

yaşanması kaçınılmazdır. Bu, Lübnan'ı yıllarca pençesi altına alan iç savaşa benzer bir barbarlığın tüm bölgeye yayılması demektir. Kendi müdahalelerine zemin hazırlamaktan başka derdi olmayan emperyalistler, elbette bu tür insani kaygılar taşıyor. Peki müdahaleler hangi emperyalist planın parçaları? **'Büyük Ortadoğu Projesi'**ne –İngilizce aslı Genişletilmiş Ortadoğu İnisiyatifi-, özellikle Tayyip Erdoğan'ın bu 'proje'nin 'eşbaşkanı' olduğunu açıklamasının ardından herkes aşına oldu. Ne var ki, içeriği konusunda aynı şeyi söylemek pek mümkün değil. İkinci Bush döneminde, 11 Eylül saldırılarının ardından geliştirilen BOP, özetle Ortadoğu olarak tarif edilen bölgeyi genişletiyor, Fas'ın Atlantik kıyılarından Afganistan ve Pakistan'a, Arap Yarımadası'ndan Kafkasya'ya kadar tüm bir bölgeyi tarif ediyordu. Elbette bu, coğrafi tanımın ötesinde bir anlam taşıyordu. 'İslamcı terörizm'in kendisine zemin bulamaması için 'Yeni Ortadoğu'daki

tüm rejimlerin 'demokratikleştirilmesi' öngörülüyor, ülke pazarlarının 'açılması' hedefleniyordu. Tabii biz bunu, **ülke yönetimlerine kukla iktidarların yerleştirilmesi ve bölgesel kaynakların küresel sermaye yağmasına açılması** olarak okuyoruz. Ve skandal bir biçimde ortaya çıkan meşhur harita, BOP'un Ortadoğu'daki sınırları değiştirmeyi, yeni devletler yaratmayı da hedeflediğini gösteriyordu...

Aslına bakarsanız, **BOP, Osmanlı İmparatorluğu'nun Birinci Cihan Harbi sonrası sömürgeleştirilen, daha sonra Arap milliyetçiliğinin yükselişiyle bağımsızlığını kazanan geniş coğrafyasını, yeniden sömürgeleştirmeyi hedefliyor. Bununla sınırlı kalmıyor, İran, Pakistan ve Afganistan'da da bu sömürge coğrafyasına ekliyor.**

İran bölgenin en kritik ülkesi konumunda. Dünya petrol rezervlerinin yüzde 10'luk bir kısmı, üstelik en kaliteli rezervler İran'da bulunuyor; doğal gaz rezervleri de cabası. Emperyalizm İran'ı kuşatmak ve diz çöktürmek için uzun zamandır büyük bir hazırlık yürütüyor. (Uzun süredir sürdürdükleri İran'ı kuşatma operasyonu üzerine, **Hakan Soytemiz RED'**de çok önemli analiz yazıları kaleme aldı. Dergimizin hazırlık aşamasına yetişmeyen uzun bir yazısını daha, önümüzdeki günlerde **red.web.tr** adresindeki sitemizde yayınlacağız. Bu yazının da son derece önemli olduğunu düşünüyoruz.)

Evet, emperyalizmin İran'ı kuşatma hazırlıkları sürerken patlak veren 'Arap Baharı' coğrafyadaki kitleleri harekete geçirdi ve emperyalistler bu yeni konjonktürü kendileri için bir avantaj haline getirme çabasına girişti.

İSRAİL-TÜRKİYE TİYATROSU

Türkiye bu konjonktürde hakiki bir uşak rolü oynuyor. Öyle ki, Suriye'deki çatışmalarda açık bir taraf olarak davranıyor, Suriye'yi tehdit ediyor, müdahale imasında bulunuyor ve emperyalist medya kuruluşları tarafından tam anlamıyla pohpohlanıp gaza getiriliyor. İktidarda kalabilmesi için ABD desteğine muhtaç olan tarikatlar koalisyonu AKP, emperyalistlerin bir dediğini iki etmiyor. **ABD'nin özel ulaşı** gibi çalışan Ahmet Davutoğlu, Suriye'ye mesaj iletir. Öte yandan, **emperyalistler uyduruk bir 'bölge liderliği' ve 'model' payesi verdikleri AKP'nin benzerlerini tüm coğrafyaya yaymak için hummalı bir faaliyet yürütüyor.** Mısır'da Müslüman Kardeşleri' böldüler ve o bölünme sürecinden Adalet ve Kalkınma Partisi adı altında, programına kadar Türkiye'deki AKP ile aynı olan bir parti yarattılar. Şimdi Mısır'daki devrimci süreci denetim altına alabilmek için bir yandan orduyu, bir yandan da yeni işbirlikçilerini kullanıyorlar.

Tabii AKP'nin bir 'model' olabilmesi için parlak bir imaja ihtiyaç vardı. Bu ihtiyaç, AKP iktidarının İsrail ile olan sözde 'gerilimli' ilişkilerini de açıklıyor. **İsrail'e efelene bir iktidar, tüm Arap coğrafyasını etkisi altına alır.** Altın kural budur. Tayyip Erdoğan'ın uluslararası kamuoyu önünde İsrail'e atıp tutması ve İsrail'in tüm bunları yutmuş görünmesi, bildiğiniz dansıklı dövüştür. AKP hükümeti, İsrail ile diplomatik ilişkileri sınırlama kararını açıkladığı gün, İsrail'i korumak ve İran kuşatmasını pekiştirmek için kurulacak füze kalkınının Türkiye topraklarında inşa edilmesini onayladı! Türkiye ile İsrail'in hali, sahnede rolleri gereği kavgaya eden, kuliste sevişen tiyatrocuya bir çiftte benziyor... İyi artistler vesselam!

ORTADOĞU'DA HIÇBİR ÜLKENİN MÜSTAKİL BİR KADERİ YOK!

Tüm bu süreç, devrimci hareket için zor bir politik durum anlamına geliyor. Bir yanda ülkelerinin başına yıllardır musallat olmuş kanlı diktatörler, bir yanda emperyalizmin doğrudan ya da dolaylı müdahaleleri ve bir yanda da kendilerine çıkış yolu arayan kitleler... İşte bu aşamada, devrimci hareketin tarihsel deneyimlerinden süzülüp gelen bazı önemli ilkeleri hatırlamamız gerekiyor.

Uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketi, hiçbir zaman eli kanlı diktatörleri desteklemedi. Her zaman bu diktatörlere karşı ayaklanan kitlelerin yanında yer aldı. Öte yandan, emperyalizmin müdahil olduğu her durumda, 'emperyalizmin yenilgisi esastır' anlayışıyla hareket etti. Bunun bizi de yakından ilgilendiren Suriye'deki güncel duruma tercümesi şudur: Beşşar Esed'i destekleyecek kadar tarih bilincinden yoksun değiliz. Suriye işçi sınıfı ve yoksul halk için demokrasi talep eden kitlelerin yanındayız. Ancak o kitlelerle, pankart açıp NATO'yu müdahaleye çağıran, Siyonizmin ve emperyalizmin köpekliğine soyunmuş sözde İslamcı ve burjuva ajanları dikkatle birbirinden ayırmak zorundayız. Dahası, **bir emperyalist müdahale halinde, ki buna eline silah tutuşturulmuş Türkiye'nin müdahalesi de dahildir, Suriye halkının yanında yer alacağımızı açıkça ilan ediyoruz. "Ama bu vatan hainliği demektir!" diyenler çıkabilir, onlara vereceğimiz cevap şudur: Sadece Suriye'ye değil, İran'a bir emperyalist müdahale olursa, ki buna eline silah tutuşturulmuş Türkiye de**

dahildir, İran halkının yanında yer alacağız. O 'vatan' dediğiniz terane, kardeş halkların katledilmesini ve topraklarının yağmalanmasını meşrulaştıracak kadar kutsal değildir. Vatan seviciliği, yurt seviciliği, yoksulları bir avuç dolar için ölüme gönderenlerin anlattığı bir masaldan ibarettir...

Buradan hareketle, Türkiye ordusunun bölgesel maceralara sürüklenmesini engellemek üzere son derece 'demokratik' bir öneri de getiriyoruz: **Orduda örgütlenme özgürlüğü! Madem bu iktidar, ABD tarafından ağızlarına tıkıştırılan 'ileri demokrasi' sakızını çiğnemekte çok kararlı, erlerin demokratik hakları tanınsin, orduda örgütlenme ve sendikalaşma hakkının önü açılın. Bakın bakalım, emperyalist çıkarların peşinde Afganistan'dan Somali'ye türlü maceraya sürüklenen askerlerin bir teki bile kılını kıpırdatıyor mu o zaman! Kim bilir, başta Tayyip Erdoğan olmak üzere çocukları –gerek dövizle, gerekse raporla- askerlikten yırtan AKP'liler, kendi çocuklarını**

emperyalizmin hizmetine verir belki...

Yazının başlarında, eski Osmanlı coğrafyasındaki savaşların bir asır sonra yeniden cereyan ettiğine dikkat çekmiştim. Elbette belli farklar var. geçen yüzyılın savaşlarından biri hâlâ eksik: **İstiklal Harbi...** Türkiye'de İstiklal Harbi'nin bertaraf ettiği kuvvetler bugün iktidarda. Yunanistan emekçileri ise kendi kaderlerini ellerine almış, emperyalist Avrupa egemenliğine ve kendi patronlarına karşı, dünyanın kolay kolay tanık olmadığı genel grevler, dev kitlesele gösteriler örgütüyorlar. Coğrafyamızın onuru oldular...

Yunan halkının üzerine düşeni yaptığı bu koşullarda, bizim de üzerimize düşeni yapmamız ve zincirin eksik olan halkasını, İstiklal Harbi'nin bu yüzyıldaki versiyonunu yaratmak gibi bir görevimiz var. Bu görev, bugünün konjonktüründe Türkiye sınırlarını aşmak, başta Kürtler olmak üzere tüm Ortadoğu halklarıyla birlikte, özgür bir Ortadoğu için savaşmak anlamına geliyor. Başka deyişle, emperyalizmin kendi planını dayattığı 'Genişletilmiş Ortadoğu' coğrafyasında, bizim planımız da işçiler ve yoksullar için demokrasinin kazanılması, emperyalizmin kukla iktidarıyla birlikte bu topraklara gömülmesi ve halkların barış içinde, eşit ve özgür bir biçimde bir arada yaşamasıdır. Ve yaşamını bir devrimci Enternasyonal'in yaratılmasına adanmış Arjantinli devrimci lider Nahuel Moreno'yu tekrar yad ederek, bölgesel bir kurtuluş savaşının tek koşulunun, bu '**Genişletilmiş Ortadoğu'da Enternasyonal'i inşa etmek** olduğunu vurgulamak gerekir... Evet, çok zor ama imkansız değil...

Haysiyetsiz medya!

"Bütün dünyada, nerede kapitalist varsa orada basın özgürlüğü; gazete satın alma özgürlüğü, yazar satın alma özgürlüğü, rüşvet, halkın görüşünü satın alma ve burjuvazinin yararına saptırma özgürlüğü anlamına gelir." (V. I. Lenin)

Hrant Dink'in katili Ogün Samast'ın aslında Samsun'a sivil polislerin eşliğinde gitmiş olmasının ortaya çıkmış olması... Deniz Feneri operasyonu savcılarının görevden alınması ve haklarında soruşturma açılması...

Cumhuriyet gazetesine bomba atan şahsın kendisine bombayı atıranların polis olduğunu itiraf etmesi ve bu polislerin ismini vermesi, olayın üstünün örtülmesi... Hatta Suriye'den kaçıp Türkiye'ye sığınan insanların aslında Suriye ordusundan değil, eli silahlı isyancılardan kaçmış olması ve ordu hakimiyeti kurunca çadırları terk edip ülkelerine geri dönmeleri...

Bunlar hep yandaş medyamızın insanlardan kasıtlı olarak sakladığı haberler, kim bilir bilmediğimiz daha neler var!

Çuvala belge!

İş iktidar yalakalığına geldiği zaman kendilerine çuval çuval belge servis edilen bu gazeteler ve televizyonların satır aralarına bile tesadüfen konu olamıyor bu haberler... Yapılan çok sistemli bir iş...

Işık Koşaner istifasını veriyor, günlük olarak çıkan darbe haberleri bıçak gibi kesiliyor ve ardından yeni bir ses kaydı servis ediliyor. Ses kaydından anladığımıza göre üç-dört ay önce, yani ordu tamamen cemaat kontrolüne girmeden önce Yunan jetleri ile kendi jetlerini havada çarpıştırıp savaş çıkartan, cami cemaatinin içine ajan karıştırıp isyan örgütleyen, üstüne bir de dünyanın bütün gizli servislerini kısıklandıracak şekilde onbinlerce sayfalık planlarla darbe yapan bu ordu, meğerse arkasını kollamaktan acizmiş! Kendi askerini vuruyormuş; komutanları, PKK'lı görünce silahlarını bırakıp kaçıyormuş!... **Darbe yapacak orduya gel!**

Bu yandaş medyadan kimse çıkıp da "... ulan siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz, bu ordu mu darbe yapacak? Bu binlerce sayfalık darbe planlarını askerine söz geçirmekten aciz adamlar mı yazdı?" diymiyor!

Medyanın durumu bu kadar acınacak halde, iktidar medyaya bu

kadar hakim! İş bu kadar sistemli işliyor yani diyeceğim... İşine gelince orduyu Hitler'in ordusuna benzetenler, köprüyü geçince orduyu şamar oğlanına çeviriyor. (Bu yandaş medya'nın kolpa haberlerine inanarak İstiklal Caddesi'nde düdük öttürenler, 'darbe karşıtlığı' oynayanlar ise hâlâ iktidarın servis ettiği belgelerde boncuk aramaya devam ediyor. Oysa biz işin daha en başında demiştik bu ordu emperyal çıkarlar devreye girmeden, arkasında ABD olmadan darbe falan yapamaz diye...)

Türkiye'de gazeteler, televizyonlar artık bu çadır tiyatrosunun sadece bir figüranı olmuş durumda... Kısıtlı imkanları ile yayın yapan sol yayınlar ise seslerini duyuramıyor... Ahmet

Şık ve Nedim Şener gibi şerefli gazeteciler ise içeride... İktidar karşıtı yayın yapacak her gazete, her televizyon ise bu tehditle karşı karşıya... Bu

durum, gelmesi olası olabilecek bir 'İslamifazişizm'in, örgütlenmesini tamamlamış cemaat iktidarının göstergesidir. Hopa'da yaşanan olaylar bunun en somut göstergesi... Büyük medya kanallarının eksiksiz hepsi Hopa'da Tayyip Erdoğan'ı protesto edenleri 'terörist' olarak gösterdi ve polisin halka yaptığı açık saldırıdan tek saniye görüntü göstermedi. Tayyip Erdoğan çıktı ve katledilen Metin Lokumcu için, "Beni ilgilendirmez! Orada birisi de ölmüş mü ne," dedi. Büyük medyadan hiçbir gazeteci -o anda karşısında bulunan Mehmet Ali Birand dahil- bu insanlıktan nasibini almamış sözlerle karşı bir tepki veremedi. Hatta özel olarak iktidar yalakalığı yapmak için köşe tahsis edilen yazarlardan **Murat Belge öldürülen Metin Lokumcu'yu Ergenekoncu olmakla suçladı!**

Medyanın malum durumu bu... İnsanları televizyonların önünden kaldırıp sokağa indirmedikçe, isyan haberlerini yani kendi haberlerimizi mahalle duvarlarına, fabrika girişlerine yazmadıkça bu durum böyle gidecek. Eğer başarısak kahve muhabbetlerine endeksli 'yandaş medya'nın balonunu patlatacağız.

Londra sokaklarında bir isyancı geçenlerde bunu çok güzel ifade etti:

"... eskiden ben televizyonları izliyordum, şimdi onlar beni izliyor..."

ONUR DALAR

Barbarlığın eşliğinde...

Tarihin hızlandığı dönemlerde, muktedirlerin kapıları kapayıp, ceketleri çıkarıp, kravatları gevşettikten sonra kendi aralarında neler konuştuklarını merak etmez misiniz? Ben ederim. Tarih hızlandığında 'demokrasi' cılası parlamaya devam etse de, kararlar yönetim kademelerinin en tepelerinde, gayet sıradan ortamlarda alınır. Bu yüzden, iktisadi kriz, iç ve dış savaş gibi olağanüstü durumlarda az sayıda adamın ağzından çıkan birkaç söz milyonların kaderini belirler. Bir yerlerde bir kelebek kanat çırparsa, çok uzaklarda büyük fırtınalar kopar.

1944 yılında Kremlin Sarayı'nın toplantı salonunda Churchill, üzerine bir şeyler karaladığı küçük bir kâğıdı Stalin'in önüne sürdü. Kâğıtta şunlar yazılıydı: "Romanya'da Rusya yüzde 90, İngiltere yüzde 10; Yunanistan'da İngiltere yüzde 90, Rusya yüzde 10." Stalin başını salladı ve o anda tarihin gidişatı değişti. Emperyalist Churchill, Anglo-Sakson zarafetiyle biraz mahcup, sordu: "Milyonlarca insanın kaderini ilgilendiren bu sorunları böyle rastgele ele almamız, insani değerler açısından olumsuz görülmez mi?" Stalin, Asyatik gözlerini kısıp piposundan derin bir nefes çekerek, "Görülmez," dedi, "Kâğıt sizde kalsın."

Yugoslavya, Yunanistan ve Romanya'da mücadele eden komünistlerin bütün bunlardan haberi yoktu. İki adamın Dunhill ve Sobranya-Belamor tütünleriyle tütsülenmiş bir odada verdikleri karar, dağlarda savaşıyan komünist partizanlara ağır bir zulüm, ölüm ve tam bir tecrit durumu getirdi. Oysa onlar bir Sosyalist Balkan Federasyonu kurmak için savaşıyorlardı.

Çapulcu devrimleri

Gene de o günlerde her şey sahrada ve kentlerde, insanların gözü önünde yaşandığı için bugünkü kadar koyu bir karanlık ve belirsizlik yoktu. Ayrıca rakip kamplar birbirinin açığını ortaya çıkarmaya çalıştıkları için, olup bitenleri günümüze kıyasla daha çok sayıda insan anlayabiliyordu. **Bugün internet bağlantımız, televizyonumuz, her türlü basılı yayın organımız var, fakat hiçbir şey bilmiyoruz.** Bize normal bir hayat görünümü sunuyorlar. Her şey gayet normal. Tüketiyor, eğleniyor, 'siyaset yapıyor' ve güzel güzel geziyoruz. Oysa **gerçekte hiçbir şey normal değil, dünya iktisadi ve siyasi krizlerle altüst oluyor ve özellikle içinde yaşadığımız bölge muazzam bir trajediye sürükleniyor.**

Sermayenin küresel medyası, bazılarını diktatör, bazılarını demokrat olarak etiketliyor; medeni âlemin hangi iktidarı cezalandıracağını

önceden söylüyor ve iktidara getireceği kişilerin yollarını döşüyor. Ülkenin birinde bir gurup çapulcu 'özgürlük' isteyerek isyan ediyor. Bir bakıyorsunuz adamlar modern piyade silahlarıyla donatılmış başkente doğru ilerliyorlar. Devlet hemen tanklarını toplarını harekete geçiriyor; fakat meşru/ nizamı/anayasal devlet güçleri tam isyanı bastıracakken, son gördükleri şey gökyüzünde parlayan bir ışık oluyor; NATO uçakları ve füzeleri tarafından imha ediliyorlar. Çapulcular Toyota marka kamyonetlerine binip yollarına devam ediyorlar; yol boyunca bu durum tekrarlanıyor ve nihayet başkente ulaşıp sokaklarda bağırıp çağırıyor, buldukları malları yağmalıyorlar. Küresel medya onları alkışlıyor. Güzel yurdumun bir kısım sosyalisti, işin içinde bir bit yeniği olduğunu zaman zaman fark eder gibi olsa da, bütün bunlara küresel medyayla birlikte 'Arap devrimleri' demekten kendini alamıyor. Uyarıyoruz: Sağlam bir devrimci direniş hattı kuramazsak, ilerde emperyalizm bu tip 'devrim'leri bize de yaptırabilir. **Aşırı 'demokrasi' budalalığı tedavisi olmayan bir hastalıklı ve insani hiç istemediği yerlere sürükler. Sınıfsal içerikten ve güncel siyasal koşullardan soyutlanmış 'özgürlük' talebi, günümüzde emperyalizmin küçük burjuvazinin eline verdiği tehlikeli bir oyuncaktır.**

Devrim ya da bir nevi 'devrim' oluyor elbette, fakat bunu gerçekleştiren NATO'nun ateş gücü ve hiçbir ideolojik/siyasal renk vermeyen çapulcular oluyor. Bu çapulcuların ne bir dünya tahlili, ne bir programı ne de bir bildirisi var. **İdealleri uğruna savaşıyan adamın bir manifestosu, bir sözü, dünya halklarına duyuracağı bir lafı olur.**

Aslında bu işleri kotaranlar da mütereddit. Zira kaynayan kitlelerin arkasından ne çıkacağını pek bilemiyorlar. Ancak bildikleri bir şey var elbette. O da şu ki bu Arap devrimcilerinin emperyalizmle ve sermayeyle bir sorunları yok; kendilerine hedef olarak gösterilen, ne kadar yozlaşmış olursa olsun özünde ulusalcı iktidarların üzerine sürülüyorlar. Bu durumda ortalığın karışması, 1 milyon insanın ölmesi, süreci başlatanlar için bir sorun teşkil etmiyor. Sıfır noktasındaki insanları parlatıp silahlandırırız, çatışma içinde onları kendi çıkarlarının doğrultusunda kullanabilir, yol boyunca ceplerine para koyup ellerine silah vererek denetleyebilirsiniz. **Daha önceleri Kafkaslar'da 'turuncu devrim' adı altında denen bir tiyatro, bu kez Ortadoğu'da oynanıyor.** Bunun yeni bir doktrin olduğunu söyleyebiliriz. Kafkasya'da

bu tiyatro perdelerini kapattı; çünkü orada Rusya'nın bin yıllık jeopolitik birikimi ve daha kültürlü, uyanık halk kitleleri vardı. Fakat aynı şeyi on yıllardır kapalı rejimlerde yaşayan Müslüman Ortadoğu halkları için söyleyemeyiz. Bu halkların emperyalist sömürgecilğe karşı verdiği mücadelenin anıları bugünkü kuşakların bilincinde yaşamıyor.

Bu doktrinin, İran-Suriye-Türkiye bağlamında muazzam bir katliama yol açacağını tahmin etmek için kâhin olunaya gerek yok. **AKP iktidarı kendi halkına ihanet içinde muazzam bir belirsizliğe sürüklenmektedir.** Direnmiyor mu? Elbette direniyor, fakat varlığını borçlu olduğu güçlerin havuç ve sopa girdabından kendini kurtaramıyor. Buna emperyal Osmanlı heveslerini de eklemek gerekir.

'İlerleyeceksin, genişleyeceksin'

Peki ne konuşuyorlar? Başbakan, Obama'yla sürekli konuşuyor, Köprü girişinde arabasını sağa çekip Ahmedinecat'la görüşüyor; ABD Genelkurmay Başkanı, CIA şefleri, Amerikalı senatörler gelip gidiyorlar; Büyükelçi Riccardione yanında Ortadoğu uzmanı olduğu halde neredeyse bakanlar kurulu toplantısına katılacak.

Hükümetin söylemiyle bu ziyaretler arasında ilişki kurmak elbette çok titiz bir araştırmayı gerektirir. Fakat Suriye'deki çapulcu ayaklanması (demokrasiden başka bir gayesi olmayan bu zavallı çaresiz insanlar bir hamlede 120 silahlı polisi çatışarak öldürebiliyorlar mesela!) 'komşularla sıfır sorun' siyasetinin ve 'Alevi açılımı'nın ansızın sona ermesine yol açtı. Ziyaretlerin ve temaların sıklaşmasından hemen sonra 'demokratik Kürt açılımı' bir anda terk edildi ve silahlar konuşmaya başladı. **Daha bir ay önce, "Hükümetle anlaştık," diyen Önderlik tecrit edildi ve BDP bizzat Başbakan tarafından tehdit edildi.** Bu arada askerlerin üzerindeki baskı neredeyse sürrealist bir tarzda artırıldı. Generaller bitti, sıra albaylara geldi. Bir general ve albayın tutuklanmadığı gün yok gibi. Askeriyede üç kişi bir araya gelip toplantı yapsa ertesi gün bütün basında manşet oluyor, Genelkurmay Başkanı'nın astlarını 'fırçalarken' söylediği sözler televizyonlardan neredeyse naklen yayımlanıyor. Her televizyon haberinde perende atarken ateş eden, zırhlı araçlar ve ağır silahlarla donatılınış özel (polis) kuvvetleri 'rejimin teminatı' olarak reklâm ediliyor.

Hükümetin Amerikalılara ne dediğini tahmin etmek zor değil: "Barzani kuvvetlerini de harekete geçirerek, hava desteğinizle ve bizim karadan harekâtımızla PKK'yı bitirelim. Kuzey Irak yönetimi bir federasyon olarak bize bağlansın. Musul zaten bizim vilayetimizdi. Irak'taki minyatür Sünni-Şii çatışmasını bütün bölgeye yayarsanız, kendimizi iç savaştan kurtaramayız. Suriye ve İran'la savaşımayız, ama siz İsrail'le birlikte böyle bir işe giderseniz size destek oluruz, topraklarımızı

"Van Minüt'ü falan yok! Seni ve iktidarını biz yarattık. Seni tam deliğe süpürülmek üzereyken parlatıp Sünni aleminin lideri yaptık. Bak bütün dünya medyası seni destekliyor. Herkes arkanda..."

"Fakat İran'la savaşırken Saddam'ın da arkasındaydılar."

"Çok güzel dedin! Haddini hududunu bileceksin ki Saddam, Mübarek ve Kaddafi durumuna düşmeyesin. Yaralı ordunun çok tehlikeli olduğunu söyleyen sensin. Nasıl olsa 'özgürlük' isteyecek birilerini buluruz. Sokaklarımız demokrasi budalalarıyla dolu. Dönüşü olmayan bir noktaya gelmiş durumdasın zaten. İlerleyeceksin, genişleyeceksin. Sonrasına bakarız."

açarız, karşılığında petrolden pay isteriz."

Amerikalılar da muhtemelen şöyle diyorlardır: "Kuzey Irak'taki Kürt bölgesi İsrail için bir tampon-savunma hattıdır. Bu yüzden Barzani PKK'yla savaşmaz. Suriye'nin bir kısmı Beni Ezrael için zaten 'vaat edilmiş topraklar'dır. Uygun derinlik mesafesinde sınır ötesi harekât yapabilirsiniz; fakat PKK'yı esas olarak kendi içinizde halletmelisiniz. Federasyon talebinizi daha sonra değerlendirelim. İran'ın kuşatılınası için Suriye'nin dağıtılması, Şii hilalinin kırılması şarttır. Bunu siz başlatacaksınız; başlattınız zaten, muhaliflere zulâdan silah gönderiyor, sınıra tampon bölge kuruyorsunuz. Uzun Soğuk Savaş döneminde ordunuzu biz besledik ve donattık, şimdi faturayı ödeme zamanı. Üstelik Kemalistler'i ve Avrasyacılar'ı tasfiye ederek orduyu elinize verdik."

"Elimize verdiniz ama, henüz özel kuvvetler ordusunu kuramadık. Ayrıca askerler yaralı ve hâlâ çok tehlikeli. Bize zaman verin. Ayrıca Libya'daki yatırımlarımız, Suriye'yle sınır ticaretimiz, İran'la doğal gaz anlaşmalarımız var. Savaş halinde zararlarımız nasıl telafi edilecek?"

Bunun üzerine sempatik Riccardione mesela, şöyle demiş olabilir: "Bakınız Mister Praymminister, NATO'yu Libya'nın üzerine sürdük, çünkü Çin'in Kuzey Afrika'da iktisadi alan hakimiyeti kurmasını istemiyorduk. Bunun üzerine Çin ne yaptı, biliyor musunuz? Pakistan'daki stratejik Gilgit-Baltistan bölgesine 11 bin kişilik

bir askeri güç konuşlandırdı ve oradan Hürmüz Boğazı'na doğru demir ve kara yolları inşa etmeye başladı. Bu kara ve demir yollarının uzandığı istikamette, bizim Harry Truman uçak gemimiz seyreliyor. İran'a saldırmamızı önlemek istiyor, edepsiz Çinliler. Ucuz mallarıyla dünya piyasalarını allak bullak etmeleri, ABD senetlerini bir tehdit aracı olarak kullanmaları yetmiyormuş gibi... Bu bir petrol ve stratejik mevzi kazanma savaşıdır. Vaktimiz kalmadı. Bu bölgede bir size, bir de İsrail'e güveniyoruz."

"Fakat, Van Minüt'ü?"

"Van Minüt'ü falan yok! Seni ve iktidarını biz yarattık. Seni tam deliğe süpürülmek üzereyken parlatıp Sünni aleminin lideri yaptık. Bak bütün dünya medyası seni destekliyor. Herkes arkanda..."

"Fakat İran'la savaşırken Saddam'ın da arkasındaydılar."

"Çok güzel dedin! Haddini hududunu bileceksin ki Saddam, Mübarek ve Kaddafi durumuna düşmeyesin. Yaralı ordunun çok tehlikeli olduğunu söyleyen sensin. Nasıl olsa 'özgürlük' isteyecek birilerini buluruz. Sokaklarımız demokrasi budalalarıyla dolu. Dönüşü olmayan bir noktaya gelmiş durumdasın zaten. İlerleyeceksin, genişleyeceksin. Sonrasına bakarız."

Bir milyon kişiyi öldürmek

Böyle mi konuşuyorlar bilemeyiz. Ancak buna benzer şeyler söyledikleri kesindir.

Dünya yeni bir paylaşım savaşına

hazırlanıyor. Bu seferki savaşın konusu, Ruhr Kömür Havzası, etnik Almanlar'ın birleşmesi, Ukrayna'nın buğdayı ya da Hazar bölgesi değil. ABD ve müttefikleri, Rusya, Çin ve Hindistan'ı Ortadoğu enerji kaynaklarından ve yollarından uzak tutmak istiyorlar. Onlara şöyle diyorlar: "Bizim istediğimiz kadar mal üretecek, enerji tüketecek, teknoloji kullanacak ve dış pazarlara bizim istediğimiz ölçülerde gireceksiniz." Elbette satranç oynar gibi, kısmi, bölgesel ve denetim altındaki güçlerle verilen savaşlarla yapmaya çalışıyorlar bunu; henüz topyekûn bir savaşı göze alınış değil. Ellerindeki taktik ve stratejik silahlar, bölgesel savaşlarda başka halkların kanını da dökerek netice alınaya uygun. Fakat ileriki aşamalarda ne olacağı bilinmez: "Şeytan doldurur." **Albert Einstein'a sormuşlar: "III. Dünya Savaşı'nda sizce hangi silahlar kullanılacak?" "Onu bilemem," demiş Einstein, "fakat dördüncüsünde sadece ok ve yay kullanılacağı kesin."**

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, burada yeni bir doktrin söz konusudur. Henüz oluşum halindeki bu doktrinin gerekçesini, Zbigniew Brzezinski, 16 Aralık 2008 tarihli *New York Times*'ta yayımlanan *Küresel Siyasal Uyanış* başlıklı yazısında gayet özlü biçimde ifade etmektedir:

"Dünyanın başlıca eski ve yeni güçleri bir gerçeklikle karşı karşıyalar: Askeri güçleri her zamankinden daha büyük bir düzeye ulaşmışken, dünyanın siyasal uyanış halindeki kitleleri üzerindeki denetimleri tarihsel olarak en düşük düzeye inmiştir: Açık söylemek gerekirse daha önceleri bir milyon kişiyi denetlemek, bir milyon kişiyi öldürmekten daha kolaydı. Bugün bir milyon kişiyi öldürmek, bir milyon kişiyi denetlemekten son derece daha kolaydır."

Soğuk Savaş'ın sona ermesinin etkileri asıl şimdi hissedilmektedir. Bir zamanlar 'Üçüncü Dünya' denilen bütün ülkeler ve halklar emperyalist-kapitalizmin ağır baskısı altında ve savaş tehlikesiyle yüz yüzedir. Eğer kendi ülkemizde, kısa zamanda, geniş bir ittifaklar ağıyla ve klasik cephe anlayışıyla örgütlü ve mücadelecili bir direniş hattı kuramazsak, bütün geçmişimizle ve birikimimizle yok olacağımız kesindir. AKP'nin yerini Amerikancı bir askeri diktatörlüğün ya da AKP'den çok daha gerici ve Amerikancı bir Sünni cemaatler koalisyonunun alması mümkündür. Hiçbir şey eskisi gibi değildir ve geçmişin paradigmaları içinde düşünülemez. Bugünün dünyasında geçmişe, 1930'lara ya da 1960'lara dönmek de mümkün değildir. Sadaka ekonomisi yürümediğinde; orta sınıflarımız borç batağında boğulmaya, her sokakta açılan kebabçılar ve alışveriş merkezleri tenhalaşmaya başladığında, yeni bir dönem gelecek ve her şey çok hızlı gelişecektir. Zaman kıymetlidir ve hiçbir şey normal değildir.

Haydan gelen huya gider...

TSK'ye öteden beri 'son kale' denilmesine güldüm. Özellikle ulusalci histerilerin arttığı son beş on yıl zarfında sıkça duyduğum bu 'son kale' analojisi oldum olası güldürdü beni. Bana göre, TSK hiçbir zaman 'son kale' değildi. Tam tersine, madem analoji yapıyoruz, TSK'yi 'boş kale' olarak gördüm öteden beri. Genel olarak orduları, özel olarak TSK'yi yakından tanımdan ötürü bu benzetmeyi tercih ettim. Ulusalci dostlarım ile yaptığım; sohbet olarak başlayıp hırslamalara dönen diyaloglarında bunu söylemek hep dilimin ucuna geldi gelmesine ama GHK olarak ben de o histeri yıllarında büzük büzük oldum dostlarım. Hele hele o Cumhuriyet mitinglerinin yapıldığı zamanlarda çok ama çok sevdiğim bazı yakınlarımla TSK'den medet umması karşısında TSK'ye 'boş kale' demek için deli olmak lazımdı. Tamamı ben de deliyim ama o kadar da değilim.

KORSAN HAYIRSEVERLER

Bundan sadece birkaç sene öncesinde Somali dünyası bu ülke insanı tarafından duyulur oldu. Korsanlar vardı Somalili. Gemileri soyuyorlardı. Hatta NATO üyesi TSK'nin Giresun fırkateyni ve başka gemileri korsan kovaladılar. Gerçi sokaktaki vatandaşın pek umurunda değildi. Bizim insanımız vergisiyle korsan kovalanması ile pek ilgilenmedi. Medyamız her ne kadar konuyu orta şiddette değerlendirse bile vergi verenlerimizin bir bölümü korsan kitap almaya, korsan CD almaya devam etti. Ötekilerin çoğu ise yüz binlerce baskı yapan korsan yazarların önünde imza kuyukları oluşturdu.

Sahra Çölü bundan 6000 yıl önce sulak bir mekandı. Afrika'nın hiçbir yerinde çöl yoktu o vakitler. Sahra Çölü'nün ortasında eski ataların çiziktirdiği timsah, zürafa, balık, aslan ve bilcümle suya muhtaç varlığın resimleri vardır dağda, taşta. Ancak dünya gezegeni sanıldığı gibi sabit bir döngü içinde değil. Gezegenin mevsimlere neden olan 23 küsur derece eğikliği bile sürekli değişiyor. Gezegenin kendi çevresinde dönme hızı ve güneş çevresindeki turu sürekli değişiyor. Bir zamanlar çöl olan Avrupa şimdi yemyeşil iken bir zamanlar topyekun yemyeşil olan Afrika'nın ciddi bir bölümü artık çöl. İşin ilginç yanı, bundan 6000 yıl sonra yine tamamen doğal nedenler ile aynı bölgenin son derece verimli bir tarım sahası olması da olanak dahilinde. Uluslararası sermaye savaşlarının bir sonucu olan küresel ısınma palavralarına kanılmasın. Dünyanın kendisi ikide bir ısınıyor ve soğuyor. Lakin hiçbirimiz 6000 yıl yaşamayacağız.

Binlerce yıl önce Sahra bölgesinin kuraklaşmaya başlaması nedeniyle orada yaşayan insanlar zamanla göç ettiler. Bu yüzden bugün Sahra Çölü'nde yaşayan insan, hemen hemen yoktur. Lakin her geçen on yıllar ve yüz yıllar zarfında Sahra'ya katılan yeni bölgelerde bugün insanlar tutsak kalıyorlar. Bunun nedeni, devletleşmedir. Normalde devletler olmasaydı, ne kadar hızlı ürerlerse üresinler insanlar birtakım çatışmalardan kaçıp söz konusu kurak bölgelerde sıkışıp kalmazdı. Lakin, devletler

Özellikle şu son birkaç seneden beri, özellikle günümüzde **RED** dostları ve yazarları dışında iktidara ve cemaate verip veritirip giydiren giyindiren kimse kalmadı biliyorsunuz. Herkes çil yavrusu gibi dağıldı ve kaçacak bir tane delik kalmadı. Özellikle ana akım medyasında bir zamanlar ucuz kahramanlık taslayan dümbekler nedeniyle fare deliklerinin tamamı doldu. Belki biraz da o yüzden, yani bize kaçacak delik kalmadığı için iktidara ve cemaate muhalefet ediyorum ben mesela. Kabak gibi ortada kaldık anlayacağınız. Bu muhalefet elimize yapıştı. Hatta bir çeşit zanaata bile dönüştü. Ustalaştık bile denilebilir. Bu saatten sonra Oray Eğin gibi hidayete ermemez de mümkün değil. Kalp gözümüz kapanmış bir kere. Onunki gibi açık değil. Hayır, kaç defa da söyledim, yazdım. "Bana Sabah'ta Star'da, Hürriyet'te, Akşam'da, Habertürk'te, hiç olmadı Takvim'de bir köşe

verin. Size yandaşlığın kralını yaşatayım, alem yandaşlık görsün," diye haykırdım; hababam fikirlerimi çalıyorlar lakin dinleyen yok. Çok değerli sevgili dostum ve meslek büyüğüm Fehmi Kuru bile kendi başının derdine düştü de şu gariban ile ilgilenmedi hatta. Vallahi de tillahe de mesaj attım kendisine. "Bana Zaman'da bir köşe ayarlarsan çok mesut ve bahtiyar olurum, Ekrem Bey beni sevmiyor muhtemelen. Ama sizi kırmaz," dedim ama kendisi bile duramadı Zaman'da, tuttu Star'a geçti (Fehmi Kuru Zaman'daki köşesinde GHK'nın adını açık açık yazdı ve yazısını kullandı. Kaçınılmaz bir sonuç gerçekleşti. Zaman'da barınmadı.)

Demem o ki, çok istediğimden filan değil, tamamen mecburiyetten aslında çok sevdiğim Tayyip Bey kardeşim ile malum çocukluğumun eks-cemaatine muhalefet ediyorum. Bana imkan verseler Mehmet Metiner'i, Akyolgilleri, Yiğit Bulut

feşmekan hepsini suya götürür susuz getiririm evellallah. Lakin, kısmet böyleymiş. Birkaç kişinin de bu adamlara muhalefet etmesi gerekiyordu. Kaderimse çekirim dostlarım...

Öte yandan, bir zamanlar çelik-çomak ve evcilik oynar gibi çok ateşli ulusalçılık oynayanlar bile şimdilerde bana iktidar ve cemaate ettiğim muhalefetten dolayı 'deli muamelesi' yapıyorlar. Hatta bazı büzükler, başlarına bir bela gelir korkusuyla GHK'yı Hz. Facebook'ta sildiler bile. Korkuya bakınız dostlarım. Arkadaşıktan attılar beni! Ne değerli büzükleri varmış meğer bu sahte Yılmaz Özdil okurlarının -Onlara sen de kanma Yılmaz kardeşim. Seni mazallah Silivri'ye götürseler, o çok satan kitabını bile yakar bu kuru kalabalık. Yahu, dört sene önce Abdullah Gül'ün celladı olmak için can atıyorlardı halbuki. Ayıptır yahu. Bir zamanlar yeni Harman'da anlatırdım. "Gün gelecek, hepiniz toz olacaksınız. Gerçek

çağının en tiksindirici döneminde olduğumuz için Somali insanı o kurak topraklarda sıkışmış kalmış durumda.

Somali meselesinde aslında beni en çok kızdıran husus, "Burada bu kadar aç varken oralara o yardımın ne gereği var?" geyiği. Tipik bir küçük burjuva yorumu bu. Hatta *Adalet ve Kalkınma Partisi*'ne karşı bunca senedir gösterilen yetersiz muhalefetin yeni bir örneği. Zaten Kılıçdaroğlu bile bunun farkında olmalı ki, kalktı Can Dündar'ı yanına aldı da bayramı Somali'de geçirdi. Geçirsin. Yardım filan da yapılsın. Mesele yardımın niceliğinde değil, niteliğinde.

Eğer bir ülkenin topraklarında düşük yoğunluklu bir iç savaş -arada duraklar verse de- devam ediyorsa, her gün Türkler ve Kürtler ölmeye devam ediyorsa ve o ülke apansız tipik ve artık alışıldık Goebbels yöntemleri ile Somali hakkında bir hayırseverlik propagandasına maruz kalıyorsa, hatta bu kampanyanın yer yer histeriye dönüştüğüne şahit olunuyorsa o ülkenin kimi hayırseverlerine 'korsan hayırsever' denir.

Eğer bir ülkenin iktidarı, *Deniz Feneri* skandalı nedeniyle en önemli sermaye toplama yöntemlerinden birinden darbe yemiş ise ve uğradığı tahribatı her sene yeni dış yardım kampanyaları ile yeniden imar etmeye çalışıyorsa, o ülkenin söz konusu hayır kampanyalarını düzenleyenlerden bazılarına

'korsan hayırsever' denir. Bir sene Gazze, öteki sene Somali gibi kampanyalar ile yeniden yeni *Deniz Fenerleri* yaratmaya giden bir yola taşlar döşeyen iktidar sevicilerinin hayırseverliği bir çeşit korsan hayırseverliktir.

Eğer bir ülkenin iktidarı, Naziler gibi koca ülkeyi yoğunlaştırılmış dış gündemlerle meşgul etme hususunda hayır işlerini bile düşünüyorsa, o niyeti bozuk hayırseverlere 'korsan hayırsever' denir. Ülkenin sayısız iç sorunlarını hasır altı etmek için ve daha önemlisi içeride mali davayı götürürken ülke insanlarını satılık ve kiralık bir medya düzeni vasıtasıyla İsrail ile, 'van minutes'ler ile, Gazzeler ile, Esadlar ile ve Somali açlığıyla meşgul etmenin mantığı aynı eksende ise, gariban açlar üzerinden hayırseverlik histerilerine girmek, tipik bir 'hayırsever korsanlık' belirtisidir.

Korsan, kendisine ait olmayı ele geçirenlere denir. Bir şeyin hakkını vermeden üreten ve satana denir. Afrikalı açlar 10 yıldır değil, yüz küsur senedir aç. Sadece Somali'de değil. Çok yerdeler. Uluslararası sermaye güçlerinin yarattığı düzenbazlıklar neticesinde oluşan açlığın ve kıtlığın merhemi olmak için Nazi propagandaları uygulamaya gerek yok. Madem bu kadar hayırseverdiniz, 10 yıldır aklınız nerdeydi be kardeşim? Oy versin diye millete çuval dağıtacağınız Afrikalı açların da arada bir yüzüne güleydiniz. Afrikalı açlar üzerinden

'süper güçlük' taslamanın ne alemi var?

Şu 'artık dünyada sağa sola yardım eden Türkiye' kompleksi ile gülünç oluyorsunuz. Yahu kardeşim, bu kadar duygusal kompleks içinde nasıl yaşadınız onlarca sene? Hem Osmanlı'nın en berbat zamanlarında bile İrlanda'lara yardım ettiğini kimse öğretmedi mi size? İnsan üzülyor doğrusu. 10 yıl içinde İstanbul'da bir deprem olsa dötümüzü nasıl toplayacağımız meçhul, kalkmışlar 'dünyanın süper gücü olduk artık' diye Karagöz Hacivat oynuyorlar bize. Onu bırakalım, uluslararası sermayedarlar şu Arap parasını başka bir yöne akıtsalar üç günde ANAP gibi unutulacak bir parti iktidarına güvenip memleketi ABD veya Rusya sanmanın alemi nedir?

Sen ne kapitalizmin ne de sosyalizmin beşiği oldun. Senin bir tane uluslararası oyuncu olan dünya devi şirketin var mı? Yok. Venezüella ve İran gibi petrolün var mı? Yok. O halde bu haydutlar dünyasında *Umudumuz Şaban* kabadayılığı yaparak üç beş gariban Arabın sempatisini kazanmakla bu filmlerin mutlu sonla biteceğini mi sanırsın? Gerçek hayatın senaryosunu Ertem Eğilmez veya Kartal Tibet yazmıyor. Senin bütçen kadar yıllık satışı olan şirketler yazıyor gülm. O yüzden dötü boklu BM raporlarını bile çıkartamıyorsunuz ve madara oluyorsunuz. Başarısızlığınızı ise tipik İstanbul kabadayılığı ile kapatmaya çalışıyorsunuz. Öyle *Hürriyet*'lerde ısmarlama 'İsrail Ayakta, Karıştı' haberleriyle kazanılmaz bu psikolojik savaşlar. Neteniyahu'yı *Hürriyet* mi düşürecek? Oha artık. Seni bile düşüremedi o *Hürriyet*!

"Anamı satan ben, babamı satan ben, bana yan bakanın..." şeklinde özetlenecek yeni Akdeniz politikası ile bol sıfırlı iç ve dış sorunlara gömülürsünüz sonra. Tamam. Anladık. İsrail, haydut bir devlet. Ama insan merak etmeden duramıyor. Peki ya biz? PKK'yı bile Ergenekon örgütü sanan yandaşların bir ülkesine ne denir ki yarabbim?

Görünüşe göre bu histerik korsan hayırseverler sadece senden benden bizden değil değerli dostlar, Somalili açlardan bile daha açlar. Baksanıza. Bir savaşımız eksikti. Onun da yolunu yapıyorlar. Gerçi bunların hayırseverlikleri gibi, kahramanlıkları da korsan.

muhalefeti biz yapacağız," derdim. İşte o günler geldi. **RED**'de yapıyoruz elhamdülillah. Her ne kadar o kadar deli değilsem de, e biraz deliyim çok şükür. Hem **sen deli olmasan, ben deli olmasam nasıl akıllanacak bu memleket?**

Şimdi biliyorsunuz, Allah başımızdan eksik etmesin, büyüklerimiz sayesinde TSK'den askerliğimizin intikamını alma zamanı geldi değerli dostlarım. Gerçi bu fakir GHK'nız ileride bir ara anlatacağı üzere memleketin en kral asteğmenliğini yaptı. Altında cipi vardı. Her gün askerlerle kebab yaptı ve yedi. Bir tane nöbet tutmadı ve hatta tutturmadı (ihtiyaç yoktu çünkü, yanlış anlaşılmasın.) Ama o ilk 4 aylık sınıf okulunda kendisine yapılan zulüm, işkence, kötülük, şeytanlık, entrika ve haksızlıkların hiçbirini unutmadı. İşte bu yazının yazılma sebebi biraz da o ilk 4 ay. **Ebeme bile askerlik yaptırdıladı o ilk 4 ayda.** Yıllardan beri bugünü bekledim. Allahıma her gün dualar ettim. Bir gün bu generallerin saltanatı bitsin, bir statüko bitsin ve başkası başlasın da ben de yandaş medyanın dümbelek yazarları gibi gönül rahatlığıyla askere çağayım diye sabırla bekledim. Hattı zatında Bülent Arınc gibi bir emekli astsubay çocuğu olduğum için astsubaylara yapılan zulümleri de Umur Talu'dan daha iyi bilirim ve asıl astsubayların sesi olacak biri varsa o da benim. Her ne kadar askerliklerini er olarak yapanlar astsubayları sevmeseler de ben astsubayları ve albaylıktan önce emekli edilen subayları erler gibi askerliğin emekçileri sayarım. Elbette her kurumun içinde var olan çürük yumurtalar her seviyede mevcut. Dolayısı ile bir genelleme yapmak lazım. Neticede TSK'nin kendisi astsubayları dinleseydi bu durumlara da düşmezdi zaten.

Peki bu TSK neden 'son kale' değil de 'boş kale' bana göre? Sebebi basit. 50 kere söyledik. Bıkmadan usanmadan söyleyeceğiz. Sen NATO'ya girdiğin zaman zaten kaleyi boş bırakmışsın arkadaş. Gelen atıyor. Giden çakıyor. Folluk gibi olmuş zaten kale. **Türkiye halkının büyük bir bölümünü gerici, yobaz, cahil, kıscacı sağıcı ve muhafazakar bir kütleye dönüştüren kuvvetlerin en büyüğü hiç şüphesiz uluslararası sermayenin uşağı olan yerli işbirlikçi, sözde laik komprador burjuvazi oldu.** Şimdi o burjuvaziye de bir büzük korkusu sardı biliyoruz. O hain burjuvazinin kolluk kuvveti de her daim maalesef TSK oldu. Bunun nedeni neydi peki? Çünkü Türkiye ordusu, potansiyel devrimciliğinden vazgeçtik çoktan, Kemalistliğini bile yitireli on yıllar olmuştu. Hatta teşbihte hata olmaz. Bekaretini on yıllar önce kaybetmiş ve üstüne onlarca sevgili değiştirmiş bir kadın veya erkeğin kendini 'dokunulmamış' hissetmesine benzettim TSK'nin Kemalizm tutkusunu. **Kardeşim, gelen vurmuş, giden çakmış. Sipariş üzerine bir taksi dolusu darbe yapmışsın, bir minibüs dolusunu denemişsin. Nedense bu darbelerin tamamında sağcılar değil de hep solcular zarar zıyan görmüş. Ondan sonra kalkıyorsun 'halkçılık, devrimcilik, feşmeka' diyorsun.** Allahın gariban Anadolu Türk ve Kürt gençlerine malum ilkeleri bir de içi boş bir şekilde ezberletiyorsun, sonra ezberleyemeyeni eşek sudan gelinceye kadar dövüyorsun. Gözümün önünde oldu bunlar. Tekme-tokat, öpücük sayılırdı benim gördüklerimin yanında. Muvazzafar tarafından

DÜŞÜNGEÇ

- De ki; onlar Allah'a inandıklarını söylüyorlar. Oysa onlar sadece Allah'ın kendilerine inandığını sanıyorlar.
- '1 Mayıs' işçinin emekçinin bayramı da bu haydut kapitalistlerin bir tanecik günü yok galiba 365 günde! Onlara her gün bayram herhal... Deli midirler nedirler?
- Bir gün bilimsel olarak Tanrı bulunacak ve malum arkadaşlar, "Kuran'da yazıyordu," diyecekler. Sonra biz, "Kardeşim madem yazıyordu, sen neden bulmadın da elalemin ateistine bıraktın bu işi?" diye dalga geçeceğiz.
- Mehdi'yi bilmem ama 500 yıl sonra İslam tarihinde çok mübarek bir kişi sayılacak olan Öküz Aleyhisselam şu anda aramızda yaşıyor.
- Korkma. Korktukça sıra sana gelecek...
- Hep dinler arası diyalog... Dinsizlerle kimse konuşmayacak mı ey güzel Allahım?

İKTİDAR GÜZELLEMEŞİ

'Yaftalamayın' diye diye herkese bir etiket çaktılar; 'Çetelerle mücadele'

ifa edilen ne dayaklar gördüm ben. Çok değil. 10-12 sene evvelinden bahsediyorum. Hatta huzurlarınızda itiraf ediyorum, lütfen beni affedin ama epeyce bir sarhoşken bir kere ve tek kere ben bile üç askere tokat atmak zorunda kaldım dostlarım. Asker dostlarım ertesi günü bana "Sizin vurduğunuz yerde gül bitti," dedilerdi. Zaten onların yüzü değil, daha çok benim elim acıydı. Peki ben neden tokatladım? O da mecburiyetten. "Birlik içerisinde içki içmeye kalkarsanız sakın ola inzibata yakalanmayın," dedimdi o askerlere. Fakat çok içip, gürültü yapmışlar ve yakalanmışlardı. Ve onları dayaktan hastanelik edecek, günlerce hapis yatacak malum diskodan kurtarmak için dövmüş gibi yapmak zorunda kalmıştım. Kurtardık nitekim. Fakat olan bizim avucumuza oldu. Neyse. Askerlik anıları bi başladı mı bitmez. Biz yine TSK'ya dönelim...

Erken kalkma meselesi

Özel olarak TSK, ama genel olarak ordular sadece Türkiye'de değil, dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde en kolay elde edilen kurumlardır. Zaten öyle olmasalar, dünya ve kapitalizm tarihinin neden bu kadar çok sayıda darbelerle dolu olduğunu da anlayamazdık. Sen 88 yıllık cumhuriyet tarihinde 5 tane başarılı darbe yaparsan, bu ülkede birisi çıkar ve der ki, "17.6 senede bir darbe yapmışsınız bu memlekette. Maşallah hiçbir kuşağın 18 yaşını doldurmasına müsaade etmemişsiniz. O yüzden de 18 yaşından küçük gençleri bile asmışsınız." (Bakın bu yorumu Altangil familyası başta olmak üzere bir tane yandaş yapamadı. Hiçbir şey bilmedikleri gibi 4 işlem dahi bilmeden yandaşlık yapıyorlar. Engin Ardıc zaten 40 sene düşünse bulamazdı.) Peki ama genel olarak ordular, özel olarak TSK neden bu kadar kolay elde edilir? **Biz solcular, sosyalistler neden elde edemiyoruz bu orduyu? İşin doğrusu, erken kalkanın ele geçirdiği kurumlardır ordular.** Bir kere erken kalkmak lazım. Malum iktidar ve cemaat çevreleri, neredeyse doğduklarından beri sabah ezanı ile uyandıkları için bu konuda bizler gibi beynamazlardan daha şanslılar. **Bizler anıra anıra uydukça orduyu nah ele geçiririz.** Askerde bile nöbetlerimize uydukça, kitap Arslan

diye diye en büyük çeteyi kurdular; 'Hoşgörü' diye diye heykellere bile zulüm yaptılar; 'Diyalog' diye diye bülbüllerin dillerini kestiler; 'Demokrasi' diye diye ölmüş ebemize oy kullandırdılar; 'Allah' diye diye cebimizdeki bozuk paralara dahi taptılar; Şeytan'a cehenneme ne lüzum vardı yarabbi?

USTA İLE ÇEKİRGE

- Liberal nedir usta?
- Liberal, kendisine yapılmasını istemediği şeyin başkasına yapılmasını isteyendir çekirge.
- Vay şerefsizler...

VELİAHT

Yalnızlığımın tahtında
Şimdi bir kralım
Tek egemen ben
Bencil sarayımdayım
(GHK - 1989)

Ama yine de bir orduyu ele geçirmek için erken kalkmak tek şart değil. Gerek bir şart olmakla beraber yeter şart değil. Zaten malum cemaat ve iktidar da epeyce bir ömür tükettiler bu hususta. Üstelik aynı ordu, '28 Şubat tiyatro darbesi' dönemi hariç tutulursa onları 40-50 seneden beri koruyup kolladığı halde.

Ordular ve TSK hakkında gözden kaçırılan en önemli olgu, bu tür kurumların üst kademelerinde yer alan kimselerin hangi aşamalardan gelip geçtikleridir. Elbette topyekun bir değerlendirme yanlış olsa da, büyük ölçüde kadroların kaderlerinin tamamı birtakım üstlerin vereceği kararlara bağlıdır. Hatta sadece askeri bir disiplinden değil, az ya da çok sivillerin etkisini de ihmal etmemek gerek. Bir general olmak için on yıllar boyunca bütün ama bütün ve dolayısıyla 'binlerce sayıda' emre itaat etmek zorundasınız. Bir general olmak için on yıllar boyunca yüzlerce ağız kokusu çekmek zorundasınız. Bir general olmak için çok sayıda postalin altında manevi boyutlarda da olsa ezilmek ve büzülmek zorundasınız -yanlış anlaşılmasın ve generaller alınıp ayaklanmasın. Bir özel şirkette CEO olmak için de benzer yollardan geçiliyor. Binlerce emre itaat etmek askerliğin doğasıdır. Emir-komuta zinciri denilen hadisedir. Bu meşhur zincir, tüm mesaisini sanıldığı kadar da 'vatan-millet-Sakarya' ile geçirmez. Tayinler, atamalar geldi mi torpil mekanizmalarının nasıl işlediğini sağır sultanlar bile bilir bu ülkede. Üstelik bu hastalıklı mekanizma, sadece bu ülkeye has değil, dünyanın en büyük ordusuna sahip sözde gelişmiş ABD ordusunda bile en yetkin mekanizmadır.

Öte yandan askerlerin terfi ve tayinlerinde sivillerin etkisiz olduğunu düşünmek yanlıştır. Türkiye'nin en askerci yıllarında bile siviller askerlik üzerinde şu veya bu şekilde etkin olmuştur. Sadece kendi askerliğimden biliyorum. Ranzamın üstünde, yanında ve çaprazındaki arkadaşların tamamı sivillerden muvazzaf askerlere gelen torpil talepleri sayesinde istedikleri yerde ve hatta evlerinin önlerinde askerlik yaptı. Ben ise o sıra yaşadığım İzmir'den taaa Erciş'e gittim misal. Gerçi benim askerliğim onlardan daha çok geçmiştir ama gözlerimin

önünde asteğmenliğin kura çekimi aşamasında tam 18 adet sivil etkisiyle askerlere yaptırılan torpil hadisesi gördüm. Hatta birkaç sivil ajan yine gözlerimin önünde kura çekip tapu gibi Ankara Genelkurmay'ı çektiler torbadan. Hatta bir tanesi bana ajanklık teklif ettiydi alenen, karşılığında Ankara'yı çekersin torbadan dediydi. Hey gidi hey... Kullanmadık fırsatı. Ankara yerine Erciş'e gittik, kadere bak! Dolayısıyla 28 Şubat döneminde bile sivillerin askerlik üzerindeki etkisinin çok güçlü olduğuna şahidim ben. Burada ince nokta şurada: Torpiller karşılıksız olmaz. Kimse kimseye babasının hatırı var diye kıyak geçmez. Satın alınma ve elde edilme hususunda askerlerin siyasetçilerden daha kolay bir lokma olduğuna birinci elden askerliği sırasında şahit oldum. O yüzden Irak ordusu'nun bir kaç haftada Amerikan ordusuna teslim olmasına şaşırmadım. En kötü ordular bile Amerikan ordusuna en az 6 ay dayanabilir. Oysa Irak ordusu bir ordunun elde edilme hikayesinde en çarpıcı örneklerden biridir.

Aslına bakılırsa, dünyanın bütün orduları, hatta ABD ordusu bile kağıttan kaplandır. Fakat bu kağıttan kaplanlık hadisesi Süheyl Batum'un veya Bülent Arınc'ın sandığı gibi değildir. Hele hele Türkiye ordusu, şaka maka NATO'nun ikinci büyük silahlı gücüdür ve komşuları arasında kendisine birkaç aydan daha fazla direnebilecek bir ordu yoktur. Ama başka bir pencereden bakıldığında kağıttan kaplandır. **Neticede varlığını uluslararası sermayenin askeri örgütü olan NATO'ya teslim etmişsen elbette kolaylıkla ele geçirilirsin. Silahları var diye orduları fazla gözde büyütmek lazım. Sermaye zincirine bakmak lazım. Emir-komuta zincirine değil.**

Elbette bu gözlem ve değerlendirmelerimden muaf tutacağım çok sayıda idealist ordu mensubu her zaman oldu ve olmaya devam edecek. Zaten sorun biraz da şu: **Memleket nasılsa ordusu da aynıdır.**

Son gelişmelerin TSK üzerinde çarpıcı bir etki yarattığına da şahit oldum. Bir gazeteci-yazar olarak en son yapmış olduğum askeri birlik teftişlerinde gördüm ki, artık askeri kamplarda ve orduvelelerinde subay-astsubay ayrımı ortadan kalkmış durumda değerli dostlarım. TSK'de devrim niteliğinde bir olaydır bu. Birlik ve beraberliğe en muhtaç olduğu günleri yaşadığını anlamış sonunda, TSK. Bu nedenle astsubay çocuğu olmama rağmen emekli generallerin yanı başında denize karşı iki buçuk liraya birami içtim bu bayramda netekim. Normalleşmenin keyfini yaşadım. Neydi öyle yarabbi? Astsubay tarafında üstçavuş sanılmış. Garsonluk yapan erler bana, "Bir arzunuz var mı komutanım?" derken kendimi yüzbaşı gibi hissediyorum artık. Bence siviller de istifade ederse bu tesislerden süper olacak. Asıl o zaman tam normalleşmiş olacağız. Alın size **Yeni Medyabog**'dan yeni Türkiye'ye yepisyeni bir akıl fikir. İleri demokrasimize altın bir öneri...

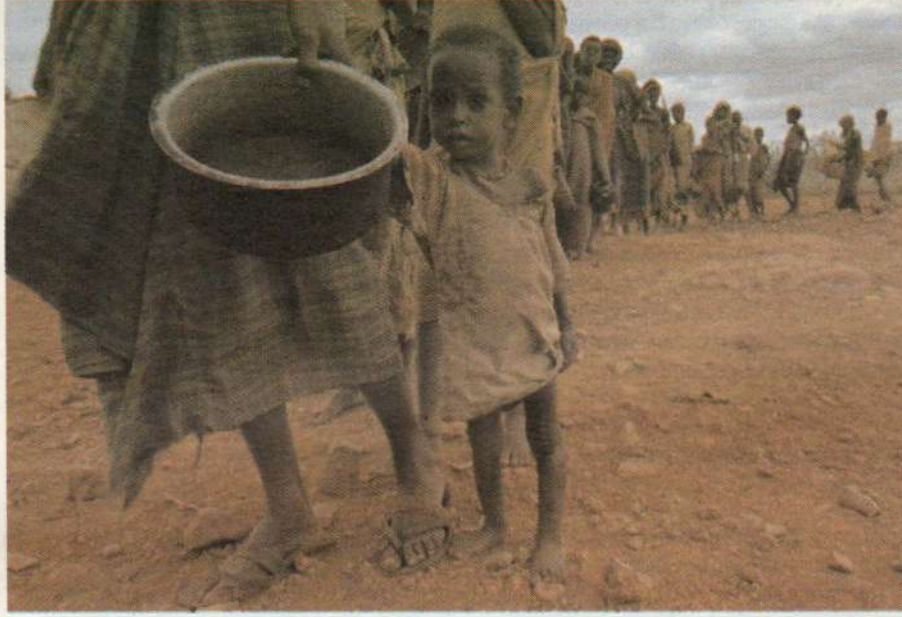
Öte yandan şu anda orduyu istedikleri çizgiye çektiklerini düşünen iktidar yandaşlarına bir haberim var. **Genel olarak ordular ve özel olarak TSK belki çok kolay elde edilir ama bir o kadar da kolay kaybedilir.** Termodinamik yasalarına göre hareket eder ordular. Anayasalara göre değil. Hem İngilizce bir deyim var. "Easy come, easy go"

*Türkçesi, yazının başlığıdır netekim.

Somali cayırtısının arkasında ne var?

Televizyon ekranlarında, sokaklarda kiralanan *billboard*larda, orada burada rastlarız; “Falanca yerde insanlık dramı yaşanıyor,” afişlerine... Dünyanın dört bir yanında yaşanan açlık, sefalet, savaş, kıtlık, kuraklık gibi, dünyayı yönetmede alternatifsiz olma iddiasındaki kapitalist ekonomik sisteme ‘yakışmayan’ manzaralar, haber değeri taşıdıklarında arada sırada gazete sayfalarında kendilerine yer bulurlar. Ancak, sorunun ‘sözde’ çözümü için yardım kampanyalarında ve her vatandaş için ‘gönlünden kopan’ insanlık görevlerini yerine getirme çağrılarında net bir ayrımcılık veya ikiyüzlülük göze çarpar her zaman.

Son günlerde, tartışmasız bir gerçekle tek sorumlusunun kapitalizm olduğu Somali’de yaşanan drama karşı gösterilen ‘büyük duyarlılık’la karşı karşıyayız. Yalnız 5 yaşın altındaki 30 bin çocuğun açlıktan öldüğü, salgın hastalıklara karşı savunmasız, günlerce ağzına tek bir lokma atmıyıp tek bir yudum su içmeksizin ölümü bekleyen, günden güne eriyen bir halkın dramından bahsediyoruz. Gazete ve televizyonlar da her gün yardım

çağrılarında bulunuyor.

İnsanların yanı başlarındaki drama karşı duyarlı oluşu kuşkusuz sevindirici ve umutlandırıcı. Fakat irdelenmesi gereken bir nokta var: Neden bir anda gündemin

başköşesine geldi oturdu Somali sorunu? Neden devlet düzeyinde duyarlılıklar gösterilmeye başlandı bir anda? Neden Başbakan’ın ailesiyle birlikte Somali’ye ziyareti ortaya çıktı birden bire? Ramazan

ayında olduğumuz ve insanların 11 ayda bir vicdan yapmasına mı yormalı?!

Bugün seferberlik ilan ettiğimiz ve tüm dünya tarafından hâlâ görmezden gelinen Somali’ye biz ne kadar duyarlıydık bu zamana kadar? Belki de adlarını, yalnızca ‘Somalili korsanlar’ın denizlerde yaptıkları baskınlarda ve Türkiye vatandaşlarını kaçırdıklarında duymuş, rehinelere teslim edilmesi karşılığında fidye istediklerini öğrenince, ‘korsanlar’, ‘çapulcular’ deyip geçmiştik. Büyük bir elmas potansiyeli olup devasa sermayeli kan emicilerin uğrak yeri olan Afrika, belki de bu zenginliği sebebiyle yaşadığı mahrumiyet sonucu denizlerde verilecek var oluş mücadelesine gönderecekti Somalili evlatlarını...

Örneğin, ihracatının yüzde 85’i elmas olan Sierra Leone, dünyanın en fakir ülkesi olabilirken hangi korsanlığı kınamamız gerektiğini gözden geçirmemiz gerekiyor galiba! Avrupa’da zengin müşterilere pazarlanan mücevherler için Afrika’da yaşanan kirli savaşları çıkaranlara, destekleyenlere ve bütün bunları görmezden gelenlere ne demeli?

PEK DUYARLIYIZ MAŞALLAH!

Somali dünyadaki önemsizliğini ve sıradan açlık-kuraklık haberlerine konu olmayı sürdürürken, bizde baş gündem maddesi oldu. Yeni bir *Deniz Feneri* vurgunu mu kapıdadır, nedir? “Neden şimdi Somali?” sorusu, “Bizde bunca fakirlik varken neden Somali’ye yardım ediyorsunuz?” gibi ucuz milliyetçi söylemler tonunda olmayacaktır. Fakat büyük bir ikiyüzlülükle karşı karşıya olduğumuzu da dikkatlerden kaçırmamak gerekir. Pek duyarlı Sayın Başbakanımızın konu hakkındaki sözlerine bakalım:

“Asırlar boyu Afrika’nın kaynaklarını talan edenler, kendi menfaatleri uğruna bu bölgeleri kanlı çatılmaların tutsağı haline getirenler, şimdi vicdanları sükut etmiş olarak bir faciayı, felaketi sadece seyrediyorlar. Afrika’da yaşanan felaketin kendi felaketleri olduğundan habersiz olarak yaşamaya devam ediyorlar.”

Bölgeyi tarumar edenler için bu zamana kadar bizden neden bir seda çıkmadı da şimdilerde büyük bir saldırıya geçtik yeni nesil sömürgecilere karşı? Yeraltı kaynakları bakımından oldukça zengin olan Afrika, yüzyıllarca sömürgecilerin elinde kaldıktan sonra şimdi mi sefalet ve açlıkla boğuşmaya başladı? “Uluslararası toplum her gün ölüme yürüyen bu masum çocukları kurtarmak için güç birliği yapmayacaksa ne zaman yapacak? Bu vicdan yükü dünyanın üzerinden kaldırılmayacaksa bundan böyle hangi medeniyetten, hangi evrensel değerlerden ne yüzle söz edilebilecek?” diyen Tayyip Erdoğan, bizzat BM’in gözetimindeki silahlı çeteler için bir şeyler yapacak, uluslararası toplumu harekete geçirebilecek mi?

VARLIK İÇİNDE SEFALET...

Somali konusunda uluslararası duyarlılık yaratılması için kendini ‘paralayan’ Tayyip Erdoğan zenginlere de şöyle sesleniyor:

“Somali dünyanın gözü önünde bu acıları yaşarken milyar dolarlık servetleriyle Karunlaşan insanlara ne demeliyiz? Onlar hangi medeniyetin, hangi inanç sisteminin mensubu olduklarını iddia ediyorlar? Bakınız Türkiye’nin çocukları kuruş kuruş biriktirdikleri harçlıklarını bugün Somali’ye gönderirken milyar dolarlık servet sahipleri nasıl uyuyabiliyorlar? Elimizi vicdanımıza koyalım ve soralım. O dev plazalar, o muhteşem kâşaneler, o lüks araba koleksiyonları neyin nesidir?”

Siz o araba koleksiyonerleriyle iş yapıyorsunuz Tayyip Bey!.. Kendilerinden, seçim dönemlerinde onlara vereceğiniz ihaleler karşılığında aldığınız milyon dolarlık yardımların dışında bir de insanlık dramları için ‘hibe’ler vereceklerini düşünüyorsanız, siz de çok şey istiyorsunuz be Sayın Başbakanım!

Konuşması sırasında bütün bunları hatırlıyor galiba Tayyip Bey ve hemen şöyle gönüllerini alıyor:

“Şunu da söyleyeyim, o lüks arabalara binemezsiniz iddiasında değilim ama bindiğimiz kadarıyla da bu açlık içerisinde olanları, o denli düşünme, onlara da ulaşmak zorundayız, zorundasınız.”

Sözlerinde kendisini de aynı sınıf içerisine soktuğu görülen Tayyip Erdoğan, lükse izin verirken dünya üzerindeki yoksulluğun çarpık bölüşüm sorunundan kaynaklandığını görmezden mi geliyor, ekonomi diplomasını aldığı üniversitedeki hocaları liberal idiyse orası ayrı tabii...

Peygamberin, “Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir,” sözünü hatırlatan Tayyip Erdoğan bugüne kadar kardeşleri aç yatarken nerelerdediydi? Açlık, sefalet konusunda en son açıklama yapması, insanları duyarlı Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

olmaya en son çağırması gereken multinilyarderler kendileri iktidar ilişkileri sayesinde elde ettikleriyle sefa sürerken yanı başlarındaki açlık için hiçbir adım atmaksızın sırf kârlılıklarını sorun ederken, TUSİAD şimdi nasıl oluyor da, “Somali’ye yardım edin” diyebiliyor, ‘açlık’, ‘sefalet’ kelimelerini kullanabiliyor? Bölgedeki kuraklık, yoksulluk, verimsiz bitki örtüsü ise yoksulluğu normalmiş gibi göstermek için sadece bir bahane. Dramı yerinde izleyenlerin gözlemlerinden bu gayet net gözüküyor:

“Somali, Afrika’nın en zengin bitki ve çiçek florasına sahip ülkesi. Somali’nin en büyük su kaynakları olan *Jubba* ve *Shebeli* nehirleri arasında kalan topraklar, tarıma elverişli ve çok verimli. Endüstriyel tarım yapılmayan bu topraklarda her ürün yetişiyor. Ancak buradaki verimli araziler dünyadaki organik tarım çılgınlığına üretim yapan Çinli firmalar ve uluslararası sermaye tarafından parsellenmiş. Avrupa’da neredeyse bütün marketlerde satılan organik meyve ve sebzeler işte burada yetişiyor. Aslında Somali’nin yiyeceği var ama kendilerine ait olmadığı için insanlar aç geziyor. Bölgede yetişen mısır ve şeker pancarı da bio yakıt olarak kullanılmak üzere büyük karteller tarafından alınıyor.” (Yeryüzü Doktorları Üyesi Dr. Süleyman Gündüz’ün kamptan aktardıklarından)

AFRİKA KİMİN GÖZDESİ ya da AYNI YOLDAN GEÇENLER, AYNI SUDAN İÇENLER...

Gazze'ye gönderilen yardım filosunun İsrail tarafından katliamla yolundan döndürülmesinin ardından yalnızca bir 'özür' bekleyebilen ve Gazze'nin mahrumiyet bölgesi olup kaderine terk edilmesi gerektiğini 'büyük abi'lerinden aldığı uyarılarla anlayanlar ve nihayet ABD-İsrail ilişkilerinin aritmatığı gereği yine ABD icazetiyle 'yaptırım' uygulamaya karar verenler, Somali bugün bir emperyal güç tarafından abluka altında olsaydı duyarlılık gösterebilecek miydi orada yaşanan drama? Ya da emperyalist saldırı neticesinde Irak'ta katledilen 1 milyonun üzerinde insan, 'insan' değil miydi?

Bir taraftan *El Kaide* ile bağlantılı olduğu söylenen *İHH Derneği*'nin kampanyaları, *Deniz Feneri* vurgunuyla, insanlara yardım amacıyla toplanan milyonlarca parayı iç eden, yandaşları zengin eden İslamcı yardım kuruluşlarının yeni gözdesinin,

Fetullah'ın da etkisiyle Afrika bölgesi olduğu görülüyor. Peki, Somali'ye yardım çağrıları yapan o pek duyarlı badem bıyıklı yöneticiler fildişi kulelerde

verdikleri lüks iftarlarda hiç mi insanlık suçu işlemiyorlar?

Sosyalist kimliği ile İslam düşüncesini bir çatı altında birleştirebilmiş İhsan

Eliacık'ın öncüsü olduğu *Emek ve Adalet Platformu* da haklı olarak isyan ediyor ve durumu protesto ediyor. Ancak bu platform İslami akımlar içinde hiçbir grup ve kişiden destek alamıyor. 5 yıldızlı otellerde iftar yemeği verenler, düzenledikleri bu organizasyonlar dolayısıyla kendilerinde bir suçluluk duygusu yarattığını, israfa kendilerinin de karşı olduğunu söylüyor ve, "İftar buluşmalarını ramazan ayının bereketini paylaşmak olarak görüyoruz," diyorlar. "Aynı yoldan geçenlerin, aynı sudan içenlerin", Somali'ye yardım gönderme çağrısında bulunanların sofralarının ne kadar bereketli olduğunu ve İslamiyet adına yapılan ikiye bölme, evlerinden getirdikleri iftariyelikle oruçlarını açan platform üyelerinin açtıkları pankartlar gözler önüne seriyor: "İftar Menü: 316 TL; Asgari Ücret: 658 TL!"

KISA SOMALİ TARİHİ

1964-1977 arası Etiyopya ile yaşanan iki büyük savaş... Yüz binlerce ölü ve onun birkaç katı sakat, yaralı ve mülteci... Emperyalist yağmanın dizginlerinden boşanmasının ardından 1991'de yerel kabileler arasında başlayan iç savaş ve 1992'de ABD öncülüğünde şekillenip 'uluslararası barış gücü' adı altında Türkiye de dâhil birçok ülkenin katılımıyla gerçekleşen yabancı müdahale... Ve yine ölümlere, yaralılara ve mültecilere dair dehşet verici rakamlar... Ardından açlık ve kıtlık: "Kuraklık yüzünden Somali'de insanlar kendi idrarlarını içiyor..."

11 Eylül'ün ardından Paul Wolfowitz'in El-Kaide militanlarının Somali topraklarını kaçış yolu olarak kullandıkları iddiası ve bir yıl sonra ABD'nin olayları 'denetlemek' ve Somalili askerleri 'terörle mücadele' konusunda eğitmek için oluşturduğu 'Birleşik Müsterek Görev Gücü' - Afrika Boynuzu (*Combined Joint Task Force-Horn of Africa*)...

2006'da ABD desteğiyle 'El-Kaide şüphelilerinin izini sürme' gerekçesiyle Somali'ye giren Etiyopya güçleri ve onun kuklası 'Geçici Somali Federal Hükümeti' ile 'İslam Mahkemeleri Birliği' arasında başlayan çatışmalar... Ve 7 Ocak 2007'di 'İslamcı militanlarla doğrudan savaş' diye başlayan ABD hava saldırıları... Sivil halktan yüzlerce ölü ve yine hiç bitmeyen kıtlık, açlık, kuraklık salgın hastalıklar...

Somali'nin 10 milyonluk nüfusunun yüzde 80'i günlük 1 dolar civarında bir ücretle hayatta kalmaya çalışıyor; iç savaş ve emperyalist müdahaleler sonucu daha da şiddetlenen açlık ve salgın hastalıklar yüzünden halk hiçbir geçim kaynağına sahip değil...

ÇOK FARKLI DİLSİZ ŞEYTANLAR...

Okullarında çalışanların ABD ve İngiltere adına ajanlık yaptığı, Türkiye Cumhuriyetlerindeki darbe girişimlerine karıştıkları ve iç karışıklıklarda rol oynadıkları gerekçesiyle Rusya'nın okullarını kapattığı Fetullah'ın Orta Asya'dan başlayarak, dört bir tarafına yayıldığı dünyanın en büyük sefaleti yaşayan Afrika'sında da büyük faaliyetleri söz konusu. Afrika, asimilasyon konusunda en büyük nimetlerden biri çünkü... Açlıkla boğuşan ancak onlara daha çok dini propaganda yapılan Afrikalılar ise söylenenlere göre, "Beyaz adam elinde İncil'le Afrika'ya geldi ve toprağın sahibi olan siyah adama dua ederken gözlerini kapatmasını söyledi. Siyah adam gözlerini açtığında, beyaz adamın toprağa, kendisinin ise yalnızca İncil'e sahip olduğunu gördü," sözlerini unutmuş. "Allah siyah, şeytan beyazdır. Beyazlar bizi hep sömürür," derlerken şimdilerde, "Siz çok farklı beyazsınız, çok farklı Müslümansınız," demeye başlamışlar.

Öte yandan İslamcıların Afrika'ya olan ilgisinin arkasında Fettullah okullarının faaliyetlerinin bulunduğu apaçık gözüküyor. *Türkçe Olimpiyatları* gibi bir komediyle asimile edilmeye çalışan siyah çocukların vatanlarına, halklarına sahip çıkmaktan çok, pek kızdıkları Hristiyan misyonerlerin yaptıklarının tıpkısını gerçekleştirme uğraşındalar. Tabii emperyalizmin izin verdiği ölçüde ve gösterdiği istikamette!

Aynı ikiye bölme Irak'ta milyonlarca Müslüman ölümlerini sevinen çıkarmazken, artık 'konjonktür' gereği yok edilmesi gereken Libya lideri Kaddafi'ye, "Görevi bırak, halkını katletme!" mesajı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

taşıyabiliyor, Şam'a gidip Suriye lideri Esad'a gözdağı verebiliyor, yaptırım uygulama tehdidinde bulunup uluslararası medyada, "Türkiye ile Suriye arasında bölgesel savaş çıkabilir," yorumlarına yol açabiliyorlar.

Örneğin, bu ülkenin devrimcileri 70'li, 80'li yıllarda Filistin'e giderek orada Siyonizme ve emperyalizme karşı savaşırken, can verirken onlara 'terörist' diyen bu ülkenin dini bütün kanaat önderleri, siyasetçileri, Türk-İslamcıları neredeydiler? Filistin Kurtuluş Örgütü, sol ve sosyalist eğilimli diye onun mücadelesine mesafeli duran, destek olmayan, üç maymunu ve dilsiz şeytani oynayan İslamcılar, radikal dinci Hamas ortaya çıkınca bir anda tavır değiştirdi. Filistin'i, Gazze'yi sahiplenerek, şimdilerde büyük hassasiyet göstermelerinin yalnızca 'din kardeşliği' bağlamında *Mavi Marmara* gemileriyle soruna çözüm olmayacak bir 'yardım gemisi' icadı çıkardılar...

İslamcıların yapacakları yardımda, atacakları adımda artık yandaş veya dindaş olmak eskisinden daha büyük bir önkoşul. Somali'ye yardım kampanyasında büyük

işlere imza attığı söylenen, daha önceki yaptıklarıyla da epey takdir kazandıran Kızılay Başkanı Tekin Küçükali, tam yardım kampanyasının ortasında istifa etti. Kendi kadrolarıyla doldurmadıkları yer bırakmaya ant içmişcesine bütün isimleri temizliyorlar. Nitekim Kızılay başkanı da MHP kökenli ve yine kendilerine yakın olmadığından da kesik yedi!

Cemaatlerine mensup olmayan ama yine de birlikte çalıştıkları herkesi kullanıp bir kenara atıyorlar. Başarılı olan, birlikte işbirliği yaptıkları insanların bir önemi yok. "Zamanı gelince bizden olmayan herkese yol göstereceğiz," diyorlar. Herkesi temizlemeden rahat etmeyecekler. Bu yüzden yardım kampanyaları, insanlık sorunlarına çözüm arama ihtiyacı da önemli değil. Mühim olan günden güne artıran iktidar gücü, o güce iman eden ümmetin genişlemesi.

Böyle giderse her adımlarındaki ikiye bölme, ikiye bölme, ikiye bölme devam edeceği, ipliklerinin pazarda çıkacağı açık fakat iman eden 'ümmet'in genişleyeceği ve giderek güçleneceği de...

SRI LANKA HAYRANI 'MÜSLÜMAN' ME

Bölgesel bir savaş başlarsa şayet, nerede ne zaman biter, bu savaşı kim kazanır bugünden kestirmek zor. Yalnız, Türk medyasının, özellikle 'Müslüman' medyanın demokrasi ve barışseverliğinin bir gecede nasıl bittiğini görmek için, manşetlere bakmak yeterli. Başbakan, "Herkes pozisyonunu alsın," der demez, sivil-demokrat kıyafetlerini çıkarıp, ne zamandır gardroplarında beklettikleri üniformalarını sırtlarına geçirdiler. Yeniden, o çokça eleştirdikleri 90'ların 'Mehmetçik basını'na dönüverdiler; sanki Ertürk Yöndem, Emin Çölaşan başka yüzlerde yeniden sahne aldı. Ama bu kez 90'lar gibi olmayacakmış. Bu kez daha iyi savaşıyorlarmış, öyle söylüyorlar. Demek arkalarında 40 bin ölü, 3 bin boşaltılmış köy, 17 bin faili meçhul, 1000 operasyon boyunca Çiller-Ağar ekibinden daha fazla ircaat yapacak 'Müslüman demokrat' savaşçılar...

Başbakan savaş borusunu öttürünce, bir de ne görelim, devleti korumayı birincil görev kabul eden 'aydın' cıklar, sağıcıyla-solcusuyla, dincisiyle-laiikiyle, söz konusu Kürtler olduğundan esasa ilişkin hemen anlaşıverdiler. Usul açısından ikiye ayrılmış durumdalar. Daha dün kadar Kürt meselesinin silahla çözülemeyeceğini, demokratik açılımın tamamlanması için Öcalan'la görüşülmesi gerektiğini, anayasal zeminde demokratik hakların verilerek bu meselenin hallolacağını savunan iktidar yanlısı medya, bugün Çillerleşerek, Ağarlaşarak, Veli Küçükleşerek, Yeşillenerek, Sri Lanka gibi yapalım diyorlar. Buna mukabil, dün "Demokratik açılım bitsin, terörü silahla bitirelim," diyen devletçi ama iktidar muhalifi olanlar ise, "Aman 90'lar gibi olmayalım, teröristle halkı ayıralım," diye sağduyu çağırısı yapıyorlar. Daha dün ekranlarda birbirlerine hakaretler ederek tartışanlar, Kürtlerle savaş söz konusu olduğunda, birbirlerine 'sayın'lı hitap ediyorlar. Ahmet Altan'ın *Taraf*'ı ise, bütün günahı Kürt hareketine yükleyip, Öcalan'la Kandil'in arasını açmanın peşinde, 30 yıldır denenen eski numaralarla... Tanzimat'ın tercüme odalarında yani devlet fideliğinde yetişen Türkiye aydınlarının hali ise içler acısı. Sosyalist aydınlar mı? İsmail Beşikçi hocamı tenzih ederim, onlar bu konuda yıllardır suskun... Aydınların durumu başka bir konu. Asıl

üzerinde durulması gereken, "Sri Lanka gibi yapalım," diyen medyada köşe tutmuşların ne dediğini bilmiyor oluşu. Bu insanlar gerçekten ne dediklerinin farkında değiller. Cehaletlerini bir kenara bırakalım, insanın diyen biri, kendi dışında bir halk için Sri Lanka gibi olsun demez. Bu nokta artık insanlığın bittiği yerdir. Sri Lanka'da olan nedir? Sri Lanka, ordusunun *Tamil Kaplanları* gerillalarını yenmesi mi, yoksa gerilla güçlerini topyekun imha etmeye sivil halkın topyekun imhasının eklenmesi mi? 'Müslüman demokratlar'ımız topyekun imha istiyor. Sri Lanka'da 1983'ten Tamillerin silah bıraktığı 2009 yılının Mayıs ayına kadar 100 bin insan ölmüş. Türkiye'de ise 1984'ten beri 40 bin insanın yaşamını yitirdiği söyleniyor. Nüfus oranlarına göre hesaplandığında, Türkiye için bu oran 350 binden fazla insanın ölmesi anlamına geliyor. İstenen bu mudur? Bunu istemek insanlık mıdır? Gerçek bir Müslüman bunu istemez.

Katliam çığlıkları

Sri Lanka meselesi yeni bir konu değil esasen. Patron gazetelerinde köşe tutmuş maaşlı memurlar takımı, *Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları*'nın 2009'da kanlı operasyonlarla tasfiye edilmesinin ardından da benzer yazılar yazmışlardı. Bunların demokratlığı, barışseverliği bu kadardır; fırsatını bulunca savaş postallarını giyiverdiler. Birkaç örnekle, neler yazılmış anımsayalım, sonra da Kürt meselesi ve dolayısıyla Kürt silahlı hareketi. Sri Lanka modeliyle biter mi ona bakalım. (Not: Verilen örnekler ve ilerleyen bölümde Sri Lanka'ya dair verilecek bilgiler, Garbis Altınöğlü'nün *Teori ve Politika* dergisinin Ekim 2009 yılında basılan 50. sayısında yazdığı, *Tamil Kaplanları'nın Akıbeti ve PKK* başlıklı yazısından alınmıştır.) "Hiç kuşkunuz olmasın, PKK'yı da Tamil Kaplanları'nın sonu bekliyor. İki bölücü terör örgütü de 25 yıl boyunca ortak senaryoyu uyguladıklarına göre, final sahnesinin de aynı olması kaçınılmaz. Dağdakiler farkında mı bilmiyorum ama, altlarındaki halı çekilmeye başladı bile." (Erdal Şafak, *Sabah*, 4 Şubat 2009)

"Sonuçta Tamil'in finalinde hep olan olmuştur. Taşeron örgüt, son kullanma tarihi geçince, kendisini kollayan eller tarafından terk edilmiştir ve yok edilişi sağlanmıştır...

PKK'yı bekleyen akıbet farklı değildir." (Behiç Kılıç, *Yeniçağ*, 22 Mayıs 2009)

Yine aynı günlerde *Vatan* gazetesinde yazan 'demokrat' Ruşen Çakır, Sri Lanka devletinin, halkla teröristi ayırıştırma hassasiyetinden vazgeçtiği yani topluca katliamlar yaptığı noktada başarılı olduğunun altını çizerek şöyle yazmış:

"Öcalan ve PKK yöneticilerinin, devletin içinde bulunduğu bu zor durumu sömürmekten bir an önce vazgeçmesi ve Tamil Kaplanları'ndan ders çıkararak bir an önce silahlarını bırakıp yasal siyasi sisteme eklenmesinin önünü açmaları hem kendileri, hem de tüm Türkiye için fazlasıyla hayırlı olacaktır." Tehdit, şantaj, çarpıtma, her şey var. Teslim olmadıkları takdirde, devletin halkla gerilla ayırımı yapmadan öldürme meşruyeti olacağını söylüyor demokrat Ruşen Çakır. Yetmiyor, meseleyi çarpıtıyor. Yahu, Öcalan yıllardır, "Yasal siyaset zemininde mücadele vermek istiyoruz," demiyor mu? Bunun için devlet gerekli yasal düzenlemeleri yapsın demiyor mu? PKK, Öcalan'ın bu isteğine bağlı kalarak yıllardır eylemsizlik kararı almıyor mu? Bunları yazmayan Ruşen Çakır, 'yasal siyasi zeminin önünü açma' işini de Öcalan'a havale ediyor. Ne yani Öcalan'ın yasa yapma yetkisi mi var? Ruşen Çakır gibiler ne yazdığının farkında değil mi?.. Elbette farkındalar. Aslında ortak arzuları şu: PKK, hiçbir koşul ileri sürmeden gelsin teslim olsun. Olmazsa Tamillerin sonu onları bekliyor.

Aradan iki yıl geçti, iktidar partisi uygun koşullarda gerekli adımlar atmadı, savaş kapağı dayanınca, yine, "Sri Lanka gibi yaparız ha!" tehditleri havada uçmaya başladı. "Koşulsuz teslim olun, yoksa topyekun ezeriz!" Türk devleti, Kürt halkına vermek durumunda kalacağı yasal statüyü tanımadan önce, PKK'nin hâlâ sahip olduğu devrimci dinamiğin sönmesini, Kürt halkının PKK ile bağının kopmasını, mesela Öcalan'ın yerine Kemal Burkay'ın geçmesini istiyor. Devlet istiyor, Ruşenler yazıyor. İstetler de yazarlar da, ama hayat onların istediği ve yazdığı gibi ilerlemiyor...

Bunları yazarlarda akıl var mı bilmem ama mantık ve izan olmadığı kesin. İnsan bunları yazarken hiç kendine sormaz mı, "Sri Lanka neresi, Türkiye neresi?" diye? Hiç sormaz mı, "Tamil meselesiyle Kürt meselesi aynı

niteliklere mi sahip?" diye? Hiç sormaz mı, "Tamil Kaplanları'nın mücadele ettiği Sri Lanka adasıyla, PKK'nin mücadele ettiği Ortadoğu benzer coğrafalar mı?" diye? Hiç sormaz mı, "Tamil Kaplanları'nın gücüyle, PKK'nin dünyaya yayılmış gücü aynı mıdır?" diye?

Biraz akıl!..

Sorular çoğaltılabilir fakat bu kadarı bile meseleyi kavramaya yeterli. Bu sorulara cevap aramadan, "Sri Lanka gibi yaparız!" demek için biraz akla ihtiyaç yok mu? Sen Sri Lanka gibi yapmaya kalkıştıysan, Lübnanlaşacağını bilmez misin? Binlerce genç insanın dağlarda öleceğini (asker-gerilla), savaşın metropollere yığılacağını, kanlı bir iç savaşın olacağını bilmez misin? Bilmezler mi, bilirler ama ne yazmaları istenirse onu yazarlar. Beyinleri alınmış Ruşengillerin bu soruları sormalarını beklemek boş bir bekleyiş olur. İyisi mi biz, kendi sorularımıza kendimiz yanıt arayalım ve bakalım Kürt meselesi, Sri Lanka gibi çözülebilir bir mesele miymiş...

Tamil halkı, Sri Lanka'nın 21 milyon olan nüfusunun 4 milyonluk bir bölümünü oluşturuyor. Bu nüfusun 3 milyona yakını adanın kuzey ve doğu bölgelerinde toplanmış. Tamil halkının yaşadığı bölgenin yüzölçümü

İŞTE SRI LANKA'DAKİ ALKIŞLANAN MÜTHİŞ 'ÇÖZÜM'...

Britanya emperyalizmi, Sri Lanka'daki sömürge egemenliğini daim kılabilmek için, adadaki iki etnik kesimi, azınlık Tamiller ile çoğunluk Sinhalileri hep birbirine karşı kıskırttı, etnik düşmanlığı besledi. Sri Lanka'nın bağımsızlığını kazandığı 1948 yılından sonra da iktidar hep Sinhalilerin elinde oldu ve düşmanlık sürdü. 1970'te düşmanlık ciddi çatışmalara dönüştü. Mayıs 1976'da çeşitli Tamil örgütleri Tamil Özgürlük Kaplanları örgütü çatısı altında birleşti. 2006'da barış görüşmeleri sonuç vermeyince çatışmalar yeniden şiddetlendi. Nisan 2007'de Tamil militanları Başkent'e bir hava saldırısı düzenledi. Bu saldırılarda Kaplanlar'a ait iki uçak başkentteki bir petrol rafinerisi, yakıt depolarını ve maliye bakanlığı binasını

bombaladı. Şubat 2008'deki bağımsızlığın 60. yıldönümü öncesinde saldırılar arttı. İktidar karşılık olarak sivil-gerilla ayırımı yapmadan müthiş bir katliama girişti. Ocak 2009'da, Tamiller'in elindeki -örgütün genel merkezinin bulunduğu- Kilinochchi kenti düştü. Hükümet Tamillere 24 saat içinde koşulsuz silah bırakma ve teslim olma çağırısı yaptı. Tamiller tek taraflı ateşkes ilan etti ama bu ordunun ilerlemesini durdurmaya yetmedi. Ordunun operasyonu şiddetlenerek devam etti.

Mayıs 2009'da uzun yıllardan sonra ilk kez hükümet güçleri ülkenin tamamına hâkim oldu. Sivil Tamiller büyük bir insanlık dramıyla karşı karşıya kaldı. Yüz binlerce Tamil'in köyleri, evleri yakılıp yıkıldı. Kadın, çocuk binlerce sivil Tamil 'gerillaları saklama' suçluğuyla katledildi...

MEDYANIN HALLERİ VE HAYALLERİ..

elverişli. Gerillanın yayıldığı alan olarak da Tamillere göre dokuz kat fazla. Keza bu alana yayılmış nüfus da Tamillere göre 2,5 kat fazla. Özetle, PKK'nın koşulları, Tamillere göre çok büyük stratejik-taktik ve lojistik üstünlük sağlamakta.

İkincisi, Tamillerin, Sri Lanka'nın bir ada olmasında kaynaklı çok büyük bir dezavantajı vardı. Dış dünyayla temas sağlayabilecekleri en önemli bağlantı noktası, adanın Hindistan'la arasındaki 64 kilometrelik Palk Boğazı. Dolayısıyla Tamil gerillalarının manevra yapma -geri çekilme, dinlenme, yeniden toplanma vb.- ve lojistik temin etme olanakları kısıtlıydı.

Oysa PKK'nın mücadele ettiği bölge, İran-Irak ve Suriye'ye hem de bu ülkelerin Kürt bölgelerine bitişik. Böyle olması, çok kapsamlı bir operasyon olsa bile, PKK güçlerinin kendilerine barınak sağlama imkanı veriyor. Ayrıca Türkiye Kürtlerinin diğer ülkelerin Kürtleriyle ilişkileri ve sınırdaşlık durumu, Sri Lanka devletinin Tamil bölgesine uyguladığı türden bir ambargoyu imkansız kılıyor.

Üçüncüsü, Sri Lanka ve Tamil halkı, Ortadoğu ve Kürt halkı kadar dünyanın ilgisini çekmiyordu. Her ne kadar son yıllarda Ortadoğu'dan Çin'e, Japonya'ya, Kore'ye vb. Petrol taşıyan tankerler Sri Lanka'dan geçse de, Ortadoğu'nun orta yerinde yaşayan Kürtler kadar stratejik değer taşımıyorlardı. Ortadoğu öteden beri sömürgeci devletlerin menfaatlerinin çatıştığı alan olmuştur ve bu durum, PKK'ye Tamillerle kıyaslanamayacak ölçüde manevra yapma, taktik yapma zenginliği sağlamaktadır.

Dördüncüsü, adada Tamil halkına olan düşmanlık köklü ve yaygındır. Sinhal şovenizmi yaygın kitle tabanına dayanır. Türkiye'de ise böylesi bir yaygınlıkta Kürt düşmanlığı -iyi ki- yoktur. Türk milliyetçiliği, uluslaşma sürecinde, kendisine Ermeni ve Rumları düşman seçti. Cumhuriyetin kuruluşunda en az Türkler kadar yer alan Kürt halkıyla olan ayrışma, 15-20 yıllık mevzudur ve kökleri derinlerde değildir. Türk egemen sınıfları ne kadar körükleseler de toplumsal bir yarıma yaşanmamıştır.

Beşincisi, emperyalist bloklar (ABD, AB, Rusya, Çin, Japonya ve hatta Hindistan), 'Asya'nın istikrarı' adına Sri Lanka gericiliğinin yanında yer alarak, ayaklanmanın bastırılmasını desteklediler. Bölgesel gelişmeler Kürt hareketine avantajlar yarattığı kadar dezavantajlar da yaratmaktadır fakat Tamillere yarattığı kadar değil.

Ateş ateşi besler...

Başka nesnel karşılaştırmalar eklenebilir ancak bu kadarı yeterli. Tamillerin tasfiye olmalarında nesnel faktörlerin yanı sıra öznel faktörlerin, başka bir söyleyişle Tamil Kapıları önderliğinin askeri ve siyasi hatalarının da payı vardır. Pek çok hata sayılabilir ama en önemlisi ve tayin edici olanı, Tamillerin gerilla savaşı perspektifinden uzaklaşarak, hiçbir anayasal güvence olmadan, adanın bir bölümünde; vergi alan, yasaları yapan, mahkemeleri, polisi, radyosu, tv'si, bankası, gümrüğü vb. olan mini bir devlet kurmalarıdır. Doğal olarak bu durum, gerilla güçlerinde savaşa niyetinin kaybolmasına ve yozlaşmalara neden olmuştur.

Kürt hareketinin silah bırakmadan önce, demokratik özerkliğin anayasal güvenceye alınmasını talep etmesi, anlamını burada buluyor.

Kürt hareketinin Tamillere nazaran nesnel avantajları olsa da, özel yanlışlar yapması olasıdır, ki zaten doğru politika, öncünün öngörülerinin nesnellikle uyumlaşmasıyla ortaya çıkıyor. Kürt hareketinin bu konuda bir hayli deneyim biriktirdiği kesin. Zira 40 tilkinin kuyruklarını birbirine deydirmeden gezdiği Ortadoğu gibi bir coğrafyada var olmak ve varlığını büyüterek korumak, politika yapmada yetkinleşmiş olmayı ve Lenin'in şu tespitini kavramayı gerektiriyor:

"Kendinden daha güçlü olan bir düşman ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatıktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, koşula bağlı bulunsun da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiki kendi tarafında kazanmak için, en küçük olanaktan en büyük özen ve uyanıklıkla, en ustaca ve en akılcıca yararlanıldığı takdirde yenilgiye uğratılabilir." (Komünizmin Çocukluk Hastalığı: 'Sol' Komünizm)

Durum böyleyken, ellerinde savaş baltalarıyla Sri Lanka gibi yapalım diyenler, hayal görüyorlar. Ha, belki 100 bin kişiyi öldürebilirler, PKK'yi takatten kesebilirler, ama böyle olması, sorunu çözmez, bilakis çok daha kanlı bir savaşa kuluçka olur...

65 bin 610 kilometrekare, yani Türkiye'nin %8'i kadar. Tamil Kaplanları'nın mücadele yürüttüğü bu bölgelerin yalnızca bir bölümü ormanlık, büyük bölümü gerillaya elverişli olmayan düz ve çıplak araziden oluşmaktadır.

Kürtler ise, rakamlar değişik verilse de, Türkiye nüfusunun yaklaşık yüzde 20'sini oluşturuyor. Yani 15 milyona yakın kişi. Tamil halkının tersine, Kürtler bir bölgeye sıkışmış değil; bu nüfusun yarısı, yani 7-8 milyon Kürt, Türkiye metropollerine dağılmış durumda. PKK'nın mücadele verdiği alan ise, geniş bölümü ormanlık ve dağlık alan, yani gerillaya

ONLARA AZAP MÜJDELENİYOR!..

'M'üslüman demokrat' olduğunun söyleyenlerin asker postası giymesine şaşıyor muyuz? Tabii ki hayır. Akli fikri, alacağı enerji ihalelerinde olan birisinin aklına yapılacak bir savaşta kaç genç insanın ya da kaç sivilin can vereceği gelir mi? İnadıklarını söyledikleri İslam'da, "Yerin ve göğün arasında ne varsa sahibi Allah'tır," inancı yok mu? Peki, Allah'ın kitabına aykırı davranarak mülk edinen, servet biriktiren medyanın 'müslüman' patronlarının aklına mesela *Tevbe* Suresi'nin 34 ve 35'inci ayetleri gelmiyor mu? Belki de bilmiyorlardır. O zaman anımsatalım da, Allah'ın onlara ne dediğini duysunlar:

"(...) Altın ve gümüşü (para) biriktirip gizleyerek onları Allah yolunda harcamayanları elem dolu bir azapla müjdele."

"O gün bunlar (servet biriktirenler) cehennem ateşinde kızdırılacak da onların alınları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacak ve 'İşte bu, kendiniz için biriktirip sakladığınız şeylerdir. Haydi tadın bakalım, biriktirip sakladıklarınızı!' denilecek."

Bunların alayı biriktirecekleri altının ve gümüşün (paranın) peşinde. Kaç insanın öleceği umurlarında bile olmaz. Ama insanlık bu dünyada başaramazsa, öbür dünyada Allah onlara elem dolu bir azap müjdelemiş; biriktirdikleri o altınları ve gümüşleri böğürlerine ve sırtlarına dağlayacak. Hadi sıkıysa *Tevbe* Suresi'ni inkar edin diyeceğim ama zaten inkar etmeseler bu kadar serveti biriktiremezlerdi. Ama olsun, Allah inkar edenler için de elem dolu bir azap müjdeliyor Kur'an'da; yani hiç kurtuluşunuz yok.

'MÜMİN' PATRONLARIN AŞAĞILIK MEDYASI!

'Müslüman' medya patronlarının gazetelerinin mide bulandırıcılığı -Müslüman olmayan patronların gazeteleri de en az bunlar kadar mide bulandırıcı- savaşı çığırtkanlığı yapmakla sınırlı değil. *Akşam* gazetesinde yazan Sevim Gözay'ın 'İnsanlığın' 12 yaşındaki kızla imti'hanı başlıklı yazısından öğrendiğimize göre, 'Müslüman' işadama Ahmet Çalık'ın *Takvim* gazetesinde şöyle bir haber çıkmış: "Samsun'da 12 yaşındaki D.K. evinden ya da devlet koruması altına alınıp yerleştirildiği yurttan sürekli kaçtı.

Karşılaştığı kişilerle rızasıyla ilişkiye girdiği iddia edilen D.K. çok sayıda kişinin cezaevine girmesine sebep oldu. Yeniden evden kaçan D.K. ile kız arkadaşı N.K. (15) bu kez iki kişinin daha gözaltına alınmasına sebep oldu."

Bu haberi yazan nasıl bir aşağılık insandır, bu haberi basan gazete nasıl bir gazetedir. Bir de habere *Bu kıza dikkat!* diye başlık koymuşlar. Söz konusu olan 12 yaşında bir çocuk. İçindeki sapığı öldürememiş erkekleri korumaya alıyorklar, hem de aynı sapıklar tarafından zevk nesnesi haline getirilen bir çocuktan. Peki, Taraf'tan aparılma militan demokrat Pasim Ozan Kütahyalı böyle bir

gazetede yazmaktan utanır mı? Sanmam. Çürüme böyledir, çürüterek genişler...

Sevim Gözay, şaşkın vaziyette, "Bu mu medya?" diye soruyor. Evet, anlı şanlı Türk medyası bu işte. Bir çocuğun yaşadığı trajediden bile cinsiyetçilik, kadın düşmanlığı çıkaran bir medya bu. 12 yaşındaki bir çocuk tarafından baştan çıkarıldığını söyleyen sapıkları koruyan, *Bu kıza dikkat!* başlığı atan bir medya bu; aşağılık, çürümüş düzenin medyası bu... Cumhuriyetin haline de şaşırmış Sevim Gözay.

"Tamamen kapanan suçurlar, toptan iptal olan vicdanlar cumhuriyeti mi burası? Baştan aşağı fiyasko," demiş. Aynen öyle! Bu cumhuriyet baştan aşağı fiyasko. Bu nedenle sosyalistler bu cumhuriyette savunulacak herhangi bir 'değer' bulamaz, bulmamalı. Sosyalistler, yeni bir cumhuriyet; çocukların sömürülmediği, doğanın yağmalanmadığı, kadının özgürleştiği, cinsel tercihlerinden ötürü insanların ölmediği, halkların özgürce kimliklerini yaşatabildiği, emeğin sömürülmediği sosyalist bir cumhuriyet düşlemeli. Böyle bir cumhuriyete, bu fiyasko cumhuriyetinden devralınacak hiçbir 'değer' olamaz!..

BU KIZA DİKKAT!

Kürt hiç çocuk olur mu?

Doğan Teyboğa... 13 yaşında, öfkesi kendinden büyük bir çocuk... Babası Güney Kürdistan'da işçi, anası Van'da ırgat... Kendisiyse, Şırnak'ın Silopi'sinde dondurma satıyor(du).

Doğan'ı gaz bombasıyla katlettiler. Yakın zaman önce ondan onlarca yaş büyük Metin Lokumcu hocamızı Hopa'da, Mustafa Dağ kardeşimizi Urfa'da katlettikleri gibi...

Ahştık sevgili dostlar. Ölümlere, zulümlere ahştık. Bir çocuğun katledilmesi, hiçbirimizin tüylerini ürpertmiyor artık. Daha kötüsü, öldürenlere şöyle okkalı bir yanıt dâhi veremiyoruz. Kimimiz devlet yapımı akılsızlıktan, kimimiz sol etiketli mecalsizlikten, kimimiz -etikete lüzum yok- korkudan mustaripiz. Doğan'ı sahiplenip onun öfkesini kuşananlar ise yine, bazılarımızın aymazca cahillikle suçladığı yoksul Kürt halkı ve Doğan'ın yaşlıları olacak. Gerekirse yine ölecek, ama sahiplenecekler Doğan'ı. Ve öyle ya da böyle, sürecek bu kan pazarı...

Şimdi bir de bir grup aydın "Seni koruyamadık Doğan" diye bildiri yayımlar belki. Korumak için kollarını kıpırdatmışlar gibi sanki... Aydın kibrini bırakıp Edward Said'in yaptığını yapana kadar onlar, korkudan lafı dansöz gibi kıvrımayıp bırakana kadar, Doğanlar ölmeye ve dâhi öldürmeye devam edecek. Sosyetik balolarda iki lafın belini kıvrıacaklarına, hırpanî xalolarla iki lafın belini kırsalar, savaşın da, barışın da ne olduğunu anlayacaklar halbuki.

Bu "koruyamadık" diye ağlaşıp steril ellerine de zerre pislik bulaştırmamaya çalışan aydın şürekasının uğrak mekanlarından biri de, bildiğiniz üzere, *Radikal* gazetesi... Gazete Doğan'ın katledilmesinin ardından da -28.07.11 tarihli nüsha-, güya hamaseti aşan, farklı ve 'radikal' bir tutum sergilemiş! Manşette, "**Silopi'de ölen ne 'terörist' ne 'şehit'. O bir çocuk**" ibareleri yer alıyor. Haber metnindeyse, Doğan'ın binlerce Kürt akranına benzeyen yaşam öyküsü anlatılıp, onun eylemde "ön safa sürüklendiğini" yazmışlar. Bununla da yetinmeyip kalemin sivri ucunu katlinin ardından onu sahiplenenlere çevirmişler: "**Doğan'ı ön safa sürükleyenler, cenazesinde 'şehit' pankartı açtı.**"

Gazetenin bir önceki nüshasında yine AKP'lilerle sarmaş dolaş olan taze 'radikal' Eyüp Can ise, çok anlar, çok tanırmış gibi anlatmış köşesinde. Her yazısında "Şu fotoğrafın/durumun karşısında onbeş

dakika durdum, düşündüm" diyor ya; yine düşünmüştü, düşünmüş, şu sonuca varmış: "**(Doğan) Gösteriler sırasında zorla en öne itilmiş!**"

Kürt çocuklarının eylemlerde zorla ön saflara itildiğini söylemek, hamasetin de ötesidir. Bu söylemlerin gerekçesi art niyet değilse eğer, **sağaltılması güç bir körlük ve hatta akılsızlıktır.** Zira taş atan, hapse konulan, katledilen Kürt çocukları ayın ötesinde değil, yanı başımızda... **ABD'nin bilmem hangi diplomatına ulaşmakta üstün yetenek gösteren muhabirleriniz, iki sokak ötedeki Kürt çocuklarıyla da kolayca ilişki kurabilir.**

Halen bir kere de onlardan dinlememekte kararlıysanız, bıkmaya az kaldı ya, yine biz anlatalım onları.

Daha önce de yazdım: "Diyarbakir gibidir Kürd'ün ömrü. Baharı görmeden, yaza evrilir." Eyüp Can'ın çocukları lunaparkta oradan oraya koştururken, sokakta dondurma satar onlar. Eyüp Can'ın çocukları yüzme kursuna, spor okullarına gidip sosyalleşirken, Kürt çocuğunun yanibaşında akrabaları ve yaşlıları tutuklanıp, dayak yer, katledilir. Eyüp Can'ın çocukları kariyer için Londra'da İngilizce öğrenirken, Kürd'ün çocuğuna 7 yaşında zorla yabancı dil öğretilir.

Doğan çocuk değildi efendiler! Hem de sizin körlüğünüzün ve o sayede ayakta duran devletinizin yüzünden... Ve kimse eline taşı tutuşturup ön saflara iteklemedi onu. O kendi iradesi ve daha çok da öfkesiyle zulmün karşısına dikildi. Yapabildiğinin en fazlası, kendisi doğmadan köylerini yakıp ailesini sefaletle sürükleyenlere taş atmaktı; öyle yaptı.

Eğer hamasî değil de gerçekçi yaklaşmak istiyorsanız, Doğan'ın gerçekliğini, öfkesini ve bu öfkenin zeminini anlayacaksınız. Siz bugüne kadar anlamadığınız, gözlerinizi kapadığınız için, bugün Doğan'ın mahalle ve okul akrabaları da katilip barikatı kuvvetlendirmeye devam edecek. Hadi Doğan'ı anlamadınız, bari onun ardı sıra isyan edecek akranlarını, halen "ön safa sürüklüyorlar" edebiyatı yaptığınız o çocukları anlayın.

Eyüp Can yazısının sonunda "Lütfen fotoğrafa bir daha bakın. Ama bu kez öncesi ve sonrasıyla..." demiş.

Baktık Eyüp Can: Siz o köyü yakmayacak; yakılırken sessiz kalmayacaktınız!

Bu kronik körlüğünüz sürdükçe, Doğanlar taş atmaya, siz ise 'yağdanlık' sıfatıyla anılmaya devam edeceksiniz.

OSMAN OĞUZ

Beşeriyet

Aynı teraneyi, "Anadolu bir bütündür, halkı birbirine kırdırılmaz," yalanını duymaktan çok sıkıldık. Çorum'da Alevilerle Sünnilerin tamamıyla ayrı bölgelerde yaşadığını, Mersin'de Kürt mahalleleriyle Türk mahalleleri arasında ekonomik ve sosyal açıdan uçurum olduğunu, Ege'ye göç eden Kürt işçilere hayvan gibi davranıldığını, Trakya'da ufak çaplı linçler olduğunu hepimiz biliyoruz. Aynı süreç girip çıkıyoruz sürekli ülke olarak. 2007'de Ege civarında meydana gelen ırkçı saldırıları medya örtbas etmek yerine üzerine gitmeyi seçmişti AKP'yi zorlamak için. Doğan Medya'nın çıkarları o dönem farklıydı. Aynı dönem pek çok Mersinli arkadaşım şehirde her akşam faşistlerin bir yerlere ateş açtığını söylüyordu.

Bu faşist nümayişler bazı kimselerin söylediği gibi kitlelerin basıncını zaman zaman dışarı salması değil. Bunların hepsi birer hazırlık. Bu hazırlık, yeni çağda karşılaşacağımız bir başka düşmanı tanımamızı gerektiriyor.

MHP ve türevleri bu tip saldırıların temelini oluştursa da yeni bir müttefik buldular kendilerine. Küçük burjuva Kemalistlerin Türk ayrılıkçı hareketini oluşturduğunu, "**Verelim kurtulalım ama hepsi gidecek oraya!**" tarzı söylemleri ağızlarında sakız yaptıklarını biliyoruz. *Türk Solu* gibi provokasyon yapılanmalarının bu kesimlerin bayraktarlığını yaptığını, 'iç savaşın iyi bir şey olduğunu' yazan başyazarlarından biliyoruz...

Kitlelerin derdi ne?

Peki kitleler niye faşizmin peşinden gidiyor? Neoliberalizm 70'lerdeki üretim krizi sonucu sermaye dolaşımının daralması dolayısıyla 80'lerde tüm gücüyle saldırıya geçerken programatüğünde yer alan sosyal hakların tasfiyesi, devletin halk aleyhine küçültülmesi sonrasında 'orta sınıfın' tasfiyesini sağlıyordu. Bir zamanlar işçi aristokrasisini yeni üretim alanlarında kullanabilmek için üniversiteleri onlara açanlar artık onların ücretleriyle oynuyordu. Üstelik bu sefer işgücü lazım diye getirilen göçmenlerle rekabete başlamışlardı. Göçmenler sermayenin modern köleleriydiler. Onların kaçak gelmesine Avrupa'da izin verdiler, Türkiye'de ise gecekondu dikmelerine. İşsiz nüfus giderek artarken karşılaşabileceğimiz en aşağılık durumlardan biri olan ırkçılığın da artışı purolarını yakarak izlediler. Çünkü ırkçılık bir yandan göçmenleri dizginlerken bir yandan da işçi sınıfının birleşmesine engel olan eskimiş araçlardan biriydi.

Kürt halkına karşı yürütülen savaş sermaye lehine işleyen süreci hızlandırdı. Kürt köyleri yakılıp bölge kırı terke zorlanırken, göç batıda büyük bir Kürt nüfus yarattı. Kürtler bugün bağıdaki tüm pis işleri yapıyor. Bir Kürt arkadaşımın dediği üzere, "**Bu ülkenin en ağır sektöründe Kürtler çalışır, Kürtler fuhuşa zorlanır, Kürtler çalar, Kürtler kanalizasyonları temizler, Kürtler taşeron belediye çalışanıdır...**"

Sermayenin göç üzerindeki planının ikinci aşamasına yavaş yavaş geçiyoruz. Kendi coğrafyasında aç bırakılıp, batıya olanakları olmadan gelen Kürtler önce işçi sınıfı içindeki

ücretleri düşürdü. Sonrasında ise sermayenin ikinci planı devreye girdi. Kürtlerin okuyabilen çocukları işçi aristokrasisine dahil olmaya başladı. Belli bir sermaye biriktirenleri ise müteahhit, lokantacı, atölye sahibi... **Küçük burjuvazi, dağdan gelip bağdakini kovmaya kalkanları hazmedemezdi!**

Tüm bunlara 'cenaze faktörü'nü de ekleyin. İşçi sınıfının evlatlarını gerillalara karşı dağlara sürüp, öldürtüp, yakınlarını Kürtlere karşı şartlandırdılar. Merkez medya nefret duygularını körükleyen manşet ve görüntülerle savaşı körükledi... Geldik bugüne...

Düzenin kendi içinde her mevzide çatışan 'ulusalcı' ve 'ılımlı islamcı' güçler, konu Kürt düşmanlığı olunca hemen uzlaşılıyor...

Avrupalı canavarlar

Avrupa'daki hikaye de farklı yöntemlerle aynı sonuca evrilmeye başladı. Üretimi artırmak için insan gücü isteyen Almanya gibi pek çok ülke insan ithal etti. Tabii uygulamak lazım, bu 'ithal işçilerin nüfusa oranı Türkiye'deki Kürtler gibi yüzde 20 değil, en fazla yüzde 10. Üstelik bunların yarısı bile Türkiye'den değil, mesela Sırp'lar da Türkiye kadar Avrupa'ya yayılmış vaziyette. Neonazi hareketlerinden tek çeken kesim Müslümanlar değil kısıacası. İlk mağduriyet gene ücretleri düşen, işsiz kalan proleteryanındı; göçmenlerin ikinci nesli sınıfsal olarak yükselince de, yerli küçük burjuvazi kendi alanını 'kara kafalar'la paylaşmaya başladı.

Bugün baktığımızda İngiltere'de BNP, Avusturya'da FPÖ, Hollanda'da PVV, Almanya'da NPD, Finlandiya'da PS, Fransa'da tarihi bir parti olan FS'yi Avrupa'nın başlıca ırkçı/faşist partileri olarak görüyoruz. Hepsi aynı noktada birleşmiş durumdadılar. Neofaşizmin pelerini olan 'özgürlükçülük' kalıbını kullanarak, özgür düşünce temelinden hareketle islam düşmanlığı yapıyorlar.

İlk bakışta bu partilerin çoğunun Batı'daki 'muhafazakar' burjuva partilerinden kopmuş kadrolar tarafından oluşturulduğu görülebilir. Birer muhafazakar sapma da denebilir. Böyle olsa bile ortada bir gerçeklik var, Avrupalı sağ partilerin çoğu uzun zamandan beri bu kalıbı kullanarak ırkçılıklarını gizlemeye çalışıyor. Muhafazakar demokratlarla uzlaşmadıkları nokta ise neoliberal dönüşümün getirileri. **Geert Wilders** bunun en açık örneği. Kendisi azıllı bir faşist olmasına rağmen, muhafazakar demokratların içinden kopup civciv rengi saçlarıyla etrafta 21. Yüzyıl'ın özgürlük savaşçısı olarak çıkıyor. İslam'ın kadına şiddet uyguladığını gösteriyor fakat parmağıyla gösterdiği nokta açıkça göçmen düşmanlığına evrilecek önerilerle bezeniyor. Meşruyetlerini sağladıkları sorunları uzun süre önce sol olarak dünya çapında biz terk ettiğimiz için kendi çözümleri kitleler nezdinde kabul görebiliyor. Bazıları onları hâlâ marjinal sanıyor değil mi?

Eski bir Nazi işbirlikçisi olan **Jean Marie Le Pen**'in Fransa cumhurbaşkanlığı seçimlerini 2002'de kıl payı Chirac'a kaybetmesi, Avusturya'da **Heider**'in iktidarının son anda

Çıldırılmış olmalı!..

engellenmesi, **Wilders**'in ciddi bir iktidar alternatifi olarak görülmesi, **BNP lideri Nick Griffin**'in Hitler müttefiki **Oswald Mosley**'e taş çıkartırcasına **BBC**'deki önemli programlardan **Question Time**'a çıkmaya layık görülmesi... Bunların hepsi Avrupa'da ciddi bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzun işareti.

İkinci paylaşımlı savaş sonrası eski faşistler açıkça politika yapamadıklarından Hristiyan Demokrat partilerin içinde örgütlenmişti. Örneğin bugün İtalyan faşist hareketi (MSI) kendisini fesh ederek hristiyan demokratlarla bir ittifak kurdu. Şimdi görüyoruz ki bugün hristiyan demokratlar profaşist olmalarına rağmen ve hâlâ alttan alta müttefik olmalarına rağmen, aynı göçmen karşıtlığını daha diplomatik yolla ifade etmelerine rağmen, faşizmin gelişine karşı kendilerini alternatif olarak sunuyor. **"Eğer bize oy vermezseniz sağ seçmen faşistlere oy verecek,"** diyor Sarkozy ve Merkel. Bu size Tayyip'in, "Bana oy vermezseniz CHP-MHP başa gelir," sözünü hatırlatmıyor mu? **AKP'nin Kürtleri imha politikasını neoliberal politikalarla itaat için sürdürdüğünü, inkarı ise sadece yeni düzene önü ilikli Kürtler yaratabilmek için durdurduğunu, Kürtçe tv'lere ve kasetlere izin verilmesinin sadece bir rüşvet olduğunu bilmiyor muyuz?** Kimsenin kimseyi kandırmasına gerek yok padişah, biz sizin ciğerinizi biliriz!

Önceki ay Norveç'te yaşanan saldırının temeli yukarıda anlatılan hikayedir. Breivik'in Zeytinburnu'nda Kürtleri linç etmeye kalkışanlarla uzaktan akraba olduğunu söyleyemez miyiz?

1848'de yayınlanmış **Komünist Manifesto**'da

Önceki ay Norveç'te katliama girişen Breivik'in Zeytinburnu'nda Kürtleri linç etmeye kalkışanlarla uzaktan akraba olduğunu söyleyemez miyiz? Ve kıtasal bir çılgınlık olarak yükselen ırkçı hareketin Türkiye'deki muadilleri ne kadar çeşitli!..

yazanı uygulamak zorundayız. Küresel çapta gelişen emperyalist saldırıya karşı, tek tek yerel mevzilerden değil bir Enternasyonal aracılığıyla yanıt verilmek zorundayız. Çünkü neofaşistlerin sahip olmadığı bir güce sahibiz. Onlar kendi ülkelerinde neoliberalizme karşı modası geçmiş ve asla uygulanamayacak bir 'korporatizm'i veya 'Üçüncü Yol' teorilerini öneriyor. Korporatizmin sermayenin faşist iktidar vasıtasıyla işçi sınıfını terbiye kırıbağı olduğunu, 3. Yol'un ise

liberalizmin süslenmiş yolu olduğunu hepimiz biliyoruz. Türkiye'dekiler ise daha acınacak durumda, çünkü 'milli burjuvazi' hayali görmeye devam ediyorlar içten içe.

Biz ise kıtasal çapta bir 'devrimler Avrupası'nı savunuyoruz ve bu 'devrimler Avrupası'nın tek tek ülkelerde yükselen birbirinden bağımsız işçi sınıfı mücadelesiyle değil, bir dünya partisi, bir Enternasyonal vasıtasıyla oluşturulması gerektiğini söylüyoruz.

Türkiye özeline geri dönersek... Türkiye bugün kimsenin tahayyül etmek istemediği bir dizi iç savaş tehdidiyle karşı karşıya. Bunlardan ilki, **AKP'nin Kürt ulusal hareketini savaştan başka bir varoluş çaresi bırakmamasıyla başlayabilir ve her renkten faşistin örgütlediği linç kampanyalarıyla devam edebilir. Son açıklanan imha ve hizaya getirme politikası olağanüstü bir duruma geçtiğimizin göstergesidir. Çünkü artık sorun askeri bir mücadele biçiminden çıkmaya başlamıştır. Kitleler sahneye çekilirse, büyük trajedilerin önü açılır...**

Doğru teşhis, doğru çözüm

Böylesi bir atmosferde işçilerin, emekçilerin örgütlenmesi şart; lakin bunun için önce bugün toplumsal ağırlığını iyice yitirmiş olan devrimcilerin bir cephe etrafında birleşmesi gerekiyor. Diyalektiğin doğası gereği karşıt ne kadar keskinse ona karşı zafer kazanmak isteyen de ondan daha keskin çözümlere başvurmak zorundadır. Naif çözümler, çok sınıflı ittifaklar neofaşizme karşı işe yaramaz. Çünkü ne kadar kişi olsa da, kapitalizme karşı susanlar faşizme karşı konuşamaz.

Ve bu mücadele AKP'nin yönettiği diktatörlüğün icazetine tabi bir meşruiyetle verilemez. İşçi sınıfının kendi yaratacağı meşruiyet esastır. Çünkü, tekrar vurgulamak gerekirse, kıtasal bir çılgınlık olarak yükselen ırkçı/faşist hareket ve onun Türkiye'deki her renkten muadili küresel kapitalizmin eseridir. Kapitalizmi ve yarattığı pislikleri ortadan kaldıracak olan da devrimi hedefleyen bir sınıf mücadelesidir...

Savaşta ısrar eden bir hükümetin düşünmesi gerekenler...

TC devleti savaş ilan etti. Kemalist elit zümrenin siyasi-askeri aygıtlardaki iktidarının bir başka zümre lehine tasfiyesine giydirilen 'liberalizm' kılıfı, anlamını bu elit zümrenin cumhuriyet tarihindeki despotluğundan alıyordu. Tarihsel sürecin dinamikleri, Kemalist iktidar odaklarının çağın yeni sömürü gereklerini giderme konusundaki yetersizliği, bu kadroların ideolojik formasyonlarının artık köhnemiş olması gibi bir dizi sosyo-ekonomik faktörün kasıtlı ihmali, bu 'liberal' demagojinin ve aslında olan bitenin yatay sınıflar arasındaki bir el değişimi olduğunun idrakını uzun süre aydınlar nezdinde de güçleştirdi. Ne var ki, Kürt halk hareketinin coğrafyada yarattığı derin çelişki, AKP'nin çözüm konusundaki ufkunun da, tasfiyesini yaptığı kadrolardan daha geniş olmadığını teşhir etti.

Bu yeni bir bilgi değil... Sorun Kürt meselesi olduğunda bu ülkede ne denli garip ama hızlı ittifaklar kurulabildiği malumdur. 17 Ağustos (2011) gecesi başlayan bombardımanları, yine bilindik bir psikolojik taktikle, **'PKK'nin bitirilmesinin nihai karar ve adımı'** olarak sunan savaş medyasında, gün aşırı arzı endam eyleyen askerler, albaylar, 'terör uzmanları', 90'ların benzer yoğunluklu operasyonlarına katılmış

deneyimli komutanlar ve onlara megafon işlevi gören 'bilirkişi' devlet gazetecileri, bu Kürt karşıtı zümrelerarası görüş birliğinin savaş zamanlarındaki kemikleşmiş tezahürüdür.

18 Ağustos gecesi televizyon ekranlarında bir havacı komutan, demagojisinin dörtte üçünü teşkil eden veciz bir sözle bu durumu somutluyordu: "AKP, terör sorununu önceliklerinden çıkarıp hep başka konulara öncelik verdiği için bu sürece gelinmiştir."

Bu, zamanının (90'lar) başarısız, şimdininse deneyimli askerleri için terörün öncelikli sorun addedildiği bir sürekli savaş hali, kırık gururlarına iade-i itibar sağlayacaktı. Her toplumsal refleksin linçler şeklinde örgütlenip operasyonlara meşru yol olarak düzenlendiği bir muhtemel savaş hükümeti (yine 90'lar gibi), askerin cumhuriyet balosu protokolündeki o ünlü 'kırmızı çizgileri' gibi pek mühim hassasiyetleri de gözardı edilebilir kılardı.

İsmail Beşikçi hoca son yazısında, bir psikolojik harp ürünü olan **'Karayılan yakalandı'** haberlerinin ve sonrasında bunun yanlış çıkarılmasının her iki halkta uyandırdığı zıt duygulardan yola çıkarak derin bir toplumsal algı ve anlayış farklılığına işaret ediyordu.

Burjuva medyanın özetçi kalemi Yılmaz Özdil'se yazısında, oğlu Doğu'da askerde olan bir arkadaşının endişe dolu telefonundan söz ediyor ve genç asker için **"Gözümün önüne geliyor hergele. Okumuyordu kız peşinde koştuktan.."** diyor. Ve tabii peşisıra şehitlik istismarı... Bu da, mesele hakkında en azından sınıfsal bir fikir verebilir. Kürt coğrafyasında birer asimilasyon merkezi olarak iş gören eğitim kurumlarının bile reva görüldüğü bir halkın çocuklarıyla, okulu kırıp kız peşinde koşan o 'hergele' arasındaki uçurum... Topyekun ayrı iki dünya, iki hayat, iki deneyimdir burada söz konusu olan.

Güncel özerklik talebi birini diğerine 'karşı' getirme değil, teoride tablosu artık altüst edilmiş bir sömürge pratiğinin, tamamıyla yabancı olduğu bir halk üzerindeki fiili egemenliğinin püskürtülmesidir. 90'larla benzeşimlerin yapıldığı şu günlerde, 90'ların karanlığında ailelerini bırakıp büyümüş, o bir zamanların mağdur ve ürkek çocuklarının şu gün çok kararlı, iradeli ve güçlü bir demokrasi ve özgürlük ihtiyacıyla mayalandıklarını ve dönemin rengini bu genç Kürt neslinin belirleyeceğini, gençliğin devrimci iradesinin tarihsel kopuşlardaki özneliği göz önüne alındığında, **savaş kararı alan bir hükümetin iyice düşünüp değerlendirmesi gerekir...**

BARAN ÖZTÜRK

Antep: Mehmet Kâmil'in, Karayılan'ın

"Düşman buradan geçerse ben Ayıntab'a ne yüzle dönerim, düşman ancak benim vücudum üzerinden geçebilir."

25 Mart 1920... Antep, kavurucu sıcaklara hazırlanıyor yeniden. Fakat Antep'in geniş bozkırındaki yeşil otlar kavrulup sararmadan daha, Fransız askerinin postalları altında çiğnenip gidiyor. "Düşman şarapnel döküyor, toprağı kökünden söküyor" Antep'in her yanında. "Antep sıcak / Antep çetin yerdur / Antepliler silahşor olur / Antepliler yiğit kişilerdir." İşte bu yiğitlerden bir yiğit, Şahin Bey mahlasıyla anılan Mehmed Said, bir Osmanlı subayıdır. Savaşların yüzyılında, birçok memleket görmüştü, savaşa gide gele. Gittiği memleketlerde çeşit çeşit insan... Kuzey Afrika'nın siyah tenlileri, Mısır'ın koca Nil Nehri, Balkanlarda komünist teşkilatçılar... Mehmed Said görüyor; gördükçe değişiyordu. Ama hayatındaki en büyük kırılma, Balkanlarda, Çatalca cephesindeyken tanıdığı Bulgar komünistler sayesinde oldu.

Mehmed Said, cephelerde edindiği savaş deneyimini, şimdi bambaşka bir biçimde kullanmak zorunda... Daha önce Osmanlı ordusu için, bilmediği topraklarda, ne için olduğunu bilmeden savaşıyordu. Şimdi, doğup büyüdüğü toprağı Fransız askerinin postalı çiğniyordu. Antep halkı, temel gereksinimlerine dahi ulaşmadan, üstelik Fransız askerinin onur kırıcı, namusuna, şerefine müdahale eden davranışlarına maruz kalarak yaşıyordu. "Yaralıydı,

yorgundu, fakirdi millet / En azılı düvellerle dövüştüyordu fakat / dövüştüyordu, köle olmamak için iki kat / iki kat soyulmamak için..." Şehrin 'ileri gelenleri', zenginleri ise, ya Fransız'ın geleceğini iştir iştirmez o çok 'sevdikleri' memleketlerini bırakıp Çukurova'ya kaçmışlardı; ya da Fransız'ı çıkardıkları neşriyatta 'misafirlerimiz' diye buyur ediyorlardı.

Halk Fransız'ın tacizinden bıkmıştı. Ama güçsüz hissediyordu kendini. Bu gücü sağlayacak öfke ve isyan ise, 21 Ocak 1920 gününün akşam üstü yaşanan acı bir olayla ortaya çıkmıştı.

14 yaşındaki Mehmet Kâmil ve annesi evlerine dönerken, Fransızların fırın olarak kullandığı bir binanın önünden geçiyorlardı. Bu sırada sarhoş Fransız askerleri, Mehmet Kâmil'in annesine sarkıntılık etmeye başladı. Mehmet Kâmil bir taraftan yalvarıp, bir taraftan taşlarla savuşturmaya çalışıyordu onları. Ve tam bu sırada, ortalığı Kâmil'in annesinin cılgılığı kapladı. Kâmil, Fransız askerinin süngüsüyle can vermişti. Onun diğer gün yapılan cenazesiyle, isyanın ayak sesleriydi.

İşte 25 Mart 1920, böyle bir Antep'te yaşandı. Antep-Kilis yolunu tutarak Fransız askerlerine yardım ulaşmasını engelleyen Şahin Bey, yeni bir saldırıyla daha karşı karşıyaydı. Şimdiye kadarki Fransız saldırılarına, halktan topladığı yoksul, cephane sıkıntısı yaşayan milislerle karşı koymuş, zaferler elde etmişti. Ama bu kez farklıydı. Toplar, tanklar ve makineli

Bolşevik Şahin Bey... (Mehmed Said)

tüfeklerle gelen Fransız askerlerine karşı, uzun süren çatışmalarda ciddi kayıplar vermiş, cephane sıkıntısı yaşayan, yorgun Antepli milisler savaşıyordu. Ama hâl böyle diye, savaştan kaçamazdı. Şahin Bey, söz vermişti bir kere, düşman ancak, onun cesedini çiğneyerek girerdi Antep'e. Cephede, yaralı, yorgun milislerin arasında, diz çöktü Şahin Bey. Bulgaristan'dan sonra hayatına giren 'ihtilal' fikrini düşündü. Acaba Sovyetler'de hayat nasıl sürüyordu şimdi? Ve o düşsel

özgürlüğü kendi memleketinde de kurabilecekler miydi? Birkaç gün evvel bir dostuna, Arapça yazılmış bir kitap vermişti: **Bolşeviklik Nedir?** Üzerine de kendi el yazısıyla şunları yazmıştı: "Gardaşım Mustafa, bu gavgayı neye yaptığınızı anlamak istersen, bu risaleyi oku. İçindekileri öğren, aramıza katıl ve bu risalenin hediyesi olan bir mecidiyeyi ver." Mustafa okumuş muydu acaba? Katılır mıydı aralarına? Sonra, İstanbul'daki teşkilata, **Kızıl Yıldız**'a bir mektup yazmıştı. Cevabı ne vakit gelirdi ki?

Tütününü içip, toparlandı Şahin Bey. Milisleri kontrol etti. İlk ateş, yakında atıldı.

***

Antep'in başka bir yanında, yüreğinden öfke ve isyan yükselen biri daha vardı: Karayılan... Onun da esas adı Mehmet'ti. "Karayılan olmazdan evvel / Antep köylüklerinde ırgattı / Belki rahatsızdı, belki rahattı / Bunu düşünmeye vakit bırakmıyorlardı..."

Fransızlar Antep'e girip, şehri pavyona çevirince, 'korkusu ve kafası öyle büyük' olan Karayılan, toprağını, evini-barkını bırakıp, Kürd uşağına seslenmeye başladı. Çoğu Antep'in Kürtlerinden 82 çete, onunla birlikte Fransız'a karşı koydu. Bununla da yetinmedi Karayılan. Antep Hapishanesi'nin kapısına dayanıp, mahkûmlardan da bir çete kurdu.

"Karayılan olmazdan önce / umrunda değildi Karayılan'ın / kıyamete dek düşmana

İşçinin vatani her daim acı

Şafak vakti... Hava, loşluğunu henüz atamamış üzerinden. Hacıbaba yokuşunda bir baba-oğul. Ahmet ve Ökkeş. 35 yaşında Ahmet; 12'sinden beri fabrikada çalışır. 12 yaşında Ökkeş; fabrikada ilk yılı...

Baba ve oğul, bir ellerinde poşet, diğer elleriyle birbirlerine tutunarak iniyorlar yokuşu. Ahmet'in bakışları donuk; uykudan arınamamış henüz. Ama Ökkeş, yanından geçtiği TEKEK fabrikasının içine doğru bakmaya çalışıyor yine. Bir an evvel büyümeyi biraz da, o duvarın ardını görmek için istiyor.

Karşıyaka'ya ulaşıyorlar. Karşıyaka, varoşun çarşısı. Hacıbaba'da oturan 'aşağı' diye tarif eder burayı. Karşıyaka'ya giderken, "Aşağıya inip geleceğim," der. Hacıbabalı için şehir merkezidir Karşıyaka. Esas Çarşı ise, sadece bazı izin günlerinde gidilen 'gezi yeri' gibidir.

Ökkeş çok önemser Karşıyaka'yı. Bazı günler işten çıktıklarında buradaki tatlıcıya uğrayıp, ayaküstü halka tatlı yerler. O tatlı başka hiçbir yerde bulunmaz. Ökkeş önce tatlıcının elindeki hamuru kocaman tavanın içindeki yağın üzerine yuvarlak biçimde dizmesini izler. Her seferinde aynı yuvarlaklığı sağlamasına şaşırır kalır. Sonra tatlılar cızıldamaya, pişmeye başlar. Sanki yağ her hamur parçasının etrafını sarar da, hunharca saldırır onlara. Cızırtı kesilip yağ sakinleştikten sonra, tatlıcı ters çevirir hamurları. Bu kez yağ, hamurun diğer tarafına saldırır. Ve nihayet, hamur iyice piştikten sonra, önce babasının 'kavım' dediği şireye batırılır. Oradan sonra da artık satılmaya hazırdır. Ökkeş'in ve diğer bekleyenlerin önünde duran tepsinin üzerine, tatlıcının "Buyruuuu! Sıcak sıcak!" deyişleriyle birlikte konur. Dört koldan eller, tatlıları bir anda bitirir.

Karşıyaka'ya geldiklerinde Ökkeş'in aklına sadece bu gelirdi: "Acaba bu akşam tatlıcıya uğrar mıyız?" Ahmet'in ise aklı başka yerdeydi. Komşu fabrika vardiyayı 12 saate çıkarıp, işçilerin üçte birini kovmuştu. Üstelik diğer işçilere yüklenen ek dört saat içinse, bir saat parası bile ödemiyordu. Çalıştığı fabrikayla ilgili de böyle bir söylenti dolaşıyordu. Gerçi 5 yıldır bu fabrikadaydı; çok da emek vermişti. Ama vardiya amiriyle arası hiç iyi değildi. Ne zaman izin istese, beş karış bir suratla karşılaşıyordu. Lavabodan azıcık geç döne, beş karış bir suratla karşılaşıyordu. Ya 12 saate geçilir de, kendisi de kapı önüne konursa? O zaman nasıl çıkarırdı çocukların nafakasını? Geçenlerde Kemal sendikadan bahsetmişti; "Çidip hakkımızı arasak," demişti. Ama duyduğuna göre komşu fabrikadan çıkarılan işçiler de sendikalıydı. Üstelik sendikanın patronla anlaştığı söyleniyordu. En son da çıkarılan işçilerin sendika başkanını dövmeye çalıştığını duymuştu. Kime güvenilir ki bu devirde? En iyisi, işten çıkarılmamak için elinden geleni yapmaktı. Vardiya amirini de bir gün yemeğe davet edip, dostluk kurmaya çalışacaktı.

Karşıyaka'daki durağa vardılar. Durakta bir grup işçi bekliyordu. Erken gelmişlerdi. Ahmet, geç kalmaktan hep korkardı. Vardiya amiriyle arası daha kötü yapmak, hele de şu zamanda, hiç gelmezdi işine.

Duraktaki işçiler birbirlerine laf atıp duruyorlardı. Her yandan küfürler ve ardından şafağın loşluğunu delen kahkahalar duyuluyordu. Birkaç işçiye köşelerde dizlerini kırmış sigara tellendiriyorlardı; belli ki halen uyanmamışlar... Ökkeş çok eğleniyordu burada. İşçilerin birbirlerine söylediklerini dikkatle dinliyor; sonra da kıs kıs gülüyordu. Fazla gülünce kızırıyordu babası. Oğlunun böyle küfürü bir yerde bulunmasını hiç istemezdi.

Otobüs geldi. Çok eski bir otobüstü bu. Zeminine, girenlerin

ayağındaki çamur kirlenmesin diye, saman serpilmişti. İşçiler, her gün oturdukları yerlere oturmaya başladılar. En öne, en yaşlıları olan Celal binmişti. Ökkeş ise, babasının kucağındaydı.

Fabrika yolu bir başka güzeldi Ökkeş için. Babasının arabası yoktu. Dolmuşa bile çok az binmişti şu kısa ömründe. Otobüste giderken bir dışarıya, bir şoföre bakardı. Şoförün direksiyonu kıvrmasına hayrandı. Özellikle sanayiye girerkenki keskin dönüşte, gözünü alamazdı ondan. O küçük direksiyon sayesinde kocaman araba sağa doğru kıvrılırdı.

Otobüs onları, **Başpınar Organize Sanayi Bölgesi**'ndeki fabrikalarına indirirdi. Başpınar, Antep'in dışında, kocaman bir alan üzerine kuruludur. İçinde yüzlerce fabrika bulunur. Ve her vardiyada Karşıyaka'dan, Çıksorut'tan, Cinderesi'nden, Vatan Mahallesi'nden kalkan yüzlerce araç, binlerce işçi taşıyor buraya. Eski model bir işçi servisinin camına yaslanmış yorgun, kavruk yüzlü işçi fotoğrafı, hemen her Antepli'nin zihninde bulunur. İşte o işçi her sabah, adeta başka bir memleket olan Başpınar'a gider.

Başpınar'da her daim binlerce insan bulunur. Ama vardiya değişikliği saatinde gitmezseniz oraya, sokakta tek bir insanla dahi karşılaşamazsınız. Önünüzü köpekler keser; yardım edecek kimse bulamazsınız. Fabrikalardan gelen seslerden başka ses yoktur etrafınızda.

Ahmet ve Ökkeş'in çalıştığı fabrika, bir dokuma fabrikasıydı. Devasa makineler bulunurdu fabrikada. Onlar çalıştığında, insan sesinin hiçbir hükmü kalmazdı. Makinenin bir tarafında kocaman iplik bobinleri bulunurdu. Makine bu bobinlerden ipi alır, ortadaki bölmede büyük bir hızla döğümlerdi. Çıplak gözle anlaşılmaz bir biçimde haliye dönüşürdü makinedeki iplik. Bunun nasıl olduğunu anlamak için ya teknik eğitim almak, ya da bu işe yıllarını vermek gerekirdi.

ve Bolşevik Şahin'in memleketi...

verseler Antep'i / Çünkü onu düşünmeğe alıştırmadılar / Yaşadı toprakta, bir tarla sıçanı gibi / korkaktı da bir tarla sıçanı kadar. "Fakat Antep'in içine düştüğü hâl, dayanılacak gibi değildi. Korkmak da, umursamamak da olmazdı artık. Ve böylece, evvelden korkak bilinen, evvelden 'herhangi biri' diye görülen Karayılan, Antep harbinin en büyük kahramanlarından biri oldu.

Antep-Kilis yolunda Şahin Bey'in zor duruma kaldığını öğrenince Karayılan, hemen topladı çetelerini. Şahin Bey'e desteğe, Antep-Kilis yoluna doğru, sürdü yağız atını.

***

Fransız'ın top ateşi gümbür gümbür yankılanıyordu Antep semasında. Şahin Bey'in çeteleri, Fransız askerine karşı canla, başla direniyordu. Bir taraftan da bu işin içinden nasıl çıkacaklarını düşünüyorlardı.

Üç gün sürdü direniş. Üç gün yaramadı Fransız'ın toplu, tanklı, makineli askerleri, Antep milisinin canıyla ördüğü hattını. Dördüncü gün öğleye doğru, Şahin Bey ve 18 milis kalmıştı topu topu. Ve en son, öldürülen ve kaçmaya çalışan milislerin ardından tek başına kalan Şahin Bey, son mermisini sıkıp, tüfeğini yere çaldı. Yumruklarını kaldırarak, düşmanın üzerine yürüdü, yürüdü... Üzerlerine yürüten bu tek, bu silahsız insan karşısında paniğe kapılan Fransız askerleri, uzaktan kurşun sıkarak öldürdüler onu. Ve bu an tarihe, şöyle düştü: "Ben Antepliyim, Şahin'im

ağam / Mavzer omzumda yük / Ben yumruklarım dövuşeceğim / Yumruklarım memleket kadar büyük!"

***

Karayılan yetiştğinde Şahin'in vurulduğu yere, yanmış bozkırdan gayrisini bulamadı. Gitti, Şahin'in anısına iki rekat namaz kıldı. Ve Antep'i Fransız'a dar edeceğine yeniden ahdedti.

"Ve bir tarla sıçanı gibi yaşayıp / bir tarla sıçanı kadar korkak olan / fırlayıp atlayınca ileri / bir dehşet aldı Anteplileri / seğırttiler peşince / Düşmanı tepelerde yediler."

Ağcakoyunlu'da, İkizkuyu'da, Nizip yolunda, Mağarabaşı'nda Fransız askerleri Karayılan'ın 82 çetesiyle kıran kırana savaştı. Ama hepsinde bozguna uğradılar. Karşılarında, her sabah kefenini giyip ölüme hazırlanarak savaşa giden Karayılan vardı.

Karayılan ki, ilkin kendi köyünden kimseye haber etmeden kurduğu birlikle Maraş yolundaki Fransız'a pusu kurmuş, 50 Fransız askerini esir etmişti. Esir ettiği askerleri köyüne götürüp, her gün koyun etiyle beslemişti. Dülük Köyü'nde halka zulmeden eşkiya Samlı Kel Ahmet'i köy meydanında ağaca asmıştı. Artık o 'bir garip Mehmet' değildi. Adını tüm Antep'in duyduğu, koskoca Karayılan'dı!

***

"Antep sıcak / Antep çetin yerdir / Antepliler silahşor olur / Antepliler, yiğit kişilerdir / Fakat düşmanın topu vardı / ve ne

çare, kader / düz ovayı Antepliler / düşmana bırakacaklardı."

Durumlar kötüleşmişti. Antep, düşmanın eline geçmişti. Karayılan Karagöz Camii'ne mevzilenmiş, çeteleriyle birlikte yapacaklarını planlıyor; ancak ani hareket edip yok olmamaya da özen gösteriyordu.

Fransızlar da ona bir süre ilişmemeye karar vermişlerdi. Zira ona yönelen her hareket halkın tekrar ayaklanmasına, zorluk çıkarmasına neden olabilirdi.

Halk yorgundu, bitkindi. Antep'in zenginleriyse Fransız'la kol kolaydı.

Halka Fransızların kötü olmadığını anlatmaya çalışıyorlar, yardım dağıtıyorlardı. O dönemde

Antep'teki Fransız komutanı Norman ise, Karayılan'ı ilna etmeye de çok önem veriyordu. Hatta onu ve çetesini de yardımlardan faydalanmak için çağırması; ancak Karayılan bu teklifi geri çevirmişti.

24 Mayıs 1920'de, Karayılan'ın çetesi yine ayağa kalktı. Sarımsak Tepe mevkiinde Fransız kuvvetleriyle çarpıştılar. Karayılan da kamçısını ve gümüş saplı kamasını Karagöz Camii hocası Mehmet Ömer'e teslim edip, "Hocam ben cepheden dönersem emanetlerimi bana teslim edersin. Şehit olursam, bunları köydeki kızım Selvi'ye ver," diyerek cepheye yollandı.

O gün, çok çetin bir mücadele yaşandı. Karayılan bir ara, düşmanın bazı birlikleri kaçmaya başlayınca sevinip, mevzi değiştirmek için ayağa kalktı. Tam gideceği

mevziye ulaşacakken ise, Fransız'ın kurşunu geldi, göğsünü parçaladı. Karayılan, yerde yuvarlandı.

Karayılan'ın ölümünün ardından, açlığa fazla dayanamayan Antep teslim oldu. Fransız askeri, Antep'in her zerresini kuşatmıştı artık.

Fransız'la Kuvayı Milliyyeciler anlaşıp da, Antep yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'ne bırakılınca, Çukurova'ya kaçan 'eşraf, ayan ve mütehayyız', geri döndü. Antep'te Fransız askerine, "Hoş geldiniz," diyenler de çark etti hemen. Ve hep birlikte, vatanlarını ne kadar sevdiklerinden ve Fransız askerinin zulmünden bahsetmeye koyuldular. Antep için savaştan yoksullar, baldırı çıplaklar ise, canları pahasına korudukları memleketlerinde yine, tek parça toprakları olmadan yaşamaya başladılar.

İşte o 'vatansever' zenginler, Karayılan'ı, Şahin Bey'i, Mehmet Kâmil'i de pelesenk ettiler dillerine. Onların gerçek takipçileri olduklarını anlatıp, heykellerini diktiler şehrin dört bir yanına. Oysa ne Kürt Karayılan, ne Bolşevik Şahin, ne de 14 yaşındaki çocuk Kâmil, ömürleri boyunca tek bir hayır gördük onlardan. Yaşarken olduğu gibi, ölüren de hep ayrıldılar.

***

Yıl 2011, mekân yine Antep. Yine sıcak, yine çetin... Bolşevik Şahin'in adı bir ilçeye verilmiş. Karayılan ve Mehmet Kâmil anıtlarda yaşıyor. Ancak onların hakiki hatırası, uzun süredir Antep'in kavrulmuş toprağına hiç uğramıyor...

Ökkeş fabrikada bobinlerin başında duruyor, bir de ayak işlerini yapıyordu. Bobinlerde bir aksama olduğunda kendisine öğretildiği gibi hemen el atıyor; ya da en yakın büyüğünü çağırıyordu. İlk günler çok eğlenceli gelmişti bu ona. Makinenin işleyişi hayranlık uyandırıyor. Ökkeş büyük bir merakla bobinleri seyrediyor; eğer fırsat bulursa onların halı olana kadarki serüvenini an an takip etmeye çalışıyor.

Fabrikada söylentiler durmak bilmiyordu. İşçiler, gruplar halinde ve vardiya amirinin duymadığı yerlerde, hep şu 12 saat meselesini konuşuyordu. Herkes kaygılanmaya başlamıştı. Ama yapacak bir şeyleri olmadığını da sezinliyorlardı içten içe. Sendika fikri önce biraz konuşulmuş; ama komşu fabrikada olup bitenlerden sonra artık adı bile ağza alınmaz olmuştu. Şimdilik yapılabilecek en iyi şey, durup beklemektir. Ama bu sırada da herkes eskisinden çok daha canla başla çalışıyor; hatta lavaboya bile eskisinden az çıkıyordu.

Ökkeş uzaktı bu hengameden. Ama babasının kaygısının da farkındaydı. Babası ona bilgisayar alacağını, ama bunun için durumlarının biraz daha iyileşmesi gerektiğini söylemişti. Eğer işten atılırsa durumları nasıl iyileşirdi?

Bu tartışmaların üzerinden bir ay geçti. Artık çoğu işçi unutmuştu 12 saat meselesini. Patron geçen ay hacca gidip geldiğine göre, insafı davranırdı. Hem önleri kişken atmazdı ya onları kapı önüne. İşte böyle düşündüklerinden, patronun oğlu uzaktan görününce de eskiden yaptıklarından daha fazlasını yapmadılar. İşlerini daha bir ciddiye aldılar sadece. Patronun oğlu da bir süre memnuniyetle onları izledikten sonra, vardiya amirine bir şeyler fısıldadı. Vardiya amiri bütün işçilere, işlerine on dakikalığına ara vermelerini söyledi.

Patronun oğlu o gün, kısa ve öz konuşmuştu. Memlekette kriz vardı ve fabrika önlem almak zorundaydı. Vardiya 12 saate

Çıkarılıp, artan işçiler işten çıkarılmak zorunda kalacaktı. Bunda fabrikayı suçlamak ise, bugüne kadar ekmek yedikleri ocağa pislemek olacaktı. Çıkarılan işçilerin listesi yarın kapıya asılacaktı. Çıkarılanlar, bir hafta sonra ücretlerini alıp işi bırakacaklardı. Bir de onlara Allah'tan yardım istiyordu...

İşçiler homurdanmaya, sıızlanmaya başladılar. Ama hiçbir sesini yükseltmeye cesaret edemedi. Sonuçta halen kimin işten çıkacağı belli değildi. Eğer sesini yükselten olursa, listede adı olmasa bile hemen şimdi eklenebilirdi. Yine susmak, yine beklemek gerekiyordu.

Ahmet uyuyamadı o gün. Şafak vaktiyse, her zamankinden erken uyandırdı Ökkeş'i. Ökkeş'in uykulu gözlerle peynir ve yumurtadan ibaret kahvaltısını yemesini izledikten sonraysa, hiçbir şey yemeden kalktı sofradan. Karısı, arkalarından dua ediyordu.

O gün durakta neredeyse kimse sataşmıyordu birbirine. Otobüste kimse, işten çıkarmaları bile konuşmuyordu. Herkes başını yaslamış uyuyor ya da dışarıyı seyrediyordu. Birazdan listeyi görecekti ve veda edeceklerdi. Ya gidecekleri, ya kalacaklara...

Otobüs durduğunda birkaç işçi hemen hareketlenip listeye

doğru yönelse de, Ahmet'in de içinde olduğu bazı işçiler gönülsüz adımlarla yaklaşıyorlardı. Beyni zonkluyordu Ahmet'in. Adını görmekten ölesiye korkuyor; ama içten içe de çıkarılacağını düşünüyordu.

En öndeki bir işçi, işgüzarlık edip listeyi yüksek sesle okumaya başladı. Kimseden, çıkarıldığını öğrenenlerden bile ses çıkmıyordu. Çıkarılanlar sadece başlarını öne eğiyor, diğer isimleri dinliyordu.

Önce Kemal'in, sonra Ahmet'in adı okundu. Ökkeş henüz, işten çıkarılanlar listesinde adı okunacak kadar büyümemişti.

Ahmet Ökkeş'in elini tuttu, gerisingeri döndü. O sırada gelen dolmuşla atlayıp, Karşıyaka'da indiler. Hacıbaba yokuşunu, hiç konuşmadan tırmanmaya başladılar. Ökkeş'in aklına ne tatlıcı, ne de TEKEl'in duvarının ardında ne olduğu gelmişti. "Bizi niye işten attılar?" diye düşünüp durmuştu yol boyu. Bir de babasının haline üzülmişti.

Ahmet, başka bir fabrikada iş buldu, sonra bir başkasında. En son bir fabrikada ustabaşılığa kadar yükseldi. Orada da çalıştı yaşlanıncaya kadar. Ökkeş ise babası gibi bir halı dokumacısı oldu. İlk gençliğini izin günlerinde giydiği Karşıyaka işi parlak gömlekleriyle Çarşı'da toz kaldırmakla geçirdi. Gazetelerde Antep'in ne kadar geliştiğine dair haberleri gördükçe memleketiyle gurur duyuyor; yeni açılan devasa alışveriş merkeziyle diğer şehirlerden ve ilçelerden gelen arkadaşlarına, akrabalarına hava atıyordu.

Şafak vakti... Hava, loşluğunu henüz atamamış üzerinden. Hacıbaba yokuşunda bir baba-oğul. Ökkeş ve Ahmet. 35 yaşında Ökkeş; 12'sinden beri fabrikada çalışır. 12 yaşında Ahmet; fabrikada ilk yılı...

Gazi kesmeyi akıl edemeyen şoförümüz iyice köpürüyor. Daha da gazlayarak berbat yoldan bir an önce kurtulmak istiyor. Anayola iki tır boyu mesafe kaldığında tekrar zıplıyoruz. Bu sefer rekor kırıyoruz. Kafalarımız tavana tosluyor. Sonra herkes başlıyor şoföre 'tepki' vermeye...

0 mavi otobüs var ya...

Fabrikanın servis arabaları, plastik hurdaların gelişi güzel yığılıp bırakıldığı yerin hemen ön tarafında, arka arkaya dizili bir şekilde bizleri yaşadığımız çöplüklere dağıtmak için bekçinin zile basmasını bekliyor. Servis arabalarının tamamı yarım otobüslerden. Bütün otobüsler en az 20 yaşında. Başka ülkede olsa, araba çöplüğünde preslenmek için sıra bekleyecek ve kaybettiği gençliğine hayıflanmaktan başka bir şeye yaramayacak araçlar burada hâlâ yola çıkıyor. Ve bir gün gerçekten yoldan çıkıp bizlere mezarlık ya da hastane yolu açılır diye korkuyorum. Benim çöplüğüme gidecek olan otobüs her zaman en öne park edilmiş olur. Çünkü ilk çıkışı yapan avantajlıdır. Zamandan kâr eder. Dün olan bugün yine olur ve bugün olan yarın yine yaşanır. Hep tekrar, hep tekrar...

Bekçinin bastığı zilden çıkan sesi duyan yavaş servis şoförü tabakhaneye bok yetiştirecekmiş gibi abandıkça abanır sağ ayağının altındaki gaz pedalına. Azraili davet eder her gün. Fakat Azrail gelmez. Ya tuvalettedir o anda ya da muhtemelen yeni bir cinayet işliyordur. Fantastik bir katliamın faili olarak yollara düşmüştür belki de...

Yavaş servis şoförümüz abandıkça gaz pedalına, ikiye, üçe atar vitesi o boktan yolda. Bu sayede diğer servis arabalarına en az üç tır boyu fark atmış oluruz. Fakat biliyorum ki mezara gömülmemiz ya da şanslıysak hastaneye düşmemiz, arkamızdaki tırın ön tekerleğinin uzaklığı kadar yakın bize.

Her yağmur yağdığında çukurları daha da derinleşen toprak yolda hızımız haddinden fazla olduğu için fırtınadaki balıkçı teknesi gibi yan yatıyoruz. Sonra yatılınmış yanın gönlü alınıyor. Bir de ona yatıyoruz. Otobüsün ön tarafını yola değdirip arkasını vurduruyoruz. Depremlerde salıncağa benzeyen Japon binaları gibiyiz. Yıkılmak yasak bize...

Her gün aynı yol macerası. Suçun bir kısmı yolunsa diğer yarısı da bizim yavaş şoförün. Anayola çıkmak için kullandığı tali yolun bozuk olduğunu biliyor. Biliyor bilmesine ama o yolda basabildiği kadar basıyor gaz pedalına...

Çok düşündüm bu aceleci halini. Hadi bir gün misafiri gelmiş olsun. Diğer gün misafirliğe gidecek olsun. Sonraki gün, kızını iş çıkışı eve dönerken mahallenin itleri sıkıştırmış olsun. Başka gün ani bir telefonla cenaze haberi alınıp olsun... Ona olan öfkemi kontrol altında tutmak için onun yerine hafifletici sebepler buluyorum... Fakat aynı bahaneler her gün geçerli olamaz ki!.. Hadi başka bir gün de karısı,

"Yiğidim suyu ısıttım, hadi çabuk gel!" demiş olsun... Ama her gün her gün su ısıtılmaz ki! Şoför zaten ihtiyar... Sebepsiz bir aciliyetle böyle davrandığı için onun yerine bahane bulup kendimi sakinleştirmekten vazgeçiyorum... Gün geçtikçe adama biliniyorum.

Küfür faslı...

Ufak çukurlardan kaçmak için yolda zig zak çizerek gidiyoruz. Çukurun birinden kaçmaya çalışırken diğer tarafın tekerleği başka çukura giriyor. Zıplıyoruz... Sonra gazı kesmeyi akıl edemeyen şoförümüz iyice köpürüyor. Gazi daha da artırarak bu berbat yoldan bir an önce kurtulmak istiyor. Anayola iki tır boyu bir mesafe kaldığı anda tekrar zıplıyoruz. Bu sefer rekor kırıyoruz. Kafalarımız tavana bir güzel tosluyor. Sonra ben dahil herkes başlıyor şoföre 'tepki' vermeye.

"Ulan ... nasıl araba sürüyon sen?!"

"Karpuz mu taşıyorsun ...?!"

"... goduğumun ençeği!.."

Herkesin kendine has küfürleri var. Ben laf ebeliği yapıyorum, beş dakika sonra anlayabileceği türden küfürler ediyorum. 'Köşeli jeton' yani. Şoför suçlu olduğu için otobüsü aniden durdurup ve el frenini sert bir şekilde çekerek çok sinirlendiğini belli edecek bir harekette arkasını döndürüyor. Her ayın beşiyle yirmisi

lan aşağı laleler!" gibi bir tepki veremiyor. Son bir çukurdan da kurtulmak isterken otobüsün altı vuruyor. Bir şeyler geveliyor ağzında, duymuyorum. Belki yapacağı masrafı hesaplayıp küfretmiştir çukura, belki de aracında taşıdığı karpuzların yolda çatlamışlarının insan kaynakları müdürüne şikayet edebileceğini düşünüp 'yusuflamış' olabilir.

Bu yol macerasının seyri benim anlattığım gibi giderse, muhtemelen insan kaynakları müdürü olan zatı muhterem -çok namussuz- Önder Bey, önünde hazırola bekletir bir beş-on dakika bunu. Bu bekleyiş iyice sıkıntıya sokar şoförü. Kendini savunamayacak kadar korunaksız çıplak kalır.

Sanki donunu zorla çıkarıp alacaklarmış gibi korkar. Döküntü bir yarım otobüs bile olsa mülküne tapan küçükburjuvanın esnaf kafası hep öyle çalışır. Hep donunu kaybedecekmiş gibi korkar. Sonra insan kaynakları müdürü koltuğuna iyice yapışır. Karşısındakini fırçalamadan önce oturunu, bakışını değiştirir. Gözlerini hafif kısar, ellerini birleştirir ve sesini toklaştırmak, "Sedat Bey... Neden burada olduğunuz malum. İşçilerimiz sizden şikayetçi. Hesabınızı kestim. Paranızı aybaşı gelip alabilirsiniz. Bir ayın beşiyle yirmisi

arasıdır. Hadi şimdi sepet havası... Ha ha ha ha!.." (Son kısım benim fantezi dünyamın ürünüdür ama insan kaynakları müdürleri kafamda hep o fantezi halleriyle canlanır.)

İnsan kaynakları...

Yavaş şoför Sedat 'Bey' müdürün aşağılar tarzda ettiği laflara pek bir şey diyemez. Çünkü fabrikadan alacaklıdır. Ters düşerse onüçüncü ayın otuz beşine de gün verebilirler pekala. Ya da birkaç hesap oynamasıyla fabrikaya borçlu hale getirebilirler...

Boynu bükük, ağzında boşaltmadığı küfürlerle ve kendisini şikayet eden işçilere karşı intikam yeminleri ederek çıkar gider fabrikadan.

Suratsız bir şekilde eve girer. İşçilere ve müdüre ses çıkaramamıştır. Hatalıdır. Hatalı da olsa korkaklığını hatırlar ve sinirlenir. Karısı suratsızlığının sebebini sormaya başladığındaysa 'erkekliliğini' hatırlar. Cesurlaşır. Karısını yumruk darbeleriyle sinek gibi duvara yapıştırır. Karısı kısa sürede nakavt olunur... Yani sonuç: 'Erkekliliğini' ancak karısının yanında hatırlamıştır...

İşte bu yüzden sesini çıkarmaz arkadan edilen küfürlerle. Otobüs yine bir çukura girer...

Rütbeli asker, köylünün dağılması için 'zor kullanırız' tehditleri savuruyor, göz göre göre halkı tehdit ediyorken, karanlıktan yaşlı bir adamın sesi duyuldu:

'Asıl biz zor kullanırız!'

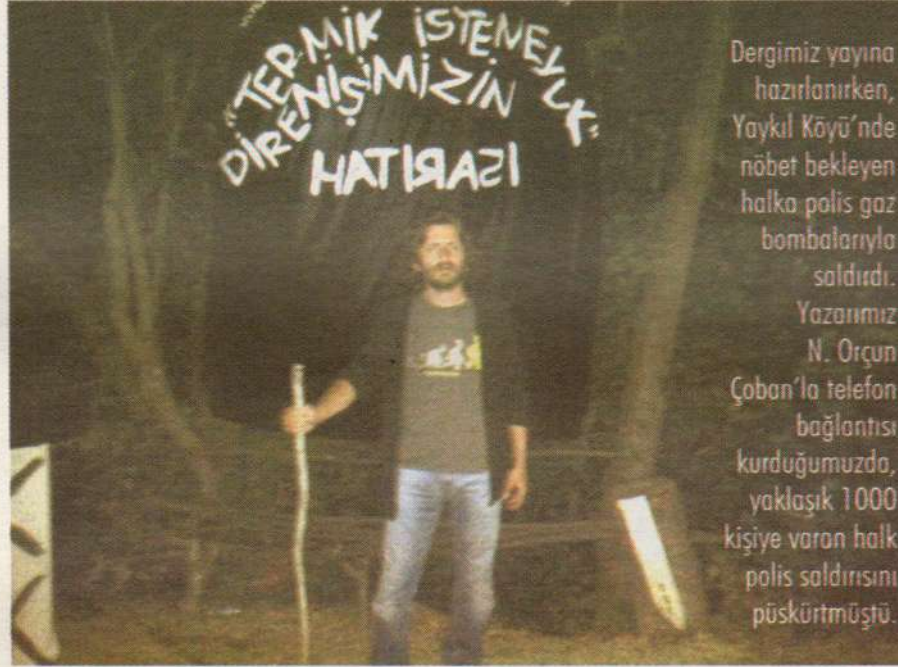
Sinop'un Gerze ilçesi... Devletin enerji politikaları gereği Karadeniz sahillerinde yapılmaya çalışılan hidroelektrik santralleri (HES), nükleer santral ve termik santrallerin termik olanının Anadolu Grubu sermayesi tarafından kurulmaya niyet edildiği şirin Gerze... Kelime anlamı itibarıyla *Mızraklılar Ülkesi* anlamına gelen Yunanca *Grezeus* adını alan bu balıkçı kasabasının üzerine çöken kara bulutlar, işte bu termik santralin kasabanın Yaykıl Köyü'ne kondurulacağıının haberinin gelmesinden sonra hiç dağılmadı. Şanslı Avrupanın üzerinde dolaşan 'komünizm hayaleti'nin aksine bu kasabanın tepesine radyasyon, kül, ucuz kömür hayaleti musallat oldu...

2009 baharında içine mısır çorbası gibi karıştırılan 27 ayrı bileşenin bir araya gelmesi ile **Yeşil Gerze Çevre Platformu**, kasabayı yok etmekle tehdit eden termik santral karşıtlığı temelinde kuruldu ve iki yıldır bu amaçla mücadelesine devam ediyor. Anadolu Grubu'nun Yaykıl Köyü'nde santral kurma girişimlerini son altı ayda iki kere geri püskürttüler. Ve onların her girişimini geri püskürtmeye yemin etmiş bir kasabalı ordusu santral alanına yerleşti. Dönem sözcüsü Şengül Çalışkan Şahin'in anlatımına göre, kasabada yapılan imza kampanyasına 8 bin 640 Gerzeli kalıbını basarcasına katıldı. Yegep'in hukuki sürecini üstlenen Ekoloji Kolektifi'nin *Gerze halkının yanındayız* konulu basın açıklamasının son paragrafı durumu özetler nitelikte:

"Enerji krizi başlığına sıkıştırılarak yağmayı hukukun tüm sınırlarını ilga ederek sıklaştıran uygulamalara karşı durmak dünyada yaşam için bir zorunluluk haline gelmiştir. Meşru müdafaa sınırları içinde iklim değişikliğine karşı iklim adaletini savunan milyonlarca insanın daha fazla tüketime, daha fazla enerjiye, daha fazla kâra ihtiyacı yok. Bizlerin yaşanabilir bir dünyaya, canlıların çeşitliliğine, özgür bir ülkeye ve sömürsüz bir dünyaya ihtiyacı var. Bu sebeple bizler, dün Gerze'de, bugün her yerde, direnenlerle birlikteyiz!.. **Direniş insanı özgür kılar!..**"

6 Ağustos günü kurulan '**direnış çadırı**'nda ilk günden beri **nöbet tutuyoruz**, köylü, kasabalı, işçi, işsiz, genç yaşlı, kadın erkek... Gece yanan ateşin başında demlenen çaylar, söylenen türküler, tarla-bağ-bahçelerin 'gece baskına gelirler' diye çizilen krokileri, közlenen mısırlar, küle gömülen patatesler, sapan yapan yaşlı köylüler, defne ağacından hazırlanan '**meşru müdafa aracı**' sopalar ve neler neler...

Direnişin 17. gününde gece çadırdan gelen ihbara göre sondaj makineleri beraberinde 300 kolluk kuvveti ile plakaları

gizlenmiş bir şekilde köyü bastığında, önceki gece biten nöbetin yorgunluğuyla kasabada demlenmekteydim. Gelen telefonla apar topar yola çıktığımda kasabanın çıkışında üç ayrı polis barikatının kurulduğunu gördüm ve dedim; "Evet! Gelmişler! Davranalım..."

Bir direniş gecesi...

Ağustosun 23'ünde ve mübarek ramazan ayında gelen işgal kuvvetleri, işi sıkı tutmuş, köye giren bütün yolları tutmuştu. Zor da olsa çadır alanına ulaştığımda, sondaja gelen makineler kullanılamaz hale getirilmişti; bir milletvekili, bir bakanla telefon görüşmesi yapıyordu. Köylü kasabalı herkes -yaklaşık 300 kişi- eli sopalı, öfke sloganlarıyla direnişe devam ediyordu. Ateşin başında kurduğumuz bütün planlar altüst olmuştu ve alana yaklaşık 2 kilometre tarlalardan yürüyerek karanlığı yırtarak düşe kalka ulaşmıştık.

'Direniş sanatları' konusunda pek tecrübesi olmayan Karadenizli köylümün karanlığın içinden sıyrılan öfkesini gördüğümde, sıcak ağustos gecesine rağmen kanım donmak üzereydi. Karayolu kenarına püskürtülmüş iş makineleri ve kamyonlar, isyancıların oyuncağı haline gelmişti; kabloları kesilmiş, camları kırılmış, lastikleri patlatılmış, kasabalı gençlerin deyimiyle hepsine 'nazar değmişti'. **Kamyonların etrafını sarmış jandarmaya rağmen, makinelerin tepesine çıkan isyancılar adeta işgalcilerle dalga geçiyordu.** Bütün camları indirilmiş kamyonun şoförünü kenara çeken bir isyancı, "Birader, sen bununla Ankara'ya nasıl döneceksin? Cereyan yapar bu!" diye makara yapıyor, **direnış PDK Kmap**

titremesinden keyif alıyordu.

Gece köye inen makineleri ilk fark eden dokuz köylü kadın, köy yoluna yatarak makinelerin köye girmesini engelleyen ilk ekipti. Fakat, dokuz kadının içlerinde biri var ki 40 yıllık mizahçılara taş çıkarır bir direniş gösteriyor. Bütün kadınlar jandarma ve kamyonların önüne atlıyor ama o bir türlü yere yatmıyor, elinde sopa ile ayakta bağırıyor. Yerdeki kadınlardan biri, "Kızım gelip yatsana yere!" dediğinde verdiği cevap o gerilim dolu anları kahkahaya boğuyor: **"Yatamam o kadar adamın arasına, kocamı arayıpızın almam lazım!"** Bir diğer yaşlı kadın jandarmaya bağırıyor: "Evde özürlü çocuğumu, torunlarımı bırakıp geldim ben buraya, dağılın gidin, ölürlüm de geçirmem sizi buradan." Yanındaki arkadaşı şaşkın, "Hakket kız, kime bıraktın sen uşakları?" diye soruyor. Teyzemizin cevabı ilginç: "Şşt, çaktırma gelin var evde, ona bıraktım."

Kanımcı 'direniş sanatları'na farklı bir zenginlik katacak nitelikte manzaralar bunlar, üzerinde düşünmek lazım. Rütbeli bir asker, köylünün dağılması için 'zor kullanırız' tehditleri savuruyor, göz göre göre halkı tehdit ediyorken, karanlıktan yaşlı bir adamın sesi duyuluyor: **"Asıl biz zor kullanırız!"**

Evet zor kullanmak devletin tekelinde olacak değil ya. Topraklarını işgal etmek, suyunu yok etmek, denizini bitirmek istediğiniz yerliler de gerektiğinde zor kullanabileceğini 23 Ağustos gecesi tüm dünyaya duyurdu. Toprağını işgalci güçlere satmayan, sermayeye direnen bir Yaykıl köylüsü, sonraki gece çadır başında sabah dörde doğru şöyle bir cümle kuruyordu: **"03/08/2013'te 73 yaşındayım ve doğu ve**

güneydoğudaki herkesten özür dilememiz gerektiğini düşünüyorum. Adamlar her gün jandarma polisle uğraşılıyor; biz bir gece karşı geldik, bak bize neler yaptılar!"

Evet kendi köylüsüne karşı şiddet kullanan asker polis bu şarkı size de gelsin: **Asıl biz zor kullanırız...**

Toprakları işgal edilen kızılderi misali, bizim yerliler de sermayenin 'ateş suyu'nu içmemekte kararlı. Sözü edilen sermaye grubunun *Efes Pilsen*'ini *Kokakola*'sını tüketmemek, gittikçe yayılan bir tüketmeme alışkanlığına dönüşmekte kasabada. Kendi aramızdaki sohbetlerde 'sattırmama' eylemlerine de girişmeyi düşünen epey kimse çıkıyor. Satanı da, alanı da kasabalarında istemediklerini dillendiriyorlar. Anadolu Grubu, biz Gerzeliler kolalarını içmezsek iflas eder mi bilemem ama *Tuborg*'un tadına alıştık bile. Hem yüzde yüz maltmış, Efes gibi glikoz suyu değil. Tüketmediğimiz kola şişelerini kendilerine dolu dolu iade etmeyi düşünüyoruz.

Küçük Anadolu kasabalarında, bilen bilir, bir anons mekanizması vardır. Kasabaya taze balık gelir anons edilir, birileri evlenir anons edilir, birinin çocuğu sünnet olur anons edilir, biri ölür anons edilir, çüzdün bulunur anons edilir... 23 Ağustos günü sabah altıbuçuktan itibaren belediye anonsları kasaba tarihinde duyduğum en güzel anonsu yapıyordu:

"Sayın Gerze Halkı, işgalci güçlerin sondaj makineleri Yaykıl Köyü'ne girmiştir, tüm halkımızı Yaykıl Köyü'ne bekliyoruz. Gitmek isteyenler, Ziraat Bankası önünden saat başı kalkan otobüslere binebilir."

Yaykıl Köyü imamı da, -biraz isteneyerek de olsa- cami minaresinden sondajcıların köye girdiklerini anons etmiş, duyduğumuza göre. Gerze'yi 56 yıl önce yakan lodos rüzgarı bu kez kasaba için esmişti, rüzgarın evlere ulaştırdığı haberle kasabalı festival alanına çevirmişti sondaj tarlalarını...

Bir kasaba direnişinde yer almanın vermiş olduğu heyecan için "Tanrı'ya şükrediyorum. Ve ramazan ayında köyü işgal eden sermaye ve onun işbirlikçilerinin Tanrı ile olan ilişkilerini gözden geçirmelerini tavsiye ediyorum. Tüm tapındıkları 'para-pul' olmuş bu kapitalistler bilsin ki, on bin kişilik bu kasaba yaktığı isyan ateşini söndürmeyecek. İsyân ateşinin onlara verdiği enerji on termik gücünde enerjiniz karşısında bile yenilmeyecek. Kasabalı inançlı, kasabalı birlik, mücadele ve dayanışma içinde. **Kasabalı puslu havayı seven kurtlara, çakallara, sırtlanlara ellerinde sopaları, sapanları, bastonları ile gereken cevabı verdi ve verecektir de... Cesaretiniz varsa gelin!..**

Kapitalizmin dünya sistemi olan emperyalizmin tek 'güdü'sü, uluslararası tekellere yeni sömürgeler yaratmak, hammadde kaynaklarını yağmalamak, yeni 'pazar' alanları oluşturmak, insanları köleleştirmek... Ama 'yeni altın çağ' teorilerinin üzerinden daha çeyrek yüzyıl bile geçmeden kitlesel isyanlar ve halk hareketleri dünyayı sardı bile!..

Kapitalizm topyekun çuvallıyor!

Kapitalistler ve borazanları, Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte komünizmin dünya tarih sahnesinden ebediyen çekildiğini, 19. ve 20. yüzyılların kapitalizmin gelişimi için bir geçiş dönemi olduğunu ve 21. Yüzyıl'ın ise kendileri açısından 'yeni bir altın çağ' olacağını çıkırıp durdu. Bu savlarını da ikinci dünya savaşı sonrası Avrupa ekonomilerinin hızla büyüyerek ABD'yi yakalamasına ve bazı Asya ülke ekonomilerinde gerçekleşen hızlı büyümeye işaret ederek desteklediler. Ve onca zamandır işbirlikçileri aracılığıyla tüm yoksul uluslara kalkınmaları ve zenginleşmeleri için serbest piyasanın nimetlerinden söz ettiler; Türkiye, Endonezya, Hindistan, Güney Kore, Tayvan gibi ülkeleri referans gösterip piyasa ekonomisinin pazarlamasını yaptılar.

Bugüne kadar kapitalizm, bozuk düzenini ihraç etmeye soyunduğu her coğrafyaya açlık, sefalet, yağma, kaos, ölüm dışında hiçbir şey götürmedi; diğer bir ifadeyle, çürüten sistemini dünyanın her köşesine yayarak ayakta duruyor. Kapitalistler, küresel ölçekte uyguladıkları politikalarıyla, dünyanın dört bir yanında insanları her geçen gün bir kat daha yoksullaştırıyor, güvencesizleştiriyor, ayrıştırıyor ve yalnızlaştırıyor.

Kapitalizmin dünya sistemi olan emperyalizmin tek 'güdü'sü, uluslararası tekellere yeni sömürgeler yaratmak, hammadde kaynaklarını yağmalamak, yeni 'pazar' alanları oluşturmak, insanları köleleştirmek... Ama 'yeni altın çağ' teorilerinin üzerinden daha çeyrek yüzyıl bile geçmeden kitlesel isyanlar ve halk hareketleri dünyayı sardı bile! Çuvallıyorlar!

Marks, *Komünist Manifesto*'da şöyle diyordu: "Modern sanayinin gelişmesi, burjuvazinin ayaklarının altından bizzat ürünleri ona dayanarak ürettiği ve mülk edindiği temeli çeker alır. Şu halde, burjuvazinin ürettiği, her şeyden önce, kendi mezar kazıcılarıdır. Kendisinin devrilmesi ve proletaryanın zaferi aynı ölçüde kaçınılmazdır." 21. Yüzyıl'ın daha ilk döneminde bu yaşananlar Marx'ı bir kez daha haklı çıkarıyor.

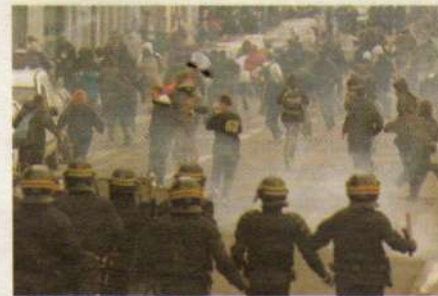
Yunanistan çuvalıyor

Sistemlerinin iflasını beyhude çırpınışlarla engellemeye çalışan Yunanistan yönetimi, uyguladığı ağır vergi politikaları, işçilerin köleleştirilmesi, yüksek işsizlik, yapılması planlanan özelleştirme politikaları karşısında halkın biriken öfkesini buldu. Yunan halkı sokaklarda, Yunan emekçiler art arda ve adının hakkını vere vere genel grev yapıyor...

İspanya çuvalıyor

Avrupa genelinde yaşanan ekonomik kriz sabırları tüketiyor. Devrimciler ve yoksullaşan halk mevcut siyasi, ekonomik ve sosyal düzeni protesto etmek için 15 Mayıs'tan beri sokaklarda. Geri adım atmadan sistemin bekçileriyle çatışıyor.

Fransa çuvalıyor

Emeklilik Reform Yasası'na karşı çıkan Fransızlar, işçileriyle, yaşlıları ve gençleriyle, işsizleriyle, mülksüzleri ve güvencesizleriyle beraber halkın farklı kesimlerinin yoğun desteğini alarak topyekun Fransa sokaklarında savaşıyor. Devletin krizin faturasını halka ödetmek istemesine karşı bütün emekçi kesimler ayaklanıyor.

Britanya çuvalıyor

Ekonomideki istikrarsızlık, yüksek işsizlik, izlenen baskı politikaları dolayısıyla gençliğin biriken öfkesi 29 yaşındaki Mark Duggan'ın polis tarafından vurularak öldürülmesi sonucunda bardağı taşırdı. Eylemcileri 'yağmacı' diyeyataftalayan kapitalistlerin hakiki yağmacı politikaları gençliğin öfkesinde cevabını buluyor.

Arap zorbaları çuvalıyor

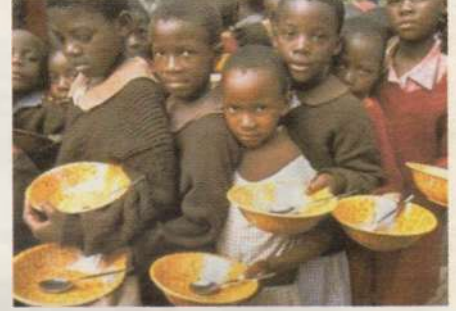
Yüzyıllardır emperyalistlerin işbirlikçileri aracılığıyla tesis edilen iktidarların baskısından bıkan yoksul ve ezilen halklar, Bahreyn, Mısır, Umman, Yemen, Cezayir, Fas ve Libya'da sömürü ve köleliğe karşı özgürlük ve sosyal adalet gibi taleplerle ayaklandı.

Emperyalizm çuvalıyor

Daha önceden, Britanya ve İtalya'nın sömürgesi olan Doğu Afrika 'devlet'i Somali yine emperyalistlerin kışkırtmasıyla yaşanan iç savaştan sonra, yani 1991'den beri *Federal Geçiş Hükümeti* tarafından yönetiliyor. Önemli miktarda petrol rezervi bulunan Somali'de bu petrolü kimin sifonladığını tahmin etmek zor olmasa gerek. Ve Somali halkı açlıktan kırılıyor...

Bugün dünya ve Türkiye medyası Somali insanının açlığını bir deri bir kemik kalmış insan bedenlerini, ölmüş bebeklerin cesetlerini ekrana taşıyarak duyuruyor. Ve bu açlığa duyarsız kalınmaması için kampanyalar düzenleniyor, vicdanlara sesleniliyor. Yapılan açıklamalarda ise kıtlığın sebebi kuraklık ve iklim olarak gösteriliyor. Uçaklar dolusu yardım gitse, yıllarca yağmur yağsa Somali'deki açlık bitecek sanki. Açlığın asıl müsebbibi, gerçekleri dünyadan gizliyor.

Sorumlu emperyalizm

Dünya Bankası'nın yaptığı araştırmaya göre Afrika kıtasında son 20-30 yıldır ortalama yüzde 2'lik bir büyüme oranı yaşamakla birlikte, kişi başına gelir artışı görülüyor. Dünya ekonomisindeki genel refah artışına karşılık, Afrika kıtasında yoksullaşma süreklilik taşıyor. Emperyalizm, tüm bir kıtanın kaynaklarını yağmalayarak, geniş yığınlara sefalet yayıyor. Üstelik bunu yaparken, 'demokrasi', 'adalet', 'bağımsızlık', 'refah', 'zenginlik' gibi demagojilerle yoksul ve ezilen halkları, insanları kandırıyor.

Yaşananlar, kapitalist sistemin çoktan çürümüş olduğunu gösteriyor. Çürümeden doğan kriz faturası dünyanın her yerinde yoksullara çıkarılıyor. Dahası, insanlık, kapitalizm koşullarında bir yok oluşa doğru sürükleniyor; üstelik, kapitalizm kendisiyle beraber gezegenimizdeki tüm canlı yaşamı da yok oluşa sürüklüyor.

Öte yandan, kapitalist barbarlığa karşı tüm dünyada yükselen kitlesel tepki, belli ki bir 'rota' sorunu yaşıyor. Ya kalıcı kazanımlar elde edilemiyor, ya da devrilen iktidarların yerine farklı maskeler takmış yeni patron kuklaları geliyor. Başka deyişle, yapılan eylemlilikler dünya ölçeğinde bir önderlik sorunu olduğunu su yüzüne çıkarıyor. Kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndermenin ön koşulu, ulusların kendi sınıfsal öncü kuvvetlerini bir güç haline getirmeleri ve uluslararası alanda da enternasyonal bir önderliğin çatısı altında emekçilerin ve yoksulların mücadelelerini birleştirmektir. Emperyalizm karşısında ne bir ülkenin ne de bir insanın tek başına kurtuluşu mümkün değildir. O yüzden diyoruz zaten, kurtuluş yok tek başına; ya hep beraber, ya hiç birimiz!

Önce, 'Dünyanın her yanında gençler niye sokağa dökülüyor?' sorusunu sorup, durumu anlayacaksınız, ondan sonra konuşacaksınız. Kimse işkembeden atmasın!

Gençliğin öfkesi gayet meşrudur

Gençliğin önemine vurgu yapan, gençliği yücelten, gençliğin gelecek demek olduğunu vurgulayan, gençliği yere göğe sığdıramayan bir sistemi, nasıl olur da gençler devirmek ister? Başta Avrupa gençliği olmak üzere, dünya gençliği, kendisini birçok özlü söz ile yücelten bu sisteme nankörlük mü ediyor? "Gençlik; hata, olgunluk, mücadele, ihtiyarlık ve pişmanlıktır," diyen Benjamin Disraeli'nin, dünya gençliği için söylediği bu sözden, dünya gençliğinin şu aralar, en çok mücadele sözcüğüne ihtiyaç duyduğu bir dönemden geçiyor olmamızın, kapitalizmin azgınlığı doruğa çıkarmasıyla bir ilgisi olamaz mı?

Her şey yolunda olsaydı, Avrupa, Latin Amerika, Ortadoğu... gençleri isyan eder miydi? Önce Avrupa'ya bakalım, bu gençlerin dertleri neymiş? Yıllardır övülen, kurtuluşun tek kapısı olarak gösterilen Avrupa Birliği, gençlere işsizliği, yoksulluğu ve açlığı reva görüyor. **Avrupa'da nüfusun beşte biri gençlerden oluşuyor.. Bu gençlerin, 15-24 yaşları arasında olanlarının yüzde 20'sinden fazlası işsiz.** Yani düşünün ki, 500 milyon nüfuslu Avrupa'nın, 100 milyonluk bir kesimi gençlerden oluşuyor ve imtiyazlıların dışında, bir çoğu yoksullukla mücadele ediyor. Herhangi bir banka camına taş atan Avrupalı genci, "Çalışmıyor, yatıyor!" diye suçlamadan önce, bu verilere bakmak gerekmez mi? **O banka camına taş atan genç, muhtemelen işsiz. Ona işsizliği reva gören kapitalist sistemin sembolleri ise bankalar. Yolda giderken, ayağımızı acıtan bir taşa bile öfke duyup o taşa vuruyorsak, gençliğin hayatını mahfeden bir sistemin sembollerine yönelik uygulanan şiddeti kınamadan önce, şöyle iyice bir düşünmek lazım.**

Kriz gençliği vurdu

Ekonomik kriz sırasında bir çok gencin işine, 'daralma' bahanesiyle son veren, gençleri bu saçma bahaneyle kapı dışarı eden bir sistemin, gençlere yalakalık ve yavaşlık yapması ne kadar mide bulandırıcı! Sovyetler Birliği'nin henüz çözülmediği dönemde, sosyalizmden ölümüne korkan Avrupa'nın, gençlerin, işçilerin, Sovyet sistemini kendi ülkelerinde de görme umuduyla ayaklanmalarını engellemek için uyguladığı 'sosyal devlet' politikasından adım adım vazgeçmesi sonucunda, **Avrupa gençliğinin yüzde 40'ı, güvencesi olmayan işlerde çalışmaya zorlanıyor.**

İsyanın kalesi haline gelen, gençlerin, umutlarını kaldırım taşlarının altında aradığı **Yunanistan'da, tablo oldukça vahim: Gençlerin, yaklaşık %33'ü işsiz.** Yani, iş

arayabilecek durumda olan, iş arayan fakat bulamayan gençlerin oranı bu.

Birilerinin, 'yatmaya alıştılar' dediği Yunan gençleri, yaşamak için çalışmak zorunda oldukları halde iş bulamıyorlar. Bu duruma sistem içinde bir çözüm de bulamayınca, sokağa çıkıyorlar haliyle. İşsizliğin nedenini kaderde arasalar, emin olun, evlerinde otururlar ya da kahvehanelerde pişpirik falan oynarlardı; Fakat Yunanistan gençliği aslında öfkesini doğru yere, sisteme yöneltiyor. Sokağa çıkıyor, barikatlar kuruyor, banka camlarını kırıyor.

Genç işsizliği yüzde 40

Bu sene içinde on binlerce gencin sokaklara döküldüğü **İspanya'da ise, durum Yunanistan'dan daha vahim. İspanya'da, gençlerin yüzde 40'ı işsizlikle mücadele ediyor.** Yani, gençlerin yarısına yakını işsiz.

Son zamanlarda isyanın kalesi haline gelen İngiltere'de de durum diğer Avrupa ülkelerinden farklı değil. Üniversite harçlarına yapılan zamların sonucunda, üniversite okumanın lüks haline geldiği ülkede, gençlerin uzun zamandır yaşadığı huzursuzluğun patlama noktası, polis kurşunuyla vurulan bir genç oldu. Yani, sistemin yeterince dövdüğü gençlerin, bir de, sistemin bekçisi tarafından vurulması, bıçağın kemiğe çoktan dayandığının bir kanıtı oldu. Eylemleri, serseri çetelerin işi olarak gören, döner bıçaklı Türk esnafının isyancıları durdurmaya çalışmasını yere göğe sığdıramayanlar, ülke gençliğinin çektiği sıkıntılara aynı duyarlılıkla yaklaşmıyor. Üniversite harçlarının, 2012'de yıllık 9 bin Sterline yükselme ihtimali olan ülkede, devlet üniversiteleriyle özel üniversiteler arasındaki farkın, suya çekilen çizgi gibi olması, gençlerin umudu

sokaklarda araması için başlı başına yeterli bir sebep. İşsizliğin, yoksulluğun gençliğin boğazına sarıldığı ülkede, söz konusu isyanın nedenlerini araştırmak, gençlerin neden sokakta olduğunu anlamak yerine, sokaktaki insanları suçlayan, isyana karşı koyanları yücelten Türk medyasının, 'düzen yalayıcılığı' görevini yine, en iyi şekilde ifşa etmesi midemizi bulandırsa da, araştırma, sorgulama özürürlü patron medyasından daha iyisini beklemek iyimserlik olurdu.

Batı ve Orta Avrupa'da gençliğin boğazına yapışan kapitalizm, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, Doğu Avrupa gençliğine de zehrini zerk etmeye devam ediyor. Genç nüfusun yüzde 40'ına yakınının işsiz olduğu bölgede, ülke nüfusunun önemli bir kısmını oluşturan gençler arasındaki huzursuzluk dorukta.

Şilili kıvılcımı çaktı

Sadece Avrupa'da değil, Güney Amerika ülkesi olan **Şili'de de gençler sokaklara dökülüyor**, haklarını sokaklarda arıyor. Parasız eğitim talebiyle sokaklara çıkan Şilili gençler, hükümete liseler ve üniversiteler konusunda reformlara gidilmesi yönünde baskı yapıyor. On binlerce kişinin katıldığı eylemlerde, düzenin bekçisi polisler ve yeni düzenin habercisi gençler arasında çatışmalar yaşanıyor.

İsrail'de de sokaklara çıkan insanlar, hükümetin izlediği liberal politikaları protesto ediyor. 'Kapitalizmin kalesi' durumundaki Amerika'nın kredi notunun düşürülmesi ve isyanın buraya kadar sıçraması, kapitalist düzenin artık, gençler arasında bir zehir olarak görüldüğünün kanıtı.

Kapitalizmin sömürdüğü gençlerin bulundukları ülkelerdeki tablo bu kadar vahim

olunca, gençlerin kemiğe dayanan bıçağı ortadan kaldırmaları, meşru müdafaa olarak görülmelidir. Olaya yüzeysel bakıldığında dahi, tablonun ağırlığı ortaya çıkacaktır. Üniversitelere giriş için hayati öneme haiz olduğu söylenen şifreli sınavların, en şifresizi bile, kapitalist düzende son derece adaletsiz. Yoksul ailenin çocuklarının dershanelere gidemediği, sınava birkaç adım geriden girdiği bir ortamda, sınav sonucunda birkaç soruyu doğru yanıtlayan zengin ailelerin çocuklarının gittiği özel üniversiteler, birer adaletsizlik abidesi olarak her köşe başında yükseliyor.

Bu düzen yıkılmalı

Kapitalizmin, gençlere reva gördüğü bu adaletsizliğin çözülebileceği tek yerin sokak olduğu gerçeğini bilen gençlerin örgüt üyeliği ile suçlanıp bir şekilde içeri alındığı bir ortamda, gericiliğin, baskının ve eşitsizliğin kol gezdiği bu düzende, **kravatlarını takıp söz isteyerek konuşan gençleri yücelten bu düzeni yıkmak, bir gereklilik olmanın ötesine geçmiş, zorunluluk haline gelmiştir.**

Dünyanın her yanında ayaklanan gençleri polis zoruyla susturmaya çalışan, 'uyumlu' ebleh gençleri yücelten bu düzen karşısında diz çökmek, kendi geleceğine ihanet etmek anlamına gelir. Ve asla unutulmamalıdır ki, biz gençler için yaşanılır bir dünya, ancak sosyalizmle mümkündür. Bu yüzden, sloganlarımızı işçi sınıfıyla beraber haykırdığımız, zenginlerin üzerine işçilerle beraber yürüdüğümüz günler, biz gençler için de, kurtuluşun günleri olacaktır. O güne dek, içerde, dışarda, üniversitede, sokakta... bu aşağılık düzenin üzerine yürümeli ve sıfatına tükülmeliyiz. Aynen Ahmed Arif'in tarif ettiği gibi:

*öyle yıkmak kendini
öyle mahsun, öyle garip...
nerede olursan ol
içerde, dışarda, derste, sırada,
yürü üstüne üstüne
tükür yüzüne celladın
fırsatçının, fesatçının, hayının...
dayan kitap ile
dayan iş ile
turnak ile, diş ile
umut ile, sevdâ ile, düş ile
dayan rüsva etme beni!*

*Gör, nasıl yeniden yaratılırım
Namuslu, genç ellerinle.
Kızlarım
Oğullarım var gelecekte
Herbiri vazgeçilmez cihan parçası.
Kaç bin yıllık hasretimin koncası
Gözlerinden
Gözlerinden operim
Bir umudum sende
Anlıyor musun?*

Şanslı Masa (Ya da her göt mindere kendi şeklini verir)

Operatör: Şimdi bak güzelim, beş aşamadan oluşacak bu, hem eğlenecek hem para kazanacaksın. Kabul ediyor musun diyeceklerimizi yapmayı?

1. Adam: Kabul etmezsem ne olur ki?

Operatör: O zaman oradaki diğer masalara gideriz. Merak etme kabul eden çıkar. Ama sen sanki daha müsaitsin bu iş için be güzelim.

1. Adam: Tamam ama ben ne yapacağım?

Operatör: Biz sana direktifleri vereceğiz, bir kulaklık monte edeceğiz şurana?

1. Adam: Nereme?

Operatör: Kulağına, nerene olacak?!

1. Adam: İyiymiş, ben de korktuym. Ee?

Operatör: Ya işte Rıza'yı bir şeylere ikna edeceksin.

1. Adam: Neye ikna edeceğim ki? Ters bir şey olmasın. Asabi adamdır, ne yapacağı belli olmaz.

Operatör: Sen merak etme, biz seni kollarız; yan masalarda, çevrende bizim adamlarımız olacak. Hem sen de ekiptensin artık! Ya! Hoşuna gitti değil mi güldün? Bak şimdi doğal ol rahat ol, biz sana bir şeyler diyeceğiz sen onları uygulayacaksın.

1. Adam: Ne uygulayacağım?

Operatör: Masaya bir geç bakim, önce seni bir yerleştirilim oraya, ötesi kolay.

1. Adam: Benim kazancım ne olacak?

Operatör: Para kazanacaksın, hem de orada oturacaksın bedavadan...

1. Adam: İyi, Allah'ın izniyle yaparız bir şeyler. Peki, ne kadar para?

Operatör: Aşama aşama bu! Her kademede bir miktar para alacaksın?

1. Adam: Peki, tek başıma mı alacağım onu yoksa Rıza ile paylaşacak mıyım?

Operatör: Sen bilirsin. Eğer sonunda her şeyi anlatacak, itiraf edersen ona, paylaşman gerekebilir, değilse paranın hepsi senin... Güldün gene, hoşuna gitti.

1. Adam: Evet! O zaman Rıza'nın her şeyi bilmesine gerek yok, değil mi? Ben sonra ona bir kebab ismarlarım. Ha, olur değil mi?

Operatör: Olur canım, sen nasıl istersen.

1. Adam: Yanına bir de şalgam... Hem ben ne diyeceğim ona, aklımda tutamam ki her şeyi. O camdan yazı şeysi var ya, ondan da koysak yanına bir yere.

Operatör: Onu da biliyorsun... Bakarız, gerekirse oraya bir tertibat kurarız ama sen merak etme dediğim gibi biz sana dikte edeceğiz her şeyi.

1. Adam: Ne edeceksiniz?

Operatör: Boş ver, kulağın bizde olsun yeter.

1. Adam: Okey!

Operatör: Bak kaptın bile mevzuyu. Hadi sen masaya git, fazla kuşkulanmasın adamımız. Başlıyoruz.

1. Adam: Hadi bismillah!

Operatör: Aferin, bak böyle giriş de iyi oluyor. Tuttuk seni adamım... Gene güldün, pek hoşuna gitti.

1. Adam: Ne bileyim, kimse böyle ilgilenmemiştii benimle.

Operatör: Tamam, hadi şimdi geç yerine sen.

Operatör Ses: Duyuyor musun bizi, duyuyorsan, "En kalbi duygularımla," de.

1. Adam: Evet, en kalbi duygularımla...

Rıza: Ne şimdi bu?

1. Adam: Bu masanın yüzüncü müşterisiymişiz, çaylar şirkettenmiş, teşekkür ettim onlara en kalbi duygularımla.

Rıza: (Rıza etrafına bakar) Kime?

1. Adam: İçeride, garson söyledi. Onlara...

Rıza: E iyi o zaman.

Operatör Ses: Şimdi 'yasak, İstanbul, okul' kelimelerini cümlelerde kullan bakim.

Dikte etmek

1. Adam: Bak benim Rıza'm.

Rıza: Abi ne iştir şimdi şu Rıza'm hitap şekli? Killanıyorum ama.

1. Adam: Kanım kaynakı birden, inan olsun başka bir hesabım yok. Zaten içki de 'yasak'lınsın yani.

Rıza: İçki mi söyledik? Bak, oralara gittin geldin sana bir haller oldu. Ne diyorsun anlamıyorum.

1. Adam: Tüm 'okul'lar inam hatip olsun diyorum, bunu anlamayacak ne var kuzum.

Rıza: Olsun bana ne!

Operatör Ses: Ha şöyle!

1. Adam: Ha şöyle.

Operatör Ses: Sana demedim onu, birden içimden geldi.

1. Adam: Benim de..

Rıza: Ne benim de.

1. Adam: Sana demedim.

Rıza: Yan masa ile mi ilgileniyoruz şimdi? Ayıp oluyor şurada otururken kendine başka uğraşlar araman, uymaz ama Kasımpaşa raconuna.

1. Adam: Bildiğin gibi değil, yanlış anladın, yakın zamanda "Kasımpaşa'yı da Medine yapalım."

Operatör Ses: Efendim?

Rıza: Efendim?

1. Adam: Sen de mi duyuyorsun yoksa?

Rıza: Neyi?

1. Adam: Direktifleri?

Operatör Ses: Karıştırma işleri şimdi, bilmesine gerek yok, bilmesine gerek yok!

1. Adam: Karıştırmayalım. İstanbul'u diyecektim, Medine yapalım.

Rıza: Ne yaparsan yap yahu, ama beni sakın karıştırma. Hani gelmedi bizim şu bedava çaylar.

1. Adam: Gelir gelir. Bakar mısın yiğidim, bizim çaylar ne oldu?

Operatör Ses: İyi gidiyorsun, ilk turu geçtin, paralar cepte. Devam etmek istiyorsan burnunu kaşı.

1. Adam: (Kaşır burnunu...)

Operatör Ses: Kaşımam yeterliydi, karıştırmama gerek yok... Şimdi sandalyeye çık ve, "Başkanlık sistemini neden tartışmıyoruz?" de. Oralarda bizim arkadaşlarımız olacak seni alkışlayacaklar. Bu arada Rıza'dan da bir makas al.

Yolu inceltirken

Rıza: Ne yapıyorsun abi, niye çıktın o sandalyeye? Utandırıyor beni.

1. Adam: Bak güzelim, "Şu başkanlık sistemini neden tartışmıyoruz biz?" Ver bakayım bir makas. (Rıza'nın yanağından bir makas alır, etraftakiler

alkışlar. Rıza ayağa kalkar, etrafa bakar.)

Rıza: İnsene oradan yahu... Bağırıp durma hem. Rezil ettin beni âleme, bir daha senle yola çıkarsam...

1. Adam: Çıkarşın çıkarşın... Hem başkanlık sitemini tartışmadan olmaz.

Rıza: Tamam, in oradan neyi istiyorsan onu tartışırız. Hem bunlar niye alkışladı, benden makas aldın diye mi? Bir şey çevirmiyorsun değil mi arkamdan? Bak fena bozuşuruz.

1. Adam: Yok canım, hem niye bozuşacağız ki?

Operatör Ses: Bu turu da geçtin. Şimdi, şöyle diyeceksin yan masaya doğru, bir şey olur mu diye çekinme orada adamlarımız var zaten; "Ama artık burada da sabrın son anlarına geldik ve bunun için de bu süreç içinde birazdan ilgili bir arkadaşı oraya gönderiyorum. Kendileriyle orada gerekli olan görüşmeleri yapacaklar. Bundan sonraki süreç verilecek cevaba ve uygulamaya göre şekillenecektir. Çünkü biz şu yan masa konusunu bir dış mesele olarak, bir dış sorun olarak görmüyoruz. O masanın meselesi bizim masanın meselesidir. Çünkü bizim söz konusu masayla yaklaşık bir metrelik sınırimız var, lezzet, menü, sipariş bağlarımız var. Dolayısıyla burada olanlar, bitenler bizim asla seyirci kalmamıza fırsat vermez. Tam aksine oradaki sesleri duymak zorundayız, duyuyoruz ve tabii ki gereğini de yapmak durumundayız." Anladın mı? Duydun mu bizi?

Mevzuya girerken

1. Adam: (Mırıldanır gibi) Usta ben bunları birden nasıl söylerim, tek satırı bile kalmadı aklımda.

Operatör Ses: Tamam o zaman, hiç merak etme, paniğe gerek yok. Rıza'nın arkasında bir akvaryum var, oradan yazı olarak geçecek.

1. Adam: (Mırıldanır gibi) Büyük geçişin bari, gözlüğüm yanımda değil.

Rıza: (Şaşkın bakınır, ne olduğunu anlamaya çalışırken garson bir dilim yaş pasta getirir, Rıza onu yemeye başlar. 1. Adam işaretlerle, bana da bir tane der, gülümser...)

Operatör Ses: Hallederiz.

1. Adam: O akvaryumdakiler Japon balığı mı?

Operatör Ses: Ne yapıyorsun, dönüp bakmasın oraya Rıza. Hem konumuz o balıklar değil, dikkatini yazıya ver.

Rıza: Ne?

1. Adam: Yavaş geçsin. Yok sana demedim Rıza kardeşim. Orada bir arkadaşı gördüm de ona seslendim.

"Ama burada da sabrın sonuna geldim yani ben şahsen." **Rıza:** Efendim, bir şey mi oldu?

1. Adam: Bir şey yok, oyalama beni, yazı geçiyor.

Rıza: Ne yazısı?

1. Adam: Yaz, geçiyor dedim. Havalara da çok sıcak, "mesajlarımız artık kendilerine kararlı bir şekilde iletilecektir. Çünkü bundan sonraki şey, okuyamadım, evet ona göre şekillenecektir."

Rıza: Abi, su vereyim mi sana? Bize bir su, açık olsun, öbürü çok pahalıdır.

1. Adam: Olur mu Rıza'm, bu hesaplar bizden istediğini ye iç. Yiğidim bize kapalı bir su. Bu arada gitti yazı. Ne diyecektim ben. Hah, "o masanın meselesi bizim masanın meselesidir. Sınır birliğimiz vardır." Ne kadardı? (Kalkar, adımlarla ölçer.) Bir metre kadar...

Rıza: Ne yapıyorsun abi Allah aşkına. Yan masadan bir sataşma mı var, kalkıp halledeyim, gidip dağıtayım orayı.

Operatör Ses: Güzel, güzel! İstediyimiz buydu, Rıza da kıvamına

geldi, bravo.

1. Adam: Zamanı değil Rıza'm. Aha döndü yazı oyalama beni aldım gazımı gidiyorum; "Olanlar, bitenler bize fırsat vermez."

Operatör Ses: Hayır, "Seyirci kalmamıza fırsat vermez."

1. Adam: Bu da iyi olmuştu ama, neyse. Evet, neydi; "sesleri duymak zorundayız, duyuyoruz ve tabii ki gereğini de yapmak durumundayız." (Mırıldanır gibi) Nasıl oldu mu, sesleri de duydum bak!

Operatör Ses: Çok güzel gidiyorsun yiğidim. Şimdi son aşamaya geldik, büyük ödül yakındır.

Her göt mindere kendi şeklini verir

1. Adam: Deme yav! Yani başlamıştık, ne güzel de gidiyorduk. Kalsaydım...

Operatör Ses: Merak etme, devamı var, bizdesin, rahat ol. Şimdi, "Her göt mindere kendi şeklini verir," diyeceksin.

1. Adam: Abi pardon.

Rıza: Ne oldu gene?

1. Adam: Sana demedim.

Operatör Ses: Açık ediyorsun ama güzelim, verme böyle ani tepkiler, duydun ne diyeceğini.

1. Adam: Evet, Rıza'cığım, şunu bil ki "her göt mindere kendi şeklini verir."

Rıza: Ben gittim be abi. (Kalkacak gibi olur)

Operatör Ses: Bırakma onu, son hamle kaldı o çok kolay olacak, geri getir onu.

1. Adam: Nereye ama Rıza'm?

Rıza: Bana Rıza'm deme, korkuttun beni bu akşam. Ben kahveye gidiyorum, biraz okey oynayacağım, orada buluşuruz. Sen de biraz kendine gelirsın belki.

1. Adam: Yapma gözünü seveyim, ben ziyadesiyle kendimdeyim.

Rıza: İyi de ne şimdi o laf?

1. Adam: Ama bak güzelim şu minderine, işte kanıtı...

Rıza: Hakkaten lan.

1. Adam: Hem buradan çıkınca kebab ismarlarım sana... Güldün, hoşuna gitti.

Rıza: Sonra tel kadayıf da isterim.

1. Adam: Ne ki! Feda olsun, ama önce bir otur.

Rıza: Otururum da o mindere otursam yok.

1. Adam: Değiştirelim.

Rıza: Gerek yok, aynı şey olacaksa... Hem ne demek o?

1. Adam: Ne bileyim, ben de birinden duydum işte, hoşuma gitti kullandım.

Rıza: Neysel! Erzak da isterim.

1. Adam: Bunların aramızda lafı mı olur, Rıza'm benim. Bak güldün, hoşuna gitti. Alıştın işte be güzelim.

Eldeki kuş

Operatör Ses: Şimdi, "Eldeki bir kuş teldeki iki kuştan iyidir," diyeceksin.

1. Adam: Ya işte öyle Rıza kardeşim, "Eldeki bir kuş teldeki iki kuştan yeğdir."

Rıza: Sen ne diyorsan o!

Operatör Ses: İşte minder o götün şeklini almıştır, aferin sana. Şöyle bağla: "Benden olmayan, bana benzemeyen bedel ödeyecektir. Ben kralına ödetirim o bedeli, alayına veririm ayarı. Ya benimlesin ya hiçbir şeysin!"

1. Adam: Dedim say!

Operatör Ses: Tamamdır, Allah'tan bir mani çıkmazsa, sen civardaki tüm masalarla bizzat ilgileneceksin yiğidim.

1. Adam: Eldeki kuşu yolar teldeki kuşa dalarım!

Operatör Ses: Budur!

1. Adam: Sözün bittiği yerdeyiz!

Operatör Ses: Sensin Usta!

Bu maçı alacaz, başka yolu yok!

Pas versene birader, kişisel oynamayı bırak, yoksa maçı almamız mümkün değil. Zaten zor nefes alıyorum, göbek epey engel oluyor, hareket edemiyorum. Sırılsıklam terlemişim...

İyi de bu halı saha maçına ne zaman başladık?..

Halime bak, tam teşekküllü bir halde maçın içindeyim. Nereden çıktı bu maç şimdi?.. İnsan azmanı, yavaş be!.. Ayağımdan bir ses geldi 'çatırtı' diye...

Başım dönüyor, şöyle bir uzanayım...

***

Geçenlerde arkadaşlar toplanmış, eski günlerin adına halı sahada bir maç ayarlamışlardı. Benim yaşımı ve göbeğimi hesaba katmamışlar ki sahada bana da yer vermişler. "Gel sen de, zevkli olur, eğlenir stres atarız," dediler. Şöyle bir düşündüm... Tamam, gençliğimde iyi oynardım, sol ayağımla çok güzel asistler yapardım ama şimdi pek zorlanıyorum sahada be. Nefes nefese kalıyorum, kalbim sıkıştıyor. Kırkı geçince erkeklerde hep bir kalp krizi sıkıntısı vardır.

Ben bunları düşünürken onlar çok ısrar ettiler. Ben de tamam dedim sonunda ama pek akılcıca davranmadım gibi geliyor. Sahnede 120 dakika tek başıma performans yaptığım oluyor da sahada bir topun peşinde 60 dakika koşmak, pek harcam değil gibi. Artık söz verdik, geri dönüşü yok. Biz eskiler böyleyiz, sözümüzden dönmeyi de dönenleri de pek sevmeyiz.

İyi de ne zaman maç başladı, ben onu anlamadım.

Neyse ayakkabı, forma falan derken tam teşekküllü sahadayız. Karşı takım bana sürpriz olacaktı... "Yahu niye söylemiyorsunuz kiminle oynayacağımızı?" demişim. Karşı takım çok ilginç, kallavi adamlar var karşımızda.

İyi de abi bunlarla maç yapılmaz ancak kavga edilir. Bu ne ya? Sermayenin temsilcileri hem MÜSİAD'dan hem TÜSİAD'dan adam var. Hükümetin AB temsilcisi, açılım sorumlusu, kolluk kuvvetleri yani diğer adlarıyla 'imamın ordusu', en delikanlı sanatçı Nihat da gelmiş, reklâmci kahverengi Sinan da... Vay vay, bu nasıl kadro birader?!

O ne, taraftarlar da gelmiş!

Bak bu maçı biz kaybederiz, çünkü bu maç şikeldir, ben diyeyim size, bizden şike yapan olmasa da hakem bir pezevenklik yapar, yine satar maçı. Ulan bunlar maçın sahada kazanılmadığını bizden daha iyi bilirler. Azizler, Adnanlar, Demirenler bunların en yakın arkadaşları değil miydi?..

Ben bu maçtan korktum arkadaş. Açıkça şike vardır diyorum, baksanıza şampiyon olanlar, kupa alanların nasıl aldıkları ortada tartışılıyor, hoş bu soruşturma da gizli yürüyor, biz bir şey öğrenemiyoruz ama yine de cezaevinde bir dolu adam var. Yeri gelmişken, bu şikeciler iddaa da oynuyorlardır değil mi? Misal Gökdeniz gibi 100 bin liralık kuponlar

yapmışlardır herhal, o kadcak parayı seviyorlardır. Peki, sınıf mücadelesinden vazgeçmiş sınıf atlama derdinde olan iddiacı arkadaşlar mahkemelere gitmezler mi sizce?.. Ben oynamadığım için gitmeyeceğim ama gidenleri de garipsemem.

Maçtayız da, bizim takım çok karma olmuş, her kanattan adam var, legalciler, illegalciler. Kırılardan başlayanlar, fabrikalar diyenler, eşkıyalar, orta yolcular herkes bir arada. Herkes farklı sesleniyor birbirine; "yoldaş", "heval", "kirve", "arkadaş", "ortak" diye seslenenler. Uzun süredir bir araya gelememiş insanlar, bu halı sahada birlikte.

Aslında umutlanmalıyım, son seçimde bir araya geldik iyi bir takım çıkardık ve sistemde bir gedik açtık, 36 gol attık. Gollerin bazılarını hakem saymasa da o goller gönüllere yazıldı. Sanırım seçim maçından sonra bu halı saha maçını yapabiliyoruz. Yoksa tövbe billâh bu adamlar bizim karşımıza çıkmazlardı. Bu maç biter mi bilmiyorum ama karşı takım kesin şike yapar çünkü bunlar emperyalist-kapitalistler olarak kara paracıdır, devlet kendilerinin olsa bile onlar vergi vermeyi sevmeyiz. Vergisiz kazancı severler. O yüzden futbol da şikecidirler, belediyelerde bile, profesyonel takım kurarlar ki, yandaşlara, adamlarına para aktarabilsinler.

Yine konuyu dağıtıyorum sanırım, bakın maçta başabaş mücadele ediyoruz. Maç orta sahada dönüyor; ben yorulsam da maçı bırakmaya niyetli değilim. Yedekler ısınıyor, bak HES'lerden arkadaşlar gelmiş, çevreciler de

bizimle birlikte.

Yalnız bu egemenlerin takımı gol atmaya niyetli değil, topu alıp orta sahada dolandırıyorlar. Neymiş efendim golcüler Recep Bey daha gelmemiş. "Bu yarıda size gol atmayacağız, gol hevesimizi ikinci yarıya saklıyoruz," diyorlar. Güya Recep Bey çok yardımsevermiş, Somali'ye yardım paketi götürüyormuş. Eskiden insanlar birine yardım ettiğini söylemez, yardım alanda kimden yardım aldığını hiç bilmezdi. Ama şimdiki yardımlar ticari olduğu için reklama gösterişe ihtiyacı var yardım edenin. Sizin yardımınız batsın, insani yardımınız bile ticari. Somali gösterisi sırasında Kürtleri F16'larla bombalıyor Recep Bey. Bu kaçınıcı bombalama, ölümlerle bir yere varlamayacağını bir türlü öğrenemedik. Sahada maç sürüyor dişe dokunur bir gol pozisyonu yaşamadık, dediğim gibi onlar da Recep Bey'i bekliyor. İlk yarının sonlarına gelirken benim pasımla Heval Edip kaleciyle karşı karşıya kaldı, kesin gol...

Ne oluyor orada? Kaleci 'imamın ordusu'ndan yani emniyet teşkilatından arkadaş namaz kılmaya başladı aniden. Taraftarlar, sahadakiler falan hep birlikte bağırıyorlar: "Namaz kılan adama gol atılmaz, hepimiz Müslüman'ız, saygı göstermek gerek, din elden gidiyor biraz hürmet lütfen..." Anlamadım arkadaş bizden bir kısım arkadaş da bu koraya katılıyor. Taraftarlar... Eskiden de gecekondu yıkılmasın, işkence görmeyelim diye İstiklal Marşı okumuyorlar mıydı? Şimdi zaman değişti trend İslamda, namazda, lütfen kabul edin artık.

Heval Edip sinirlendi ve topu avuta attı. Ben, "Ne yaptın?!" derken, hakemin ilk yarıyı bitirdiği düdüğü duyduk.

Soyunma odasına giderken hiç gol atamamış olmanın sancısı içimizde. Tribünlerde bizden beklentisi olanlar alkışlasalar da, canımız sıkın. Soyunma odasında bir tartışma başladı, herkesin bireysel oynadığı, böyle giderse, ne emekçilere ne ezilenlere bir faydamız olamayacağı... Bir yoldaş, diğer arkadaş için demez mi, "Benim bu adamla aynı takımda olmam mümkün değil, daha onlar Çin'in hesabını vermedi." Hemen cevabı yapıştırdı arkadaş: "Siz de duvarın hesabını vermediniz!"

Başladı mı büyük bir tartışma, siz daha 'yetmez'in hesabını vermediniz, yok sendikada yaptığınız, yok Stalin, yok Troçki, yok dağlar, kırılar, önderlik, halk kuyrukçuluğu, revizyonizm, oportünizm, ulusalcı milliyetçi, vatansever Kemalistler, sınıf kaçkınları, liboşlar... Soyunma odası resmen bir kargaşaya dönüştü, kimse kimseyi dinlemiyor, herkes birbirini suçluyor, kaptanı da kimse iplemiyor. En sonunda dayanamadım var gücümle; "Ey devrimci ey devrimci savaş vakti yaklaştı..." diye marşa başladım. Herkes yavaş yavaş katıldı ve tartışma bir anda durdu. Bende bu fırsattan yararlanıp, "Yoldaşlar, arkadaşlar, bir

arada durma zamanı, birbirimizi yemeye biraz ara verelim, ayrılıklarımızı biliyoruz, herkes farkında, yapacağımız sadece sahada bu maç için birlikte hareket etmek, maç sonuna kadar takım ruhunu yitirmeden devrimci bir duruş sergilemek. İsimde hemfikir değilseniz isme de takılmayın önemli değil. Bakın laikti şeriatti derken adamlar on yılda faşizmi getirdi, Recep Bey de Recep Bey. Onun dışında kimse yok adam Ali kıran baş kesen, ekonomik krizi takmıyor, savaş çıgırkanlığı yapıyor, bakın sularımız satılıyor, her yeri santral krizine çevirdi, Kürtleri aşağılıyor, Alevilere hakaret ediyor, işçilerin örgütlüğünü küçümsüyor, sanki bütün her şey onun için var. Eskiden yandaş ve yandaş olmayan medya vardı şimdi tek medya var o da dördüncü kol medya. Adeta medya ve Recep Bey bütünleşmiş durumda, sanatçı camiasına söyleyecek söz kalmadı. Üretici yok sayılıyor, varsa yoksa AVM'ler ve tüketim. Bunlar hepimizin gördüğü gerçekler, o zaman artık bu gidişe dur deme zamanı geldi. Şimdi değilse ne zaman? Hemen toparlanalım, sahaya iyi bir takım çıkaralım ve bindirilmiş kıtalarla üzerimize gelen Recep Beyin işbirlikçi kapitalist takımını yenelim..."

Benim bu çıkışım karşısında herkes bön bön bir baktı, durdular önce, sonra mırıldanmalar başladı: "Haklı aslında, bir şeyler yapmak gerek..."

Baktım beni dinliyorlar, devam ettim: "En iyi kadroyu kuralım, herkes oynamak zorunda değil, ama her anlayıştan arkadaş olmalı ki kanatlara yayılabilelim. Ezilenlerin, halkın desteğiyle sahada onları yenebiliriz. Haklısınız dumura uğratılmış, akıl tutulması yaşayan kitleler var karşımızda. Çareміz yok, gözleri açacağız ve gerçekleri göstereceğiz. Haydi, bir toparlanın kendinize gelin, omuz omuza verin, ellerinizi sıkın bir arada durun herkesin elleri ortada birleşsin ve hep birlikte, *Tek yol devrim! Ya sosyalizm ya barbarlık!* diye bağıralım ve bu inançla sahaya çıkalım..."

Büyük bir sessizlik oldu...

***

E burası neresi? Hopa'da 'eşkıyalar'la maç yapıyorduk... Ben bir ara çarpışmıştım ve yere düşmüştüm, bütün bu gördüklerim o sırada mı oldu?

Tamam, arkadaşlar bir şeyim yok, düşünce düşte kalmışım ama fena bir düş değildi. Gerçek olsa hiç fena olmaz.

Hopallı sahada çok sertler, karma bir takım kurmamıza rağmen birbirlerine çok sert ve acımasızlar. Siyasette oldukları gibi, o yüzden Metin Lokumcu'nun hesabını sormaya devam ediyorlar.

'Eşkıyalar' diyarı Hopa'da devrimciler birlikte hareket edebiliyor ve Anadolu devrimcileri birlikte mücadeleyle bu kokuşmuş düzene karşı yeni bir dünyanın kapısını aralamaya çalışıyor. Bu birliktelik köhnemiş kapitalizmi yıkmamızın adımı olur, umarım...

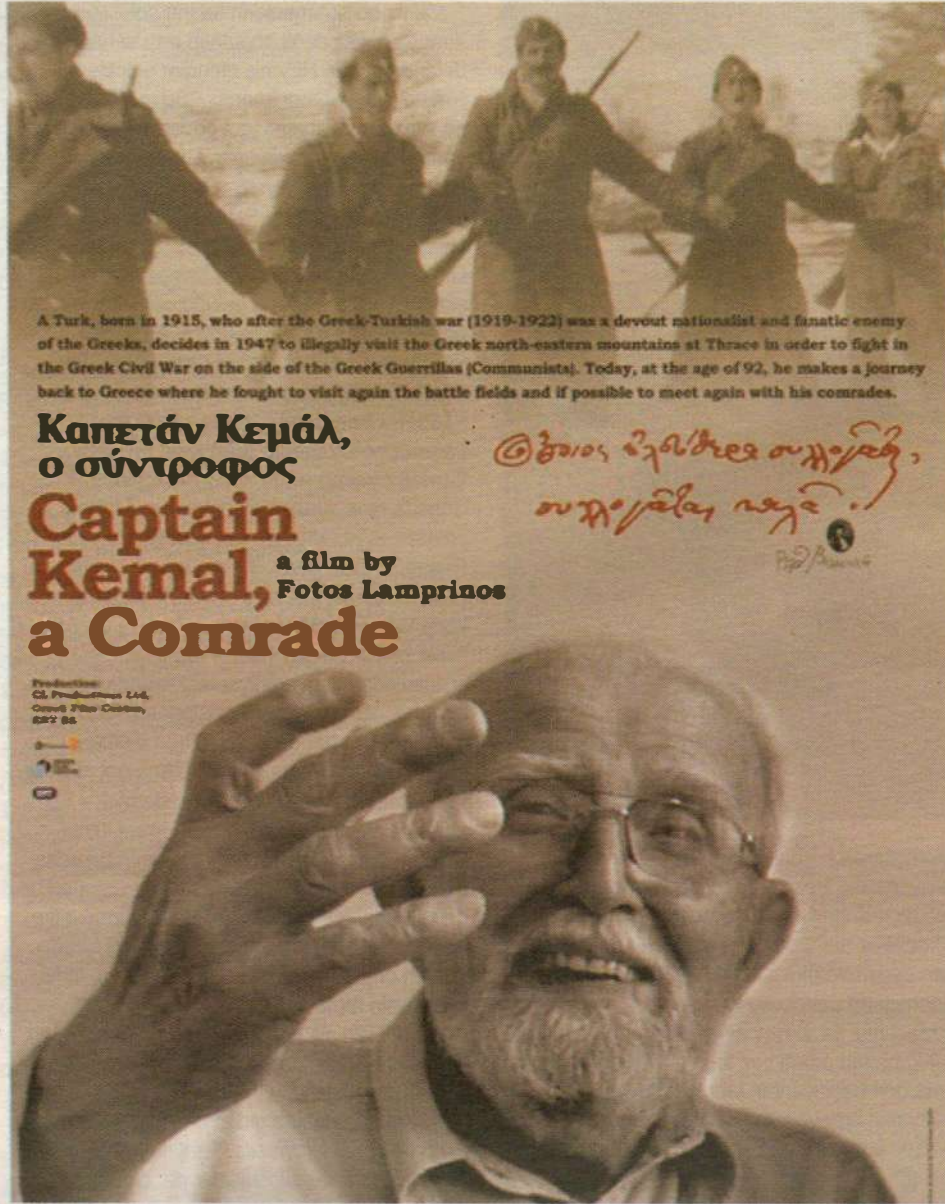
Koca çınara acı bir veda...

20 ve 22 Temmuz tarihlerinde arka arkaya iki yazı yazdı Oral Çalışlar. Fethullahçı *Kimse Yok Mu?* derneğinin davetlisi olarak gittiği Kenya-Somali gezisi izlenimlerini anlatıyordu güya. Efendim açlık, yoksulluk falan çok köttüymüş ama Fethullah Hoca'nın yardım melekleri müthiş çalışıyorlarmış. Oradaki en organize ekip bunlarmış, yerli halk çok seviyormuş bunları. Fethullah'ın orada da okulları varmış, anaokulundan koleje kadar. Cambridge sistemi süper eğitim veriyormuş. Falan, filan... Yıkama, yağlama, yalama, yutma...

Bu iki yazısından önce, 18 Temmuz'da, yani Mihri Belli'nin ardından yazdığı bir yazı daha vardı ki, bu üç yazısı birlikte bir ibret dersi olarak bütün devrimcilerce okunmalıdır. *Mihri Abi'yle Vedalaşırken* başlıklı yazıda, onun ne kadar barışçı, diyalog yanlısı, empatik bir insan olduğunu yazmıştı. Oral Bey'den öğrendik ki, Mihri Belli'yi İshak Alaton'la tanıştırmış kendisi. Hayatta yan yana gelmez sanılan bu iki isim hemen ahab olmuşlar, birbirlerine ilk adlarıyla hitap etmeye başlamışlar, kakara kikiri yapmışlar, hatta beraber Rusları çekirtmişler. Ömrünün 80 senesini devrim ve sosyalizm mücadelesine vermiş, son nefesine kadar da bu yoldan ayrılmamış koca bir komünistle, hatasıyla, eksigiyle koskoca Mihri Belli ile ilgili olarak anlatacağı hikaye buydu Oral Çalışlar'ın. Cenazeye gitmeden hemen önce okumuştum....

Ağız dolusu söverek ve etrafımızı örülen kalın duvarları, solun üzerine çöken ideolojik hegemonya'yı düşünerek bindim otobüse, Şişli Camii'ne doğru... Yolda, Mihri Belli'nin kızıl bir selin ortasında, işçilerin, emekçilerin omuzlarında, devrim ve sosyalizm sloganlarıyla uğurlandığını hayal ettim. Maalesef bunun mümkün olmadığını biliyordum ama gördüğüm manzarayı da -bu kadar kötüsünü beklemiyordum doğrusu.

Caminin avlusuna girerken idrak ettim, buranın bir cami olduğunu, musalla taşında, yeşil bir örtünün altında yatıyordu komünist. (Neyse ki sonradan birileri tabutun üzerine kızıl bir bayrak örtmeyi akıl etti.) Birazdan, yani 'ikinci namazını müteakip' devletin cübbeli-takkeli imamı geldi cenazenin başına, namazını kıldırdı, yarı Arapça yarı Türkçe bir de konuşma yaptı: Peygamber efendimiz demişmiş ki, merhum hayatında ne kadar fenalık işlemiş olursa olsun cenazesinde arkasından kötü konuşmayın... Koskoca Mihri Belli'nin cenazesini devletin imamı kaldırdı yani, 'hayatında ne kadar fenalık işlemiş olursa olsun hatırlatması' eşliğinde! Yani hem ölene hem de onu uğurlamaya gelenlere söverek. "Höst!" demek, imamı bir kenara itip, yumruğumu kaldırmak ve Enternasyonal söylemek geldi elbet

icimden, lakin nedense orada bulunan topluluğa güvenemedim. (Eğer 'Türkiye solu' denilen, oradaki topluluk idiyse, aslında kaldırılan cenaze onun cenazesiydi.) Bunu yapacak kişinin provokatör damgası yeyip yaka paça dışarı atılması kuvvetle muhtemeldi.

Anonim şirketinize de!..

Avluda bulunan iki-üç bin kişilik kalabalığın genel havası, Mihri Belli'nin değil de şehrin eşrafından önde gelen birinin cenazesine gelmiş gibiydi. Parti, sendika vb. çelenklerinin arasında azımsanamayacak kadar TEV, TEMA gibi vakıflara bağışta bulunulduğuna dair temsili çelenkler vardı. Hatta kimilerinin üzerlerinde kocaman harflerle 'Ormanlar Ailesi', 'Akal Ailesi', 'Köymen Ailesi', 'Bilmemne Tekstil Ltd.', 'Bilmemne A.Ş.' gibi yazılar yazan çelenkler bile vardı. (Hay sizin 'Aile'nizin, Anonim Şirketinizin, TEMA vakfınızın O çelenkleri devirip üzerinde tepinmek istedim ama yapamadım.)

Amerikan filmlerindeki artistler gibi siyah elbise, siyah eşarp ve siyah gözlük giymiş, aralarında meşhur 'kanaat önderleri'nin de bulunduğu kadınlarla, aristokrat görünen ve aristokrat görünmeye çalışan bir yığın adam vardı. Bir tek, *Hürriyet* gazetesinin ortasında tam sayfa 'Vefat ve Başsağlığı' ilanı eksikti. Kızıl bayraklarla gelen tek tük gençlere bile tahammül edemeyen, söylenen, homurdanan hanımefendi ve beyefendiler çoğunlukta idi. Velhasıl, ölenle onu uğurlamaya gelenler arasında tam bir tezat vardı.

Lakin esas sinir bozucu, can acıtıcı olan şey, o kalabalığın içindeki solcuların önemlice bir kısmının bu durumdan pek de şikayet eder gibi görünmemeleriydi. Sanki onlar da sabah Oral Çalışlar'ın yazısını okumuşlardı da, yazı onların üzerinde benim üzerimde yaptığının tersi bir etki yapmıştı. "Mihri Ağabey İshak Alaton'la ahab olmuşsa biz de bunlarla yan yana duruyoruz, empati, diyalog, barış, vs,vs..." der gibiydiler...

Sinir ve can acısı içinde kenarda dikilmiş

sigara için tırnaklarını yerken, gazeteci kılıklı biri gelip önümde durdu. Yakasındaki kartta, sırt çantasında, kamerasında, mikrofonunda *Cihan Haber Ajansı* yazıyordu. Gerçi zaten tipinden de belliydi ne olduğu. Gayri ihtiyari, dik dik bakmaya başladım önümde eğilmiş kamerasını falan ayarlamaya çalışan elemana. Bir süre sonra fark etti ona baktığımı, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Ergenekon'un bir numarası için mi geldiniz?" diye sordum. Biliyor ya kendini, hemen anladı neyi kastettiğimi. "Neden öyle söylüyorsun ki? Bizim ne ilgimiz var, biz de ekmek peşinde işçileriz, biz de emekçiyiz..." falan demeye başladı. Öğretmişler kesin, "Solcular bulaşırsa emekçiyiz deyin," diye. "Sizin emeğinizin de..." dedim. Muhtemelen o da sabah Oral Çalışlar'ı okuyup gelmişti, ki şöyle dedi: "Siz solcular da hem sürekli barış, diyalog, uzlaşma falan diyorsunuzuz hem de saldırıyorsunuzuz." Solcuların imajına bakar mısınız?.. "Höst," dedim sinirle, "Ben senin bildiğin solculardan değilim. Öyle empati, diyalog falan gevelemem. Düşmanla barışmam. Bilakis, savaş diyorum, kin diyorum her daim..." Baktı ki Oral Çalışlar'a benzemiyorum ben, döndü önüne...

Cami faslı bitip de cenaze mezarlığa doğru yola çıkarken seçkin topluluğun büyük kısmı kortejden ayrıldı. 'Temizlendi' de denilebilir. Muhtemelen daha önemli işleri vardı, Allah kolaylık versin.

İnşaat işçilerinin 'Kapetan'ı

Mezarlığa yürürken, koca komünisti uğurlamak için Bayrampaşa'da çalıştıkları inşaattan erken paydos edip gelmiş Kartallı işçi arkadaşlarımla buluştuk. Aynı hissiyatı ve refleksleri paylaştığımız ve orada bulunmayı, Mihri Belli'yi uğurlamayı en fazla hak eden, Mihri Belli'nin en fazla hak ettiği dostlarla yan yana gelmek, avutucuydu. Söverek, yumruklarımızı sıkarak, devrim ve sosyalizm sloganları atarak yürüdük birlikte. Ortak hissiyatımız suydü:

Bir komünistin anısına sahip çıkmak, dövüşmektir. Mihri Belli gibi 80 senesini devrimcilikle geçirmiş, gidip Yunan dağlarında faşistlere kurşun sıkması bir koca çınarın anmak, aslında devletin imamına, camideki aristokratlara, kara eşarplı kara gözlüklü kokonalara, aile, şirket, TEMA çelenklerine, onu ehlileştirmeye, köşelerini yontmaya, kendilerine benzetmeye ve onun üzerinden kendilerini meşrulaştırmaya çalışan alçaklara, gasteci kılıklı yılanlara, hasılı düşmana sövmektir, uzlaşmamaktır. İnadına yumruğunu sıkarak, inadına devrim haykırmaktır. Bu hissiyatı paylaşmayanların devrimciliğinden şüphe ederiz. Sinirimizin bozulabilmesi ve canımızın acıyabilmesidir Mihri Belli'ye yapacağımız son görev. Yaptık, çok şükür...